Nogmaals:

HET VERRAAD DER N.S.B.

door

J. Hollander

Res. Onder-Officier
Brigade Genietroepen

DE AMSTERDAMSCHE KEURKAMER

Nogmaals:

HET VERRAAD DER N.S.B.

DOOR

JAN HOLLANDER
Res. Onder-officier
Brigade Genietroepen

TWEEDE DRUK

UITGEVERSMAATSCHAPPIJ
DE AMSTERDAMSCHE KEURKAMER
AMSTERDAM

Eerbiedig opgedragen aan hen die vielen voor Europa's vrijheid en Nederlands toekomst.
Hun dood is ons leven!

EEN WOORD VOORAF

Dit geschrift wil in de eerste en voornaamste plaats olie zijn op de golven van den haat, die in het gemoed van menig Nederlander hóóg oplaaien. Onder de oppervlakte kookt het; het heeft geen zin de oogen te sluiten voor de werkelijkheid.

Het kookt en bruist — maar het is helaas niet het bruisende jonge leven, dat de Natie in dit uur zoo noode behoeft. Integendeel, veeleer is het de met moeite verbeten woede van de reactie, die zich teruggeslagen weet. Deze reactie maakt slachtoffers. Bij duizenden en tienduizenden. Slachtoffers vooral onder de eenvoudigen-van-geest, die eenvoudig liefhebben wat gisteren door velen voor mooi werd uitgekreten, al hebben ze dan zelf het „mooie" niet gezien en nog minder ervaren, en eenvoudig haten wat morgen zijn zal, omdat zij het niet begrijpen. Zij haten den oorlog waarvan zij den zin niet verstaan, zij haten de bezetting die ook van een niet-begrepen oorlog het logische gevolg is, en voeren een min of meer geruischloozen burgeroorlog tegen de verkondigers van den nieuwen tijd in eigen land.

Enkelen slechts haten geraffineerd, in een courantenartikel of in het gesproken woord. Hun haat triomfeert in een komma, een cursief gedrukt regeltje, of enkele puntjes achter den laatsten zin. De overgroote meerderheid daarentegen haat dom, onbehouwen, maar daarom niet minder gevaarlijk. Zij haat in boosaardige geruchten en geniepige fluistercampagnes, in kettingbrieven en gestencilde schotschriften, in witte

anjers en oranjestrikjes, in de blikken vol haat en een oogenschijnlijk achteloos gebaar.

Juist in zijn domheid kent deze haat grenzen noch genade. Hij rukt families uit elkaar, verwijdert kinderen van de ouders, en omgekeerd. Maar wat erger is: in dezen redeloozen haat schuilt een doodelijk gevaar voor de toekomst van ons land en volk. Het blijvend verlies van onze nationale vrijheid en onafhankelijkheid dreigt de tol te worden voor de al even onbegrijpelijke liefde voor de kapitalistische democratie, als de peillooze haat-uit-onwetendheid jegens het nationaalsocialisme.

Dit gevaar doet mij naar de pen grijpen: de prijs waarom het gaat is onzegbaar groot en mag geen Nederlander onberoerd laten. Wanneer het waar zou zijn, dat de democratie de individuen heeft opgevoed tot onafhankelijk denkende menschen, dan moest het mogelijk zijn, vrij van vooroordeel en domme haatgevoelens, in dit uur een onafhankelijk oordeel te vormen nu het gaat om ons hoogste nationale lot.

Voor de groote massa geloof ik hier niet in; dáárvoor is deze brochure dan ook niet geschreven. Zij wil tot een onafhankelijk oordeel aansporen — eerlijk, maar ook nadrukkelijk en met klem — hij hen, die over het vermogen en den wil beschikken logisch te denken. Die den moed hebben om wit wit, en zwart zwart te noemen, zelfs wanneer zij gisteren zwart voor wit hebben uitgekreten, en omgekeerd. Dan zal blijken, dat wij minder verloren hebben, dan de belanghebbenden bij een ondergegaan systeem ons willen doen gelooven. En dat er een toekomst is, die de offers aan bloed en tranen, óók van ons Volk, waard is; waarbij alle distributieboekjes en vetkaarten in het niet verzinken; een toekomst die licht zal brengen in menig donker leven van gisteren en heden.

Het is langzamerhand een gemeenplaats geworden, te zeggen dat wij in een grooten tijd leven. Inderdaad beleven wij een van de geweldigste keerpunten in de wereldgeschiedenis. Wij staan niet eens meer „op de grens van twee werelden", — neen, wij zijn reeds in „een andere wereld" aangeland.

Het nageslacht zal ons verachten, wanneer wij in dit wereldhistorisch oogenblik uit laksheid, onverschilligheid of gevaarlijke stijfkoppigheid onze taak en roeping jegens ons volk niet verstaan; het zal ons eeren en dankbaar zijn, indien wij bij het wenden der tijden onzen plicht begrijpen, en den

moed hebben het roer definitief en met overtuiging om te gooien.

Moge nimmer het oordeel der geschiedenis Dietschlands volk van heden treffen, dat het te klein was voor den grooten tijd, dien de Voorzienigheid het te beleven schenkt!

* * *

Oorspronkelijk lag het in mijn bedoeling, in enkele bladzijden stelling te nemen tegen den gruwelijksten laster die ooit over een belangrijke groep der bevolking is uitgestort: 't zoogenaamde verraad van de Nationaal-Socialistische Beweging in de oorlogsdagen die achter ons liggen. Ook de meest verbeten tegenstander zal kunnen billijken, dat deze kwestie mij, als gewezen soldaat, die veertien maanden lang naar eer en geweten zijn soldatenplicht heeft gedaan, na aan het hart ligt. Dat ik in de oorlogsdagen niet gearresteerd ben geweest — dit ter voorkoming van misverstand — mag niet worden toegeschreven aan de veronderstelling, dat ik mijn nationaal-socialistische overtuiging onder stoelen en banken zou hebben gestoken. Integendeel, zoowel de ambtenaren ten departemente als mijn superieuren wisten wie zij voor zich hadden. Hoewel laatstbedoelden helaas niet volledig voor de jammerlijke zinsbegoocheling van het verraad der N.S.B. zijn gespaard gebleven, hebben zij mij het vertrouwen geschonken, dat aan vele van mijn kameraden in het critieke uur op de smadelijkste wijze werd onthouden. Ik ben hen daar oprecht dankbaar voor. Niettemin: de smet op de eer van mijn kameraden is een smet op mijn eer. Daarvoor treed ik in het krijt.

Bij de verwerking van de gegevens, die een nauwgezet onderzoek in alle deelen van het land mij opleverde — terwijl mannen als Linthorst Homan, Colijn en Slotemaker de Bruïne het podium van de volksvergadering bestegen, zonder dat hun èèn woord van schuldbesef over de misdaad die het regime dat zij voorgestaan hebben en nóg voorstaan, over tienduizenden fatsoenlijke Nederlanders bracht, hen over de lippen vermocht te komen — groeide dit geschrift onwillekeurig uit van een verdediging tot een aanval. In zooverre dekt de titel niet volledig den inhoud.

Wanneer in dit geschrift een klein deel van de vuile wasch is uitgestald, dan geschiedde dit zeker niet met genoegen — slechts uit dwingende noodzaak. Ook als nationaal-socialisten

weten wij ons burgers van een overwonnen volk. De N.S.B. wil en zal zich niet ophijschen aan de wapensuccessen van het Duitsche leger. Dit ware niet minder dan een vergrijp jegens Duitschland, en een aanslag op ons eigen nationale zelfrespect.

Slechts in de wapenrusting van een diep gewortelde overtuiging, met geen ander zwaard dan de waarheid — de harde waarheid — willen wij voor ons Volk treden.

VOORWOORD BIJ DEN TWEEDEN VERMEERDERDEN DRUK

De groote leugen — het verraad der N.S.B. — wordt nog steeds verkondigd en vindt nog steeds gehoor. Zeker op dit punt heeft dit geschrift, helaas, nog niets aan actualiteit ingeboet. Integendeel: de leugen van het verraad der N.S.B. is de zorgvuldig op „peil" gehouden voedingsbron om in Nederland een pogromstemming te kweeken tegen de aanhangers van den Nieuwen Tijd.

En toch is het, zooals prof. mr. dr. Van Genechten onlangs in een requisitoir voor de Haagsche rechtbank terecht opmerkte, in het hoogste belang van volk en staat, dat hier klaarheid wordt geschapen. Niet alleen omdat de N.S.B. historisch voorbestemd is om aan de politieke ontwikkeling in Nederland, binnen het kader van een nieuw Europa, een groot, zoo niet beslissend aandeel te hebben, maar ook om wille van het herstel van onze geestelijke volksgezondheid.

Het evangelie van den gruwelijksten haat is in het Nederland van vandaag zonder twijfel het meest beleden evangelie, — ondanks de vele kerken in dit land waar een ànder evangelie wordt geleerd, althans behóórt geleerd te worden. Voor tienduizenden heeft deze haat geen andere voedingsbron dan het giftige lasterpraatje van het verraad der N.S.B. in de oorlogsdagen. De verblinde Engeland-hopers zijn nog niet zóó naief, dat zij dit niet in de gaten zouden hebben: daarom houden zij aan dit giftige praatje tot elken prijs vast en colporteeren het steeds maar weer opnieuw. Zij vergiftigen er onschuldige kinderzielen mede op school en in de huiskamer;

dat zij daarmede die kinderzielen herscheppen in ruïnes van den haat, interesseert hen minder: het doel heiligt alle middelen, tot een moord op kinderzielen toe.

De gevangenen van Churchill, aan de overzijde van het Kanaal, borduren met niet minder hartstocht op hetzelfde stramien voort. Zij begrijpen wel, dat de verbleekte idealen van het demoliberale plutocratendom geen aantrekkingskracht meer hebben op Europeesche menschen, die zij, na een zonlooze jeugd — met zakken vol diploma's aan het stempellokaal — onvoorbereid en slecht toegerust, naar de bloedgrachten van het slagveld hebben gedreven, om voor de Joden en plutocraten van de Londensche city hun Germaansche bloed te offeren.

De machtige klaroenstoot van den eenvoudigen frontsoldaat Adolf Hitler, die oproept tot een nieuw en beter Europa — van kapitalistische ketenen en den dolkstoot van het communisme in den rug voor eeuwig bevrijd — is van te grootsche allure, om geestelijken naaktloopers, ondanks de afleggertjes van de Fransche Revolutie waarmee zij leuren, met éérlijke strijdmethoden nog één kans te bieden.

Honger, blokkade, zinlooze bombardementen uit stratosfeerhoogte op de weerlooze burgerbevolking van zgn. bondgenooten, leugen, laster en bedrog zijn de wapenen, waarmede zij de onfeilbaar zekere ineenstorting van het Sodom en Gomorra van Jodendom en plutocratie alleen nog maar pogen uit te stellen.

Het is verbijsterend, tot welk een peil onze weggeloopen „christelijke" regeering in Engeland is afgezakt. In een taaltje, dat een vischwijf uit een achterbuurt met recht en reden het schaamrood naar de kaken jaagt, sturen zij in hun wanhoop regelrecht aan op een totale verploerting van ons volksleven, onverschillig voor het lot, dat Nederlandsche mannen en vrouwen moet treffen, die zoo argeloos en dom zijn aan de misdadige influisteringen van den Engelschen Oranje-zender gehoor te geven. Zij wekken op tot sabotage, tot steunverleening aan Duitschlands militairen vijand — ja, zelfs tot moord op met name genoemde Nederlandsche persoonlijkheden.

De gevolgen blijven niet uit. Die kunnen bijna niet uitblijven, wanneer deze misdadige propaganda wordt losgelaten op een door de gebeurtenissen overrompeld, geestelijk uit zijn evenwicht geslagen, laf in den steek gelaten volk. Maar wat

deert het deze lieden in hun voorloopig nog veilige, metersdikke schuilkelders, wanneer op de binnenplaats van een gevangenis vijf Nederlandsche mannen het leven moeten laten, omdat zij Engelsche vliegers aan de krijgsgevangenschap poogden te onttrekken? Het geeft hoogstens weer dankbare stof voor een nieuwe hetze-campagne!

Zoo goed als de begrafenis van een W.A.-man in Utrecht, die het slachtoffer van een laaghartigen sluipmoord was geworden, voor zekere super-nationalisten aanleiding was om een oranjebetooging op touw te zetten.

Geen middel wordt geschuwd om den haat aan te wakkeren. Op school niet, in de huiskamer niet, en.... in de kerk niet!

Ik heb het trieste genoegen gehad, ambtelijk inzage te krijgen van de redevoering, die onze gedroste minister van Binnenlandsche Zaken (inmiddels tot minister van Oorlog gepromoveerd!), Van Boeyen, ter gelegenheid van het Pinksterfeest 1941 voor zijn beproefde landgenooten meende te moeten houden.

Nimmer in mijn leven heb ik een dergelijk mengelmoes van vrome bijbelteksten en duivelsche ophitsing onder oogen gehad, en dan niet van een godloochenaar, maar van een zich nog steeds christelijk-historisch noemend man. Hij, die zelf verraad pleegde door zijn volk in de moeilijkste ure van zijn geschiedenis in den steek te laten, beticht plompverloren tienduizenden fatsoenlijke Nederlanders van verraad, om zich dan bij gebrek aan bewijzen — (en die kan men ook moeilijk hebben, als men zelf op het oogenblik, dat het „verraad" gepleegd zou moeten zijn, op een schip reeds in de richting van Engeland voer!) — om zich dan bij gebrek aan bewijzen, voor de meest liederlijke beschuldiging, die ooit is uitgesproken, maar aan het heilige Pinkster-evangelie te vergrijpen! Waarachtig: de zaak van christendom en beschaving, waarvoor men aan de overzijde beweert te strijden, moet er wel bijster slecht voorstaan, en verdient dan ook niet anders dan met wortel en tak te worden uitgeroeid, wanneer men tot dergelijke profanaties zijn toevlucht moet nemen! Wanneer men dit fraais leest, zou men het bijna betreuren, dat het luisteren naar den Oranje-zender verboden is, en inplaats daarvan niet aan ieder en lantaarnpaal in Nederland een luidspreker bevestigd is zoodat heel Nederland wel mee móet luisteren. Want het wil

er bij mij niet in, dat ons, in de kern fatsoenlijke en eerlijke volk, voor zulk een monstrum van huichelarij en geveinsde vroomheid nog eenig respect kan hebben.

Het moet dan ook naar onze meening uitsluitend aan de geestelijke verwarring, die iedere oorlogsperiode eigen is, worden toegeschreven, wanneer lieden als Van Boeyen en de Jood Van Blankenstein nù nog slachtoffers weten te maken.

* * *

Intusschen heeft de tijd ook voor ons gewèrkt. In de maanden sedert 15 Mei 1940 hebben de wapenen een duidelijke taal gesproken, die door den weldenkenden volksgenoot moeilijk kan worden misverstaan. Niet voor de verblinden, die als de struisvogels hun kop in 't zand steken, omdat zij zeer beslist niet zien willen, maar voor den volksgenoot, die zich wil làten overtuigen, is deze brochure geschreven. Een steeds toenemend aantal menschen keert zich vol walging van het Engelsche oranjegedoe af; zij zijn te verstandig, om in een landing van Engelsche troepen op Spitsbergen — of desnoods heelemaal op den Noordpool — een inleiding te zien tot de „bevrijding" van Nederland. En wanneer zij hooren van een reportage van oefeningen, door een Nederlandsche brigade op Engelsch grondgebied gehouden, en zij hooren dan ook dat onze jongens, die deels per ongeluk, deels ontvoerd, in de oorlogsdagen in Engeland terecht zijn gekomen, daar worden opgeleid om vijandelijke parachutisten onschadelijk te maken, dan begrijpen zij, *dat zij niet voor de bevrijding van Nederland, maar voor de verdediging van Engeland worden opgeleid;* dat Albion zich ook van dit deel van ons leger heeft meester gemaakt om in Engelschen dienst dood te bloeden. Kortom: zij leeren zien, dat wie in de Engelsche loterij speelt, in een loterij speelt met uitsluitend nieten.

Rustige bezinning, het persoonlijk contact en het zich laten voorlichten door de mannen van den Nieuwen Tijd zelf, heeft hen met het spinrag van een vermolmd verleden doen breken. Zoo zijn reeds vele sprookjes over het nationaal-socialisme verbleekt, niet in het minst ook het sprookje van het verraad der N.S.B. in de oorlogsdagen. Van Boeyen en de zijnen begrijpen dat ook wel. Niet voor hèn, maar voor òns werkt de tijd. Als een nachtmerrie achtervolgt hen de misdaad, die zij be-

dreven jegens eigen vleesch en bloed, door de giftbacil van het verraad temidden van dit volk te werpen.

Tegen licht en beter weten in, volharden zij in de zonde van den laster, desnoods met Gods naam op de lippen en een uiteengerukt Pinkster-evangelie in de hand.

Maar het zal niet baten: de waarheid triomfeert!

Op de slagvelden van Vlaanderen, Frankrijk, de Balkan, Kreta en in dit uur op den bloedgedrenkten bodem van het onmetelijke Rusland, schrompelt het sprookje van het verraad der N.S.B. ineen ten aanschouwe van iederen volksgenoot, die het denken nog niet heeft afgeschaft en bereid is conclusies te trekken uit glasharde feiten. De gigantische prestaties, dáár door Duitsche wapenen in luttele weken tijds tegen honderdvoudig sterkere tegenstanders verricht, doen ons de geestelijke vaders van dit sprookje zien als de belachelijke dwergen, die alleen maar te klein zijn voor dezen grooten tijd, waarin tot overmaat van ramp een corrupt en gedegenereerd regime hen helaas ook nog met macht bekleedde.

Alleen een wereldvreemde stakker kan — met de feiten van één jaar oorlog voor oogen — nu nog volhouden, dat schietende opoe's van over de zeventig den triomfalen inmarsch van het zegevierende Nederlandsche leger in Berlijn hebben tegengehouden.

* * *

Als een richtingwijzer uit den doolhof van sluikwegen der parlementaire democratie, als een beroep op het gezond verstand van eerlijke, zoekende menschen, wien de toekomst van ons nationale leven ter harte gaat, als een wapen-arsenaal tenslotte voor oudere, en in het bijzonder de nieuwe leden van de N.S.B., die dikwijls op eenzame posten den strijd voeren voor de overwinning van de nationaal-socialistische idee, gaat deze brochure, herzien en uitgebreid, in zee. De kern van het oorspronkelijke manuscript bleef ongerept gehandhaafd; in het bijzonder de reeks aanhalingen uit de militaire vakpers, waaruit wel iets anders blijkt dan het „verraad" van de N.S.B., hebben een niet onaanzienlijke uitbreiding ondergaan. Voorts werden op onderscheidene plaatsen problemen en vragen, die eerst in latere maanden naar voren zijn gekomen, ingevlochten, terwijl in enkele nieuwe hoofdstukken de betee-

kenis van den beslissenden strijd in Rusland en de reactie daarop van het Nederlandsche volk nader wordt belicht.

Mijn doel was vroeger en nu geen ander, dan Nederland te zeggen:

De N.S.B. staat met schoone handen en een zuiver geweten voor God en de geschiedenis. Niet aan háár handen kleeft het bloed van eigen volk! Bestrijdt haar zoo ge wilt met alle wapenen des geestes die een voltooid verleden tijd u gelaten heeft, maar wacht u voor den lafsten leugen van onze geschiedenis, waarmede ge niet alleen de eer van tienduizenden onkreukbare Vaderlanders rooft, doch uiteindelijk ook uw eigen volk beleedigt. Het Volk van Nédérland, waarmede wij ons over alle afgronden van wanbegrip heen, op leven en dood door den eeuwigen band des bloeds verbonden weten, dat wij òndanks alles, bóven alles hartstochtelijk liefhebben, dat wij, — in dit uur van zijn lotswende meer dan ooit — met geheel ons hart, met al onze kracht, met heel de sterkte van ons mensch- en volkvernieuwend ideaal zijn toegedaan — in het onwrikbare geloof aan den morgenstond van zijn nationale wederopstanding!

December 1941. HOLLANDER

I

DE VOORBEREIDING

De landelijke rust van „Nergenshuizen" heeft mij, zoowel gedurende de ruim dertien maanden mobilisatie, in de vijf dagen oorlog als daarna, in de meest geriefelijke krijgsgevangenschap die zich denken laat, gelegenheid te over geboden om rustig na te denken over de voorbereiding en uitvoering van het gruwelijkste misdrijf, dat de vertegenwoordigers van een regime jegens een volk kunnen bedrijven: n.l. een stelselmatige geestelijke vergiftiging en het opzetten tot broedermoord. Door den vereenigden tegenstander — het front tegen de N.S.B. liep van den communistischen Jood David Wijnkoop tot en met dominé Kersten! — opgezweept tot de meest verbeten oppositiegroep, werd langzaam maar zeker ieder woord, iedere daad van de N.S.B., als Nederland-vijandig en deutsch-freundlich uitgelegd. Het kwam er uiteindelijk niet meer op aan wàt zij zei: of zij het wit of zwart noemde, uit haar mond was het bij voorbaat veroordeeld! Of zij wilde of niet: de Nederlandsche N.S.B. was een copie van de Duitsche N.S.D.A.P. en Mussert was de filiaalhouder van Hitler. Basta. In dit propagandistisch axioma zat voor de tegenpartij de noodzakelijkheid, om alles wat in Duitschland op maatschappelijk en economisch terrein tot stand werd gebracht, tot den grond toe af te breken. Als het bij wijze van spreken het nationaal-socialisme in Duitschland gelukt zou zijn een Hemel op Aarde te scheppen, dan nog was het voor onze Nederlandsche democraten een levenskwestie, Duitschland als de zwartste hel op aarde af te schilderen. Immers: wanneer zij de waarheid zouden zeggen, b.v. dat het

aan het nationaal-socialisme in Duitschland gelukt is het werkloosheidsprobleem definitief op te lossen, dan zou een half millioen Nederlandsche werkloozen kunnen zeggen: de heeren beweren zèlf, dat de N.S.B. = N.S.D.A.P. en Mussert = Hitler, welnu, zij kunnen het niet, dat is bewezen, laten wij het dan maar met Mussert probeeren! Zoodra deze menschen de waarheid over Duitschland zouden zeggen, zetten zij de zaag in de pooten van de stoelen, waarop zij zelf zaten. Hun liegen en lasteren over Duitschland was niet minder dan een natuurnoodwendigheid, een levenskwestie.

Dit bedrijf was de Joodsche bevolking van de Nederlandsche redactie-bureaux wel toevertrouwd! Zonder eenige scrupule, met een bijna misdadige minachting voor het onderscheidingsvermogen van het couranten-lezend publiek, werd journalistieke roofbouw gepleegd op de meest primitieve gevoelens van het Nederlandsche volk. Een geestelijke flesschentrekkerij zonder weerga! Kwam men politieke en economische argumenten tekort, dan deden bibberverhalen over kerkvervolging, spionnage van familielid tegen familielid en het dankbare thema van de concentratiekampen de rest wel. Men moet in het vak zitten om de schurkenstreken op juiste waarde te schatten. Ik herinner mij een speciaal vrouwennummer van het Joodsche schotschrift „Vrijheid, Arbeid, Brood", dat indertijd voor drie Nederlandsche centen in alle hoeken en gaten te koop werd aangeboden. De succes-stunt van Meyer Sluyser vormde een groote foto: „Vrouwen in het concentratiekamp". Men moest een hart van graniet hebben, om bij het aanschouwen van deze foto niet in tranen uit te barsten en van machtelooze woede de vuisten te ballen tegen de ellendelingen, die deze wandaden bedreven.... Dat was dan ook juist de bedoeling: het eenvoudige arbeidersvolk moest die „nazi's" leeren zien als brute sadisten, die er niet voor terugdeinsden vrouwen en moeders achter het prikkeldraad van de concentratiekampen te laten verkommeren van verdriet en ellende.

En wat een voorrecht nietwaar, dat er nog waarheidslievende, sociaal-democratische penneridders van het slag Meyer Sluyser waren, die met levensgevaar in het hol van den nazileeuw foto's wisten te maken of te laten maken, om een argelooze wereld de bewijzen van de gepleegde wreedheden voor te leggen!

Arme arbeidersvrouwen, die met dit soort foto's werden bewerkt! Het pleit voor hen, dat zij in woede de vuisten balden en het is begrijpelijk, dat zij een N.S.B.-er „die immers hetzelfde wilde" naar den strot vlogen, wanneer hij in haar buurtje kwam. Zij wisten alleen maar niet, op welk een grandioze manier zij werden opgelicht! Want die foto, die mannen- en vrouwenharten brak, was niets anders dan een scène uit de film „Cavalcade", waarin de filmster Diana Wijnyard achter de tralies van een stationshek naar het front vertrekkende soldaten ontroerd vaarwel wuifde....!

En dan de kerkvervolging! Men zag de grootste godloochenaars, menschen die de kerk te vuur en te zwaard hebben bestreden, met het vroomste gezicht plotseling optreden als de meest fanatieke godsgetuigen. Koos Vorrink, aanhanger van een leer, die den Godsdienst tot opium voor het volk verklaarde en het liefste alle kerken der aarde in vlammen zag opgaan, roemde dominé Niemöller als „een vervolgde om Christus' wil". En met zijn allen hadden ze niet eens in de gaten, dat men — door dezen éénen man de martelaarskroon op de slapen te drukken — de tienduizenden katholieke en protestantsche geestelijken, die Zondag aan Zondag in Duitschland voor overvolle kerken het Evangelie verkondigen, als even zoovele hartelooze verraders van Christus' zaak in een hoek trapte! Prof. Barth, een overtuigde marxist, was tot in calvinistische kringen een geestelijke Hercules, hoewel de heeren hier zoo'n sociaal-democratischen theoloog zelfs met den nek nog niet aankeken.

Intusschen zijn we al weer een beetje verder gekomen. Sedert voormalige propagandisten voor de geestelijke en moreele herbewapening zich openlijk tot bondgenoot van den kerkenverwoester Stalin hebben uitgeroepen, wordt ook in de Nederlandsche binnenkamer vurig tot God gebeden voor den triomf der bolsjewistische wapenen! Stalin heet bekeerd. Hij heeft de Godloozen-organisaties, die het geloovige Russische volk ten doode toe hebben vervolgd en uitgemoord, die kerken in paardenstallen en bioscopen hebben veranderd, ontbonden, en de Moskousche radio brengt tegenwoordig zelfs „uurtjes voor de christenen". Een kat in het nauw maakt rare sprongen, maar wat te zeggen van gestudeerde menschen, die deze godslasterlijke comedie niet doorzien? Bidden voor Stalin,

bidden voor den triomf van het bolsjewisme, is bidden voor den vleesch en bloed geworden duivel!

* * *

Zoo spoten Joden als Henri Polak en Abbes Benjamin Kleerekoper in de Arbeiderspers, Salomon van Oss in de „Haagsche Post", Josephus Jitta in „De Groene Amsterdammer", Van Blankenstein in het „Utrechtsch Nieuwsblad", Polak Daniëls (voorzitter van den Nederlandschen Journalistenkring!) in „Het Vaderland" — kortom, de Joodsche kliek, die het Nederlandsche publiciteitsapparaat in handen had, dag in, dag uit hun drek over het nationaal-socialisme uit. Ik wil voor alles sportief blijven en voeg daar onmiddellijk aan toe, dat ik het déze menschen niet kwalijk neem. Het nationaal-socialisme maakt principieel een radicaal einde aan de volksvreemde, Joodsche overwoekering in het leven van niet-Joodsche volkeren. Het is tegen de natuur der dingen, een vergrijp tegen de logica en het gezond verstand, van Joden te verwachten, dat ze bij deze dringend noodzakelijke schoonmaak een handje helpen! Het is daarentegen wèl begrijpelijk en logisch, dat Joden verbeten tegenstanders van het nationaal-socialisme zijn. Het tragische was dan ook, dat de gebruikelijke anonimiteit in de Nederlandsche journalistiek ervoor zorgde, dat ons Volk de Jóódsche bril, die het kreeg opgezet, van toeten noch blazen wetend, voor N e d e r l a n d s c h e glazen aanzag. Wanneer er op zekeren morgen voor 10 Mei 1940 een bevel was gekomen, dat geen enkele Jood meer aan een courant mocht medewerken, zouden er dien avond niet veel couranten zijn uitgekomen! Wat had men ook moeten beginnen, wanneer men bedenkt, dat alléén bij het liberale „Algemeen Handelsblad" *drieentwintig van de achtenveertig redacteuren Joden waren!* Wie de enorme macht van het publiciteitswapen kent, weet ook wat deze enkele cijfers voor de verjoodsching van ons volksleven beteekenen.

En alsof dit alles nog niet voldoende was, verleenden jammerlijke Jodenknechtjes ijverig hand- en spandiensten. De brutaliteit kende geen grenzen. Zoo speelde het marxistische dagblad „Het Volk", dat dagelijks in 200.000 exemplaren tot in de uithoeken van het land werd verspreid, op waarlijk meesterlijke wijze „de verdrukte waarheidsliefde", toen haar Berlijnsche correspondent Van Looi, door de Duitsche regee-

ring wegens het doorloopend verspreiden van onware berichten uit Duitschland werd gezet. Ziet u nu wel, schreeuwde „Het Volk”: de „waarheid” mag niet gezegd worden! Enkele maanden later werd Van Looi door zijn redactie naar het Saargebied gezonden, waar pater Dros — hand in hand met bolsjewist en socialist — een verbeten campagne voerde, om het katholieke Duitsche Saarvolk tegen het Duitschland van Hitler op te zetten en het te bewegen vóór de handhaving van den status-quo te stemmen. Van Looi was in zijn nopjes; nu zou de waarheid van zijn visie op de verhoudingen in Duitschland blijken. In het Saargebied immers was — anders dan in Duitschland — een vrije verkiezingscampagne gewaarborgd.

In Duitschland zelf ging het, volgens de voorstelling van Van Looi, op den stemdag als volgt toe: Mijnheer A. B. C. D. en E. waren alle vijf besliste tegenstanders van Hitler. Op de een of andere duistere manier waren ze echter alle vijf bang voor elkaar, met het gevolg dat B uit angst voor A op Hitler stemde, C uit angst voor B, D uit angst voor C en E weer uit angst voor D; zóó, en niet anders, kwam Hitler volgens Van Looi aan zijn bijna 100% stemmen *in Duitschland.* Maar in het Saargebied, zoo jubelde hij, waren onder andere buitenlandsche troepenonderdeelen, zelfs Nederlandsche mariniers om de orde en de vrijheid van stemming te handhaven, en niet minder dan vrome anti-revolutionnaire burgemeesters waren bereid gevonden, om, op Zondag nog wel(!), in het Saargebied als voorzitter van de verschillende stembureaux dienst te doen en ervoor te zorgen, dat er met de stembriefjes niet werd geknoeid. Aan den vooravond van de stemming in het Saargebied schreef hij dan ook, dat onder deze omstandigheden, nu de meest vrije en eerlijke stemming die zich denken laat, in alle opzichten gewaarborgd was, zou blijken, dat Hitler nog geen 50% van het volk achter zich had. Alstublieft: onze roode courantenlezers die in Van Looi een om zijn waarheidsliefde uit Duitschland verdreven journalist zagen, zaten reeds te gnuiven. Aan den triomf van de waarheid was geen ontkomen meer aan; in verzegelde wagons, onder buitenlandsch militair-geleide, werden de stembussen naar Genève vervoerd; Fransche Volkenbondsambtenaren zouden de briefjes natellen en Hitler het verpletterende resultaat laten weten.... Men herinnert zich den uitslag! Ik had die beteuterde gezichten wel eens willen zien, toen Bürckel dien ge-

denkwaardigen morgen zijn Führer kon melden, dat ruim 96% van het Duitsche Saarvolk den roep van het Moederland had verstaan. Maar wie nu meent, dat een dermate in zijn rampzalige hemd gezette „journalist" als Van Looi uit vrijen wil in de massa zou onderduiken om nooit meer boven te komen, of minstens door zijn directie op de keien zou worden gezet, vergist zich deerlijk. Hij pleegde nadien het eene „voorlichtende" hoofdartikel contra het nationaal-socialisme na het andere, en schreef met een collega — o ironie — een brochure over de hooge taak en roeping van de pers in de democratische landen, onder den welsprekenden titel: „Waarheid tegen Leugen"....

De Berlijnsche correspondent van het braaf-katholieke dagblad „De Maasbode", Ridder De van der Schuren, een man die geen redelijk denkend sterveling voor nationaal-socialist kon verslijten, maar als eerlijk voorlichter van de publieke opinie in Nederland ook wel eens de „lichtzijden" van het nationaal-socialisme in Duitschland naar voren wilde brengen, deed — op zijn beurt — niet minder vreemde ervaringen op. Ook hem werd in Berlijn te verstaan gegeven, dat hij maar beter deed zijn biezen te pakken en Duitschland te verlaten. Hij heeft dit gedaan, maar niet na eerst op het Propaganda-ministerie te Berlijn zijn journalistieke eer van den smet der leugenachtigheid te hebben gezuiverd. Met de doorslagen van zijn artikelen in de hand kon hij aantoonen, dat de redactie in Rotterdam zijn Berlijnsche correspondentie op de afschuwelijkste manier mishandelde en hem soms precies het omgekeerde liet zeggen als hij had geschreven! Daar, aan de Groote Markt in Rotterdam, zat een inktkoelie (journalisten mogen deze lieden niet heeten!) met het beruchte domme potlood zijn correspondentie plompverloren pasklaar te maken voor de propaganda tegen de N.S.B. en vóór de Roomsch-Katholieke Staatspartij in Nederland! En dat noemde men dan met een uitgestreken gezicht „vrije meeningsuiting", welke een volk, dat immers zoo „nuchter" was en zelfstandig wist te denken, toekwam....! Zij roemden een „vrije" pers als „de koningin der aarde", terwijl ze zelf dag en nacht bezig waren het arme mensch te degradeeren tot een publieke vrouw, die zich door de eerste de beste Jood en partij-politieke flesschentrekker liet gebruiken.

Wij weten dat er gelukkig nog vele fatsoenlijke journalisten

waren, die hun prachtige en verantwoordelijke beroep te lief hadden, om niet met stijgende verontwaardiging dit heilloos spel aan te zien. Maar zoodra zij maar waarschuwend den vinger ophieven, werden zij zelf prompt voor nationaal-socialist uitgekreten en met een scheef oog aangekeken.... of, erger, op straat gezet.

* * *

Het is zonder meer duidelijk, dat de N.S.B. — deels uit jeugdig enthousiasme, deels in haar eigen levensbelang — het antwoord op deze methoden van blinde nazi-vreterij niet schuldig bleef en ook niet schuldig kòn blijven. Wanneer wij als N.S.B.-journalisten nu nog eens de laatste jaargangen van bladen van „standing" tot en met de liederlijke pennevruchten van den tegenwoordigen opbouwer van Scherpenzeel, Van Heuven Goedhart, in het schotschrift „De Blaasbalg" doorlezen, voelen wij ons, wanneer wij ònze reacties daarnaast leggen, de schuchtere jochies van de Zondagsschool. En ons bekruipt een gevoel van onridderlijkheid, wanneer wij in verleden en heden er van werden en worden beschuldigd, jegens onze tegenstanders niet dien fijnen toon te hebben aangeslagen, dien men toch zoo gaarne zou hooren.

Ook nationaal-socialisten zijn maar menschen van vleesch en bloed! Wanneer wij eens een keer zijn uitgegleden — en dat ontkennen wij niet — was het in den modder dien anderen voor onze voeten hadden geworpen. De N.S.B. stond zonder eenig voorbehoud met den rug tegen den muur. Dat is nu eenmaal niet de voordeeligste positie om positief, opbouwend werk te verrichten. Er zit iets tragisch in, en wij allen hebben die tragiek in meerdere of mindere mate gevoeld als een looden last, dat wanneer men met Mussert uit eerlijke nationale overwegingen oproept tot nationale bezinning op eigen volksche waarden, en tot een buitenlandsche politiek, die niet voorbijgaat aan het onloochenbare feit, dat vlak naast onze deur een volk van negentig millioen menschen van Germaanschen stam als wij met recht en reden adem vraagt om te leven — men gehoor vindt in Berlijn en in Den Haag voor landverrader wordt uitgekreten. Hoe paradoxaal ook: op géén van beiden stelden wij prijs, want wij spraken niet voor Berlijn, maar voor Nederland, en dat nu juist wilde men niet hooren. Wanneer intusschen deze harde feiten — en wie van den

eerlijken tegenstander zal ze willen ontkennen? — op den duur het stramien worden, waarop een Beweging in een klein land als het onze m o e t voortborduren, op straffe van in compromissen aan een kunstmatig gekweekte volksstemming ten onder te gaan, wanneer zij anderzijds alleen dan daarop voort kan borduren, wanneer zij onvoorwaardelijk en glashard in het eerlijk Nederlandsch-nationale karakter van haar beginselen gelooft, *moet dit op den duur natuurnoodwendig tengevolge hebben, dat zulk een Beweging den schijn tegen zich krijgt.*

Deze schijn is de N.S.B. dan ook rijkelijk ten deel gevallen, dank zij het valsche licht van de vele schijnwerpers, die op haar gericht waren.

In de practijk kwam een en ander hierop neer: naarmate de tegenpartij onder bloederige koppen de vermeende zonden en fouten van het Derde Rijk breed uitspon, was het voor de N.S.B. een kwestie van zijn of niet-zijn het vele goede, dat in het Duitschland van Hitler tot stand werd gebracht, met vuur en hartstocht naar voren te brengen. Dat wij daarmede zelf den heilloozen vicieuzen cirkel sloten, wijl de tegenpartij ons om deze verdediging van het Duitsche nationaal-socialisme prompt voor Hitlerknechten uitschold en zichzelf triomfantelijk op de borst sloeg in den stijl van „hebben we het niet gezegd?", wisten wij. Maar wat anders: mochten we, anders nog: kònden we zelfs maar anders? Neen, duizendmaal neen, al het andere ware niets anders geweest dan een bewuste poging tot politieken zelfmoord. Of wij misschien wel anders kònden, is trouwens nimmer een punt van overweging geweest. Mussert sjachert niet. Dat heeft hij bewezen in 1935 in zijn historische rede tijdens den landdag in het groote tentencomplex te Den Haag. Een huichelachtige wereld, Nederland inbegrepen, die zichzelf in vroeger eeuwen in onmetelijke koloniën levensruimte had verschaft (en hoe!), schreeuwde moord en brand over het barbaarsche Italië van Mussolini, dat in het totaal ongecultiveerde Abessinië zijn zonen nieuwe levensmogelijkheden veroverde. Ieder die niet meedeed aan den Volkenbondszwendel, viel uit den toon.... Als Mussert een partijganger was geweest, een democraat die in cijfers denkt en het welslagen van zijn politiek afleest uit het ledenregister, zou hij hebben meegebruld in het koor, en de zatgegeten lieden aan het meer van Genève hoogstens een verwijt hebben ge

maakt, dat hun belachelijke sanctie-actie niet voldoende was om het „barbaarsche" Italië tot de orde te roepen.... Mussert echter dingt niet naar de gunst van een massa, die het eene oogenblik „Hosanna!" roept en het andere oogenblik „Kruisigt hem!". Hij is geen geleide, maar een Leider.

Hij schroomde niet, dwars tegen den draad in, ten aanhoore van 35.000 van zijn aanhangers en over hun hoofden heen ten aanhoore van het geheele Nederlandsche volk, zich solidair te verklaren met de zwarthemden van Mussolini en de bruinhemden van Hitler. De waarheid en eerlijkheid, het geloof in de juistheid van de nationaal-socialistische beginselen wezen hem den weg, hoewel hij wist, dat die weg zeker niet de weg van den minsten weerstand was. Zijn profetische woorden, — toen gesproken en nadien door de werkelijkheid volkomen bevestigd — teekenen den gaven Nederlandschen mensch Mussert, die het eerst-geboorte-recht van onveranderlijke levenswetten niet versjachert voor den schotel linzemoes van het politiek succes. Slechts het onwrikbaar geloof in de juistheid van de zaak, waarvoor zij vocht, vermocht de N.S.B. en haar Leider Mussert staande te houden tegen de lawine van tegenstand.

Dat de N.S.B. in den avond van 9 Mei nog recht overeind stond met een kleine 35.000 leden, is zonder eenige overdrijving een unicum in de politieke geschiedenis van Nederland te noemen. Ook andere partijen — de S.D.A.P. in het bijzonder — hebben het in hun kinderjaren dikwijls zwaar te verduren gehad. Maar geen groep heeft dermate aan het spervuur van een haar vijandige propaganda in den modernen tijd bloot gestaan als de N.S.B.

Deze staalharde kern heeft het bijbelwoord leeren verstaan: Zij die gelooven, haasten niet. Want al was dan de vicieuze cirkel gesloten en er noch voor de N.S.B., noch voor de tegenpartij ontkomen meer aan: de N.S.B. wist, dat het wapen van den leugen in de handen harer bestrijders eenmaal als een boemerang zou werken, die hen zelf zou vernietigen. Lang, heel lang kan men een volk een blinddoek voorbinden, maar eenmaal gaan de oogen open. Op dat oogenblik, als de waarheid doordringt, is het met de macht van den leugen gedaan, hoe groot deze ook moge schijnen.

10 Mei 1940 is die periode ingegaan!

II

DE TRIOMF VAN DEN WAANZIN

Voor den tienden Mei echter, vooral in de maanden vóór het uitbreken van den oorlog, nam de officieele ophitsing tegen de N.S.B. hand over hand toe. Wie wel eens iets aan propaganda heeft gedaan, of er wat over heeft gelezen, kan de hier in Nederland toegepaste methoden niet anders dam plomp en naïef noemen. Helaas gingen ze er daarom bij het murw gemaakte volk niet minder grif in.

Ik noem een voorbeeld: de uniformensmokkel. Of Duitschland prijs stelde op het bezit van enkele duizenden Nederlandsche militaire uniformen, kunnen wij rustig buiten beschouwing laten. Maar gesteld eens, dat dit 't geval zou zijn geweest, hoe dacht men dan, dat aan dit verlangen zou worden voldaan? In de couranten van vóór 10 Mei kon men sensationeele verhalen lezen, dat werd getracht Nederlandsche militaire uniformen in melkbussen(!) naar Duitschland te smokkelen, dat een korporaal of soldaat ergens in een kamp plotseling zijn broek of het leeuwtje van zijn veldmuts miste (er af gerukt!) en dat aan diefstal ten gunste van Duitschland moest worden gedacht! Nu wonen er in Nederland voortreffelijke militaire uniformmakers.... en velen hunner hebben na 15 Mei 1940 het eene Duitsche militaire uniform na het andere gemaakt; zij etaleeren er zelfs mee! En dacht men dan, dat wanneer Duitschland duizend Nederlandsche militaire uniformen wilde hebben, daarvoor duizend Nederlandsche soldaten moeten worden vermoord, om hun uniformen daarna in melkbussen naar een theater in Duitschland te sturen; dat er onder die tachtig millioen Duitschers niet een paar uni-

formmakers te vinden zijn, die Nederlandsche uniformen desnoods van een foto keurig netjes namaken, zoo goed als er Nederlandsche uniformmakers zijn, die precies hetzelfde presteeren?

Men make den oorlog toch niet ingewikkelder dan hij reeds is! Het is zelfs niet uitgesloten, dat onze voormalige Nederlandsche regeering zèlf voor de noodige tienduizenden guldens militaire uniformen bij Duitsche firma's had besteld en er dus voor „smokkelen" al bitter weinig aanleiding bestond.

Maar, zult u zeggen, dat spot toch met alles wat men het bewaren van „militaire geheimen" pleegt te noemen. Zeker, maar ik zou er mij heelemaal niet over verwonderen, omdat ik persoonlijk een minstens zoo fantastisch staaltje in mijn eigen diensttijd heb meegemaakt.

Op Dinsdag 7 Mei 1940 — drie dagen vóór het uitbreken van den oorlog dus — kreeg ik opdracht met een militairen auto den spiegel van een zoeklicht op te halen, die bij de Nederlandsche Apparaten Fabriek te Hengelo was gerepareerd. Wij waren enkele uren te vroeg en de chauffeur, die mij vergezelde, leergierig als hij was, vroeg zeer beleefd of hij niet eens in de fabriek mocht kijken. Dit was echter ten strengste verboden.... want deze fabriek, waar ons zoeklicht werd gerepareerd stond onder Duitsche leiding en werkte voor een deel, met Duitsch personeel, dat stuk voor stuk onder strenge controle stond! Ziehier de ervaring van een Nederlandsch soldaat op Nederlandsch grondgebied, wanneer hij een, de Nederlandsche weermacht toebehoorend zoeklicht in een „Nederlandsche" apparatenfabriek, komt halen! Een leuke puzzle ook voor spitsvondige strategen, die reeds hebben uitgemaakt, dat de Duitschers lang niet zulke goede zoeklichten hebben dan die, waarover de voormalige Nederlandsche weermacht beschikte....

Na den uniformensmokkel, die alleen maar heeft bestaan in de fantasie van lieden, die nog vroeger als de rest hun kop kwijt raakten, kwam de lichtkogelzwendel aan de orde. De eenige man, die hieromtrent volledige inlichtingen kan verschaffen, is de naar Londen gedroste anti-revolutionnaire minister van Justitie, prof Gerbrandy, die het na enkele kabinetscrises-in-de-verstrooiïng bereids tot minister-president (zonder land) heeft gebracht. Het is teneenenmale ondenkbaar, dat het corps marechaussée, militaire politie, rijkspo-

litie, gemeentepolitie, mitsgaders 450.000 dag en nacht op de loer liggende Nederlandsche soldaten, die vuurwerkmakers niet in het nekvel hadden kunnen pakken.... wanneer geen machtiger handen dan deze angstwekkende menschenkluwen deze lieden beschermde. Op het laatst begon het al te erg in de gaten te loopen en weigerde Zijne Excellentie — op aandringen van N.S.B.-zijde in het parlement — nader op de lichtkogel-affaire in te gaan. Het was kwajongenswerk geweest...! Accoord, maar van wien?

Het is al een even duistere geschiedenis als het drama van een Nederlandsch officier, die op Nederlandsch grondgebied werd doodgeschoten en over de Duitsche grens gesleept, zonder dat de regeering te Berlijn krachtig protesteerde en openlijk om opheldering vroeg. Dat kan men nu eenmaal niet doen, wanneer men als minister wéét, dat die Nederlandsche officier de „neutrale" verbindingsman was tusschen agenten van den Engelschen geheimen dienst en vermeende oppositiegroepen in Duitschland, die — als de revolvers gaan spreken — leden van de Duitsche geheime Staatspolitie blijken te zijn.

Ook het onderzoek naar wapens in de huizen der N.S.B.-ers en in de kring- en groepshuizen der beweging liep op een jammerlijk fiasco voor de regeering uit. Honderden agenten moesten rapporteeren, dat zij met leege handen waren thuisgekomen of hoogstens een sierdolk uit den tijd van Jan Pietersz. Coen op den kop hadden getikt.

Maar intusschen groeide de pogromstemming. Een man, die op klaarlichten dag een overvalauto van de politie voor zijn huis krijgt, wanneer zijn zaak geheel onderste boven wordt gehaald, is als zakenman geruïneerd en wordt als burger op straat nagewezen, ook al is er nog geen pennemesje in zijn huis gevonden. En dat was nu juist de „vrome" opzet van een „christelijke" regeering!

De vijfde colonne

Van nog heel wat giftiger inhoud was het gerucht over zgn. verraad van de N.S.B. Dat onze democraten met hun geleuter over de „vijfde colonne" ons heelemaal niet in den hoek drukten, waarin ze ons met alle geweld wilden hebben, is slechts toe te schrijven aan hun eigen geestelijke armoede. De vijfde colonne immers kennen wij uit den Spaanschen bur-

geroorlog; die werd gevormd door de Spaansche nationalisten, die in de door Franco belegerde steden en dorpen van binnen uit, dwars tegen de roode terreur in, hun leven waagden voor dezelfde heilige zaak van het nationale Spanje. Had men ons bij dit soort strijders willen indeelen: het ware ons wel geweest! Wij weten echter, dat dit geenszins de bedoeling van onze tegenstanders was. Slechts eigen geestelijke armoede deed hen naar een begrip grijpen, dat op de positie waarin zij ons hebben wilden, heelemaal niet paste, dat daar integendeel veeleer op sloeg als die beroemde tang op het al even beroemde varken.

Hun zgn. vijfde colonne was geen haar minder dan de colonne van het gruwelijkste landverraad; het verraad aan den vijand die onze grenzen overschreed ter bereiking van *eigen* militaire doeleinden. De dolkstoot in den rug dus van eigen vleesch en bloed, dat in het uur van hoogsten nationalen nood zich gemeenschappelijk teweer stelde — althans behoorde te stellen — tegen vreemde overweldiging.

Nimmer in de geschiedenis is een zoo ernstige beschuldiging — zonder een zweem van bewijs — tegen een groote groep der bevolking uitgesproken.

Wij stellen vast, dat de naar Londen uitgeweken lafaards, die de zedelijke verantwoording voor deze misdadige geestesvergiftiging dragen, vier van de vijf oorlogsdagen een wild geworden jodenpers tot hun beschikking hebben gehad, om één bewijs aan de openbare verachting prijs te geven. Wij weten daarenboven, dat de heeren op dit terrein voor geen kleintje vervaard waren; het ambtenarenverbod heeft bewezen, dat de Regeeringspersdienst voortreffelijk met de schaar en den lijmpot kon omgaan. Maar deze zich „christenen" noemende eerroovers hebben het zelfs niet geprobeerd, om een bewijs te leveren. Integendeel, het gif van den laster en het valsche gerucht nam de plaats in van het bewijs, voor de ergste misdaad waarvan een man van eer beticht kan worden. God weet, dat honderden van mijn kameraden hun harden soldatenplicht hebben gedaan, en dat andere duizenden niets liever zouden hèbben gedaan, ware het niet, dat een verpolitiekte partijregeering hen den toegang tot de weermacht had versperd, en hen dwòng met gekruiste armen aan den kant van den weg te staan.

Is het wonder, dat ons bloed begint te koken, wanneer

een gezapig burgermannetje ons de kroon van het hoofd rukt en ons tot op den openbaren weg toe voor „landverrader" uitjouwt? Waar zaten deze lieden toen er gevochten moest worden: op de vliering of in den kelder? Dat er nog niet meer personen in het ziekenhuis terecht zijn gekomen, vloeit voort uit de wetenschap, dat de overweldigende meerderheid van deze menschen zèlf betreurenswaardige slachtoffers zijn van een even laffe als infame hetze-campagne. In feite kan men op de beschuldiging van landverraad maar op twee manieren antwoorden: met de gerechtigheid die de eerroof uitwischt, of met de bede: „Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat ze doen". Voor de verantwoordelijke ophitsers *zàl* de gerechtigheid haar loop hebben. Zij hebben via den Afweerdienst van de N.S.B. de ridderlijke kans gekregen de bewijzen voor hun beschuldiging te leveren. Komen zij daar niet mee opdagen, dan zullen zij als verachtelijke eerroovers hebben te boeten op den dag dat Mussert's zwarte soldaten zegevierend door de Nederlandsche straten zullen marcheeren.

Voor de opgehitsten, de bedrogenen, dat is voor ons Volk, geldt zeer zeker het tweede antwoord.

Tienduizenden zijn er geweest, die de beschuldiging hebben nagekauwd, zonder zich zelfs maar van den ernst daarvan bewust te zijn. Goedgeloovige, door zenuwen overmande menschen, die niet eens meer begrepen, dat dit alles niets meer met politiek uitstaande had, laat staan met politieke bestrijding. In de hitte van den politieken strijd zijn de scherven er dikwijls afgevlogen, over en weer zijn wel eens opmerkingen gemaakt die achteraf bezien beter doorgeslikt hadden kunnen worden, maar dit doet niets af aan het feit, dat in de ure des gevaars, bij het naderen van den vijand en in het aangezicht van een en denzelfden dood, alle tegenstellingen wegvallen, en er alleen maar *Nederlanders* overblijven.

Zoo wàs het ook dikwijls — en ook hier mag ik spreken uit de gelukkige ervaring van dertien maanden mobilisatie en vijf dagen oorlog — in de eenvoudige soldatenkampen en in de stellingen. Dáár was, onder kinderen van ons Volk, rijk en arm, jong en oud, en van onderscheidene politieke richting, een kameraadschap en lotsverbondenheid gegroeid, waarvan de profeten van het verdeel en heersch zich zelfs geen voorstelling kunnen maken. Daar waren geen redevoeringen noo-

dig om de kameraadschap te verklaren, daar lééfde ze. Daar kwam het tot uiting in een enkelen blik van begrijpend medeleven, van oog tot oog en van man tot man, wanneer er nòg geen bericht was van vrouw en kind of ouders uit het gebombardeerde Rotterdam; daar lééfde de kameraadschap in de laatste zorgvuldig doormidden gebroken sigaret; daar triomfeerde ze in zoo'n ruigen rauwen kerel, die dat brok in zijn keel niet weggeslikt kon krijgen, als hij voor eeuwig de oogen sloot van zijn gesneuvelden strijdmakker — dien hij vóór den oorlog nog nooit gezien had....

Neen, niet *aan* het front, waar de kogels en scherven om je kop vliegen, maar *achter* het front, door laffe politici achter gladgeboende bureaux, jammerlijke lieden die zich een beroerte schrikken wanneer ze op tien K.M. afstand een mitrailleur hooren rammelen, is de furie van den haat in eerste instantie gepredikt; de massamoord op nationaal-socialisten voorbereid. Dat de misdadige plannen niet volledig zijn uitgevoerd en de Bartholomëusnacht beperkt is gebleven tot den laffen moord op acht weerlooze nationaal-socialisten, dat is te danken — en wij doen dit met *bitterheid* in het hart — aan de geweldige stootkracht van het Duitsche leger. Met bitterheid in het hart — want het is bitter, het leven te willen geven voor de vrijheid van het Vaderland, en dan een sluipmoord van je eigen volksgenooten òp het laatste nippertje mis te loopen, dank zij de overweldigers vàn je Vaderland! Deze nationale schande treft echter niet ons, maar hen, die voor een infame hetzecampagne de zedelijke verantwoording dragen.

Het had geen twee dagen langer moeten duren, of onder de Nederlandsche nationaal-socialisten was een verschrikkelijk bloedbad aangericht. De behandeling, die ontelbare N.S.B-ers in de oorlogsdagen hebben ondergaan, waanden wij tot dusverre alleen maar mogelijk onder onbeschaafde horden beestmenschen, zeker niet in het gecultiveerde, „christelijke" Nederland. Dit moge men bedenken, wanneer men het zoo onbegrijpelijk vindt, dat er Nederlandsche nationaal-socialisten zijn geweest, die de binnenrukkende Duitsche troepen met een „Heil Hitler" hebben begroet. Voor hen waren die soldaten hun bevrijders uit de sadistische handen van een, tot een bedenkelijken graad van krankzinnigheid opgezweepte volksgenooten.

Het is teekenend voor de democratische moraal, dat verschillende bladen, en de heer Linthorst Homan zelfs in zijn brochure, hier met groot misbaar op aangevlogen zijn. Maar het eerste woord van protest tegen de beestachtige behandeling van ontelbare nationaal-socialisten in de oorlogsdagen moet dezelfde menschen nog over de lippen komen. In de kerken wordt des Zondags gebeden voor zieken en stervenden, voor krankzinnigen en dwalenden, ja voor de dieven en moordenaars die in de gevangenissen zuchten. Maar is er één pastoor of dominé geweest die op het bloedige Pinksterfeest 1940 heeft gebeden voor die duizenden, die onder bedreiging met revolvers en bajonetten in veewagens werden geladen, om naar de forten en reeds lang in onbruik geraakte gevangenissen te worden gesleept? Is er nadien één woord van protest in naam van het christelijk geweten vernomen? Neen, duizendmaal neen, dàt kon er blijkbaar voor een nationaal-socialist niet af. Achtduizend fatsoenlijke vaderlanders zijn van dezen waanzin het slachtoffer geworden. De geestelijke martelingen en vernederingen, die zij moesten ondergaan, grenzen aan het ongelooflijke. Zij zijn niet „gekeurd" alvorens in de gevangenis te worden opgesloten, zij hadden niet het voorrecht — zij het dan onder bewaking — in Gods vrije natuur te mogen wandelen zooveel zij maar wilden. Daarvoor moet men met „barbaarsche" nazi's te doen hebben; dan is het zelfs mogelijk, dat men als hoofdschuldige aan nameloos leed over duizenden onschuldige menschen als „vergeten burger" kan voortleven, alsof er geen 10e Mei is geweest....

De brochure „De N.S.B. in oorlogstijd", waarin slechts enkele staaltjes van Nederlandsche „verdraagzaamheid" zijn opgeteekend, lijkt ons voor vergeten burgers voortreffelijke lectuur. Het is in feite een felle aanklacht tegen een moraal, die onder het mombakkes van het christendom zelfs den moord op den politieken tegenstander tot een Gode welgevallige daad verheft.

Aan het front

Het staat vast, dat voor zoover N.S.B.-soldaten niet als „landverraders" achter de mitrailleurs en vuurmonden zijn weggesleept, zij als fatsoenlijke soldaten, misschien niet beter, maar dan toch ook niet slechter, hun plicht

hebben gedaan. Ja, er zijn nationaal-socialisten geweest, die bij hun thuiskomst uit de hel van Hoorn moesten vernemen, dat hun zoon aan het front voor het Vaderland den heldendood was gestorven. Er zijn vele officieren die dit weten, omdat zij het met eigen oogen hebben gezien. Waarom zwegen zij, toen stroomen vuil en laster over de N.S.B. werd uitgestort en ook aan de soldateneer van déze mannen werd geraakt? Door hun zwijgen — uit haat tegen de N.S.B. alszoodanig of omdat zij te laf waren tegen de verraadpropagandisten in te gaan — zijn zij medeplichtig aan de smet, die ten onrechte op ons geworpen is.

Wanneer Nederland straks zijn onbekende soldaat gaat eeren, diene het te bedenken, dat het een overtuigd nationaalsocialist kan zijn, waarop zich de dank der Natie concentreert. Wil de eer en de dank aan de dooden van den oorlog geen sinistere comedie worden, dan zal aan het graf van den onbekenden soldaat jegens de N.S.B. iets moeten worden goed gemaakt. Het gaat om ons hoogste goed: onze eer. Geen macht ter wereld zal ons weerhouden daarvoor in de bres te staan en de smet die op onze eer geworpen is, af te wisschen, koste wat het kost. Ik vraag ons Volk, ook den eerlijken tegenstander: Ziet mijn kameraden in de oogen, en geef dan eerlijk antwoord op de vraag, of zij zich zouden *kùnnen* vergrijpen aan het bloed van hun eigen Volk. Wij hebben recht op eerherstel, omdat men ons den drinkbeker van den laster, tot den bodem toe, tot den laatsten bitteren druppel, heeft laten ledigen.

Ik weet helaas hòe bitter het is. Meer dan de geheele oorlog, en alle menschenleed dat daaraan onafscheidelijk verbonden is, heeft een mededeeling van een der zestig jongens, waarmee ik veertien maanden lang alle soldatenlief en -leed had gedeeld, mij pijn gedaan. Dat was, toen hij twee dagen na den oorlog onder vier oogen tegen me zei: „Sergeant, omdat ik u kende, heb ik al die verhalen over verraad van de N.S.B. niet kunnen gelooven. Maar het hield zoo aan, tot zelfs door de radio toe.... Vergeef me, wanneer ik u eerlijk beken, dat ik u den eersten dag ook in de gaten heb gehouden. Ik schaam me er nu voor; na dien eersten dag heb ik het als de pest van me afgeschud".

Dat doet dáárom pijn, omdat je wéét, dat je naast dien man achter dezelfde zandzakken met je vinger aan den trek-

ker hebt liggen wachten op denzelfden vijand. En dan te moeten hooren, hoe de man die naast je lag, je goed in de gaten heeft gehouden uit vrees, dat je hem een bajonet in den rug zou drijven! Ik herinner mij, hoe wij op den dag van de capitulatie op andere stellingen terugtrokken en daarbij door Amsterdam kwamen. Uit de autobus, waarin wij zaten, waren de loopen van veertig geweren gericht op huizen, op winkelende juffrouwtjes, op kinderen en ouden van dagen, die met verbaasde gezichten dit jammerlijke schouwspel gadesloegen .Want was het soms iets anders dan het jammerlijke resultaat van een matelooze haatcampagne?

Ik vraag mij af, of die propagandisten van het verraad eigenlijk zelf wel weten wàt ze kapot hebben geslagen, en wat degenen die met dit lugubere spel doorgaan, nog dagelijks kapot slaan. Dat is het geloof en het vertrouwen in bloedeigen volk! Zij hebben zelfs de bijl gezet — al is hun dan de vernietiging niet volledig gelukt — aan beproefde soldatentrouw en kameraadschap in het aangezicht van het gemeenschappelijke gevaar.

* * *

Onwillekeurig rijst de vraag waarom dit alles moest geschieden en hoe het ooit zoo ver kon komen. Waarom aarzelt men nog steeds het Nederlandsche volk opening van zaken te geven en de N.S.B. de smet van het verraad ridderlijk af te wisschen, hetgeen met de aanvaarding van haar politieke beginselen nòg niets te maken heeft? Waarom durft men niet ronduit te verkondigen, dat al dat geschreeuw over „landverraad" van de N.S.B. en de vijfde colonne niets anders is geweest dan een lafhartige poging, zich tevoren een zondebok aan te meten, wanneer het in het uur der beproeving tegen een overmachtigen vijand in luttele dagen tijds hopeloos mis zou gaan, het eenige overigens waarin men zich nu eens nièt heeft vergist?

Het boetekleed ontsiert den man niet!

Honderd vijftien jaar vrede, anti-militaristische propaganda, kruidenierskrenterigheid wanneer het om defensie-aangelegenheden ging, het heilloos drijven om een leger te democratiseeren — dit alles blijft een volk, en dus ook zijn weermacht, om het huiselijk te zeggen: niet in de koude kleeren zitten. Dat wreekt zich, op hetzelfde oogenblik, dat het uur der beproeving geslagen heeft!

Laten wij heel duidelijk zijn.

Er is op enkele plaatsen, individueel en in grooter verband, op waarlijk heldhaftige wijze tegenstand geboden. Dat het voor Duitschland geen militaire wandeling is geweest, daarvan getuigen de graven op den Grebbeberg, in de Peel, op het kerkhof van Rotterdam en overal elders, waar Nederlandsche soldaten op het laatste appèl ontbraken. Met hun bloed is onze nationale eer gekocht — en bezegeld. Ook de vijand van gisteren heeft dit ridderlijk erkend.

Maar wij doen aan de eer en de nagedachtenis van deze naamlooze helden geen duimbreed af, wanneer wij hieraan toevoegen, dat minstens 80% van de Nederlandsche weermacht geen schot heeft gelost, omdat aan de leiding en het organisatievermogen van een pijnlijk groot gedeelte van het beroeps- en reserve-kader vrijwel alles ontbrak, zeer in het bijzonder moed, doorzettingsvermogen en ijzeren plichtsbetrachting.

De oude militaire kaste van vredesadjudanten had zichzelf volkomen overleefd. Inplaats zich ernstig te verdiepen in de mogelijkheden en moeilijkheden van den modernen oorlog, leefde deze kaste voort in geheel verouderde vormen en gedachten. Tot drie dagen voor het uitbreken van den oorlog, verveelden zij het leger te velde met orders en tegen-orders, waar men welbeschouwd alleen maar om kon lachen. Wanneer er iets moest worden gedaan, en men bedacht met „burgerhersens" hoe dit nu eens moest worden opgeknapt, dan kon men er zeker van zijn, dat de betreffende dienstorder No. 1 precies 100% andersom luidde en er waren dan nog minstens drie of vier aanvullende orders noodig om een beetje in de richting te komen. Hoe wij ons in een open weiland bij de bediening van een groot, log zoeklicht met geen ander verdedigingswapen dan een infanteriegeweer uit het jaar achttienhonderd zooveel mitsgaders zestig scherpe patronen, tegen prikkende jagers moesten beschermen — daaromtrent heeft ons nooit één order bereikt. Maar wèl werden we bekogeld met lange orders, dikwijls niet meer behelzende, dan dat een onderofficier van een onbereden wapen alleen maar hooge schoenen met beenkappen mocht dragen, en zich ook voor eigen rekening geen rijlaarzen mocht aanschaffen om er zoo fatsoenlijk mogelijk bij te loopen. De slap-lederen beenbekleeding, die, van onderen breed over de schoenen uitloopt

en door een riempje stijf op het bovenleder van de schoenen sluit, werd bij een volgende aanvullende order als concessie van de vredesadjudanten eveneens plechtig toegestaan. Maar als dat van onderen aan elkaar was gestikt.... neen, dan heetten het laarzen, en die mochten beslist niét worden gedragen! Ik noem dit voorbeeld, juist om zijn pietluttigheid. 't Kan best zijn, dat een en ander verschrikkelijk belangrijk is, maar ik geloof niet bepaald, dat men op deze wijze een oorlog kan winnen!

Die beste vredesadjudanten! Als de inventaris maar klopte, was de zaak wat hun betreft voor elkaar. Zelfs in de oorlogsdagen moest iedere verschoten patroon worden verantwoord en het hulsje met een labeltje er aan worden ingeleverd! Als het goed was geweest hadden wij kilometerlange „oorlogsrapporten" moeten invullen, waarop precies vermeld diende te worden uur en minuut waarop een zoeklichtcommandant het doel zelf had gevonden, of van welk zoeklicht het doel was overgenomen, hoe hoog het vloog, welk type, de richting, welke luchtdoelbatterij het beschoten had en nog tientallen andere vragen meer. De helft der bemanning ware noodig geweest om met stopwatch en bloc-note gewapend alles te noteeren, wat de vredesadjudanten wilden weten.

Iedere Nederlandsche soldaat weet hiervan mee te praten. En wij zien niet in waarom wij over dit alles moeten zwijgen, wanneer het de waarheid is, al is die waarheid dan hard. Het gaat er niet om met wellust oude wonden open te rijten — integendeel, wij zijn zelfs bereid naar verontschuldigingen te zoeken.

In rond 115 jaar had Nederland geen oorlog meer gekend; ook de officieren kenden den oorlog alleen nog maar theoretisch, uit de maandelijks veranderende voorschriften van de Koninklijk Militaire academie. Daarbij kwamen wij tegenover een tegenstander te staan, die onbetwist over de best geoefende soldaten ter wereld beschikt, die beroemd is om zijn organisatie-vermogen, en binnen dit kader alle hulpmiddelen van de moderne techniek tot in de perfectie had uitgebuit.

Volk en legerleiding, door emigranten en Jodenknechten in binnen- en buitenland kinderlijk om den tuin geleid, voor wat betreft Duitschlands wèrkelijke sterkte, kwam de enorme stootkracht van het Duitsche leger echter onnatuurlijk voor: zij konden er zich teneenenmale geen voorstelling van maken.

Toen daarbij ook nog de eene blunder op de andere volgde, en alle leiding op een gegeven oogenblik volkomen zoek was, hebben de systeem-officieren met gouden kragen en veel sterren in navolging van een bereids lafhartig gevluchte regeering het zekere maar voor het onzekere genomen, en zich een zondebok uitgezocht, om hun eigen schromelijk tekortschieten in leiding en organisatorisch vermogen te verdoezelen.

In het Juli-nummer 1940 van „De Militaire Spectator" somt de reserve luitenant-kolonel J. Moorman „eenige" fouten op: verwarde bevelvoering, onvoorbereidheid, gebrek aan samenwerking tusschen de onderdeelen, gemis aan aanvalsgeest bij den troep, onvoldoende bewapening en uitrusting, alsmede een tweeslachtige opvatting van de taak der reservetroepen. Ziet, wanneer de vlag er nu zóó bij staat en een lafhartig gevluchte regeering — die mede voor een en ander verantwoordelijk is — heeft reeds met succes het sprookje van het verraad van de N.S.B. gelanceerd, dan is de verleiding voor de salon-officieren ook wel erg groot geweest, om de N.S.B., met hùn zonden en tekortkomingen beladen, de woestijn of zoo eenigszins mogelijk nog liever het graf in te jagen....

Het is nu eenmaal heel gemakkelijk om alles wat tegenloopt — en dat was nog al wat in die 4½ dag! — van het etiket „verraad" te voorzien, en dan van de verantwoordelijkheid af te zijn!

Nu zijn wij wel bereid een en ander met den mantel der liefde te bedekken — zeker in dezen tijd — maar dan niet ten koste van de eer der N.S.B.!

* * *

Als Nederlander, als nationaal-socialist en als gewezen soldaat is het verre van mij aan wapeneer te raken. Maar, lezer, wat wisten onze militaire leiders, wat wisten u en ik, wat wist ons Volk van den modernen, totalen oorlog? Ach arme! De aan vitamine overdadig-rijke chocoladepastilles van de parachutisten werden zelfs via de radio prompt voor vergiftigde bonbons uitgekreten! En kan een slechte sigaret in de leege maag van een zenuwachtigen jongeman niet op vergiftiging lijken.. zonder het te zijn? Maar laten ze er nu ook eens eentje opnoemen die er aan gestorven is!

Dat parachutisten als levende wapenarsenalen naar beneden kwamen, en van de daken der huizen af, of nog bengelende aan de parachute, maar vast begonnen te schieten, was onze fantasten, die van zooveel doodsverachting zelfs niet hadden durven droomen, nog lang niet erg genoeg. Hoewel het normale verstand ons met dwingende logica zegt, dat deze troepen, eenmaal op den grond aangeland, zich direct moeten kunnen verzamelen, en dan toch minstens vriend van vijand moeten kunnen onderscheiden, kwamen de parachutisten volgens een „bekende vertrouwde stem" in de radio in Nederlandsche uniformen naar beneden, verkleed als pastoor, boerenarbeider, kruideniersbediende, ja waarachtig zelfs als dienstbode! En dan waren er ook nog jochies van 12 en 14 jaar, die niet wilden en nog minder durfden springen. Die vernuftig-sadistische Duitsche boosaardelingen hadden onder in die transportvliegtuigen een klep gemaakt, waardoor ze de om hun moeder schreeuwende kinderen zoo maar naar beneden smeten! Dergelijke waanzin-verhalen, aangedikt met een vies verhaal over uit de huizen op Nederlandsche soldaten schietende N.S.B.-ers en Rijksduitschers, ontketenden dan weer een nieuwe golf van haat tegen deze menschen en deed de bloeddorst van een groot deel der begeleiders en bewakers tot levensgevaarlijke hoogte stijgen.

Anderzijds heeft deze zenuwlijders-voorlichting ten gevolge gehad, dat Nederlandsche vliegers, die zich nog slechts met behulp van een valscherm het leven konden redden uit hun in brand geschoten machines, door Nederlandsche soldaten werden doorzeefd met kogels; — dat een snelfietsende loopjongen een kogel achterna kreeg, dat geen boer of pastoor die uit gewoonte met een hand in den zak liep meer veilig was — kortom, dat tientallen doodonschuldige burgers, alleen omdat een man, wiens kop op hol gebracht was met de zotste verhalen over verkleedpartijen, dacht „dat kon wel eens zoo'n verkleede parachutist zijn", als dolle honden zijn neergeschoten.

't Was een gekkenhuishouden, en wat dat betreft kunnen we niet dankbaar genoeg zijn dat het maar 4½ dag heeft geduurd. Anders waren er nog meer burgers vermoord dan er soldaten aan het front gevallen zijn. Politieagenten en dolgeworden burgerwachters, waarbij zeer in het bijzonder de Amsterdamsche joodjes moeten worden genoemd, die kenne-

lijk een tweede Purimfeest roken, gaven maar vast een waarschuwingsschot als ze ergens een W.C.-raampje open zagen staan. Hetgeen voor de toch al van streek zijnde juffrouw — en wie zal het de stakker, gelet op de radio-voorlichting, kwalijk nemen? — voldoende reden was om haar eveneens van de kook zijnde buurvrouw over de schutting toe te roepen, dat daar en daar die „vuile N.S.B.-ers" ook al aan het schieten waren! Zoo alleen kon het gebeuren, dat op aanwijzing van Moos en Petrus rijp en groen als N.S.B.-ers in arrest waren gesteld.... en er tòch nog in iedere dakgoot in Nederland een N.S.B.-er was overgebleven, die maar raak zat te paffen, het liefst op de eigen soldaten, waaronder ook zijn eigen kameraden liepen! Persoonlijke politieke wraaknemingen zorgden voor de meest cynische „vergissingen", zoodat zelfs geheide vrijzinnig-democraten en liberalen achter de tralies terecht zijn gekomen. Afgedankte N.S.B.-ers, die om hun ontrouw aan de Beweging door het democratisch regime weer in boetvaardigheid als reserve-officier waren aangenomen, konden vrijelijk hun lusten botvieren. Zelfs de bekende boer Braat, die zich eenigen tijd onledig heeft gehouden met het schrijven van anonieme lasterbriefjes aan N.S.B.-functionnarissen, is in het gevang terecht gekomen. Blijkbaar zijn deze anonieme briefjes geen voldoende aflaat geweest voor zijn eenmaal bedreven zonde, van een aantal politieke kopstukken eens bij elkaar te hebben geteld, wat zij aan hun onderscheiden baantjes in de wacht sleepten, bij welke optellerij hij inderdaad tot verrassende resultaten kwam!

Behalve kleine kinderen, heb ik bejaarde vrouwen naar de gevangenis zien brengen, waarvan ik zeker weet, dat ze drie straten rondloopen zoodra ze maar een revolver zien. Maar onze fantasten lieten in hun door blinden, dommen haat verziekte breinen zoo'n oud moedertje van achter haar tule gordijntjes en garaniumpjes maar raak knallen.

Lasteraars of idioten, wat zijn het nu eigenlijk?

De in het veertiendaagsch fototijdschrift „Signaal" van 15 Juni 1940 (1e Jaargang No. 5) gepubliceerde foto's, inzake de bezetting van Nederland en België, laten aan duidelijkheid niets te wenschen over. Wie oogen in zijn hoofd heeft kan *zien,* dat de parachutisten in de gewone Duitsche uniformen naar beneden kwamen: dat geen Nederlanders maar Duitsche soldaten uit de dakramen en goten vuurden.

In het reeds eerder genoemde nummer van „De Militaire Spectator" wordt verhaald van de bestorming van een witte villa, aan de overzijde van de Vliet nabij Voorburg. Uit deze villa werd reeds om 9 uur in den morgen van den 10en Mei hevig gevuurd. Maar wat vonden onze militairen in die villa? De Groep Voorburg van de N.S.B. soms? Natuurlijk niet: elf Duitsche parachutisten! Overste Moorman verhaalt in hetzelfde nummer de bestorming van het vliegveld Ypenburg, dat vrijwel direct in Duitsche handen was geraakt. Een enkel citaat slechts:

> „Nu *bestormt* de middelste sectie de loopgraven op Ypenburg, maakt negen krijgsgevangenen en treft in een der loopgraven den res. 1en luitenant W. aan, die met zijn sectie steeds *op het vliegveld stand gehouden heeft....*"

Het raadsel wordt helaas niet verder opgelost, maar ik feliciteer luitenant W. met het behoud van zijn leven. Hij heeft werkelijk op het randje van zijn graf geloopen, niet alleen omdat de Duitschers reeds op het vliegveld waren, maar meer misschien nog, omdat de bestormers geïnstrueerd waren, dat de Duitschers heel goed in het pakje van de Grenadiers gestoken konden zijn.

Hij is er beter afgekomen dan de verantwoordelijke commandant van het vliegveld Waalhaven te Rotterdam, waarvan Hauptmann Schulz, die met zijn valschermjagers in een goed half uur in den morgen van 10 Mei dit vliegveld veroverde, in het Duitsche luchtvaarttijdschrift „Der Adler" verhaalt:

> „In de verdere omgeving van het vliegveld moeten zich nog enkele Hollandsche afdeelingen bevinden. Ik zend den gevangengenomen commandant van de verdediging van het vliegveld naar hen toe met de opdracht, overgave van deze afdeelingen te eischen, aangezien verdere tegenstand nutteloos zou zijn en slechts onnoodig bloedvergieten zou beteekenen. De Hollander geeft mij zijn eerewoord, dat hij terug komen zal. Hij is niet teruggekomen. Maar eere zij dezen dapperen soldaat! Hij is door Hollandsche kogels gevallen, toen hij zich naar de afdeeling, die in stelling gegaan was, begaf. Zijn menschen schijnen hem voor een Duitscher gehouden te hebben.."

En wanneer men dan de verzuchting van overste Moorman leest, die ook voor andere deelen van de weermacht beteekenis heeft:

„De bevelsverhouding was zoek; twee compagnieën werden, onafhankelijk van elkaar en zonder elkaars opdracht te kennen, tegen Ypenburg ingezet".

dan behoeft het niet meer te verwonderen, dat strijdende troepenonderdeelen van links en rechts, van voren en achteren beschoten werden, echter niet door N.S.B.-ers. maar behalve door den overal opduikenden vijand, ook door eigen patrouilles, die er zonder eenig verband — alleen opgewarmd met spookverhalen over als Nederlandsche soldaten verkleede Duitsche parachutisten — op uit werden gestuurd.

De triomf van den waanzin, inderdaad.

Zoowel burgerlijke als militaire autoriteiten waren volkomen het hoofd kwijt. De reserve-kapitein der Luchtdoelartillerie, J. A. M. van Anrooy, laatstelijk geplaatst bij den Generalen Staf van het Veldleger, geeft daarvan in het Augustusnummer (1940) van „Nieuw-Nederland" 't volgende staaltje:

„Op den laatsten oorlogsdag, toen op de binnenplaats van de H.B.S. te Gouda, waar het Hoofdkwartier van het Veldleger was gevestigd, eenige tientallen van nationaal-socialisme verdachte burgers onder strenge militaire bewaking door een krijgsraad verhoord werden, kwam er onaangediend een man met veel bombarie mijn bureau binnen.

De man deelde mij mede inspecteur te zijn van den luchtwachtdienst van Gouda. Hij toonde mij een brief, eigenhandig geschreven en onderteekend door den burgemeester van Gouda en aan mij persoonlijk gericht.

In dezen brief vroeg de burgemeester mij den man te woord te willen staan, omdat hij mij waarschijnlijk waardevolle inlichtingen kon geven over de Luchtverdediging.

De man bleek een gedroste communist te zijn. Hij toonde mij een legitimatie-paspoort van de internationale roode Brigade uit Spanje en verzekerde mij op hoogen toon, dat er nog heel wat te verbeteren viel bij de batterijen Luchtdoelartillerie, die rondom Gouda waren opgesteld.

Wat de man te berde bracht, was de grootst mogelijke artilleristische nonsens.

Zij hadden nog heel wat anders gepresteerd dan die enkele schoten, die er bij ons uitkwamen....

Hij had tot de knieën in de hulzen gestaan en als ik nou een goeie raad wou aannemen....

Toen heb ik den vent, den onvaderlandslievenden deserteur, die uit Holland gedrost was en met een hoogsteigenhandig geschreven brief van den heer burgemeester van Gouda aan den luchtdoelofficier bij den Generalen Staf van het Veldleger eens even zou komen vertellen hoe het nu wel moest, de deur uitgezet".

Ziehier ten voeten uit, de ware Nederlanders, die het Vaderland wel eens even zouden redden!

„Ongelooflijk zal het later klinken, — aldus dezelfde officier van den Generalen Staf in zijn artikel — „als men verneemt tot welke vertrouwensposities de door desertie statenloos geworden Nederlanders in de oorlogsdagen werden gebombardeerd tengevolge van de Roomsch-Roode angst-coalitie. En even ongelooflijk zal het later klinken als duidelijk geworden zal zijn, hoe iedere met de nationaalsocialistische gedachte sympathiseerende burger werd vervolgd".

Weer een andere officier, E. v. Hootegem, die in Den Haag was gelegerd, schrijft in het „Haagsch Maandblad" van Augustus 1940 een artikel,

> „omdat ik ervan overtuigd ben, dat de verschillende beschuldigingen tegen een zekere categorie volksgenooten geuit (kom schrijver, de roovers van onze eer noemen ons óók bij den naam, noemt u ons ook gerust N.S.B.-ers! — J. H.) in alle gevallen, die ik gedurende de laatste drie dagen van den oorlog in de binnenstad van Den Haag te onderzoeken kreeg, volkomen uit de lucht waren gegrepen".

Wat deze beschuldigingen anderzijds voor resultaten opleverden, moge blijken uit hetgeen dezelfde officier schrijft over het optreden van jonge recruten:

> „Hoewel er geen vijand in de omgeving is geweest, hebben de zesweeksche recruten den geheelen nacht geschoten. Zij zagen iederen struik voor een levend wezen

aan en als zij dan op hun geroep geen wachtwoord hoorden, ging er weer een kogel uit. Het resultaat was twee dooden en één gewonde, door eigen vuur".

De Hemel zij de zielen van deze arme jongens genadig, maar waar blijft de bestraffing van hen, die voor dit onschuldig vergoten bloed verantwoordelijk zijn? Maak er hun jonge kameraden, die hen vermoordden, geen verwijt van, want ook deze jongens waren opgehitst, neen, vergiftigd, met spookverhalen over verkleede parachutisten!

Zij werden daar ingezet, negentien, twintig jaar oud, nauwelijks een geweer kunnende vasthouden in Den Haag waar in de oorlogsdagen niets zoo welig tierde als de wildste geruchten en de meest krankzinnige verhalen! En de meeste officieren hadden het te druk, of misschien vonden zij het ook wel minder gevaarlijk, met burgeroorlog voeren tegen ongewapende nationaal-socialisten, dan om zich te bemoeien met de avonturen van deze piepjonge recruten. Wanneer levensgroote kerels achter een openstaand dakraam van een flatgebouw in Den Haag een complete N.S.B.-divisie wanen, en er daarom het kanon maar opzetten, wil men dan jonge recruten kwalijk nemen, dat zij in de schaduw van den lentenacht, zacht-bewegende struiken voor levende wezens, meer in het bijzonder voor parachutisten en N.S.B.-ers verslijten?

Niettemin blijft het voor de nabestaanden een verschrikkelijke gedachte, dat hun zonen vielen door het vuur uit Nederlandsche geweren en revolvers. De verstarde oogen van hun te vroeg, om niet gestorven, kinderen verkondigen een verschrikkelijk vonnis over dit brok bewust verkondigden oorlogswaanzin. En men verlicht het oordeel van de betrokkenen niet, wanneer men nu nog — tegen licht en beter weten in — lastert, dat Nederlandsche nationaal-socialisten deze jongens in den rug hebben geschoten!

* * *

Wat het schieten op burgers betreft: daarvoor moge ik een voorbeeld uit mijn eigen soldatenervaring hier vermelden. Dat ik dit voorbeeld in mijn oorspronkelijke manuscript niet vermeldde, kan ik niet anders verklaren, dan dat het „geval" mij zoo „natuurlijk" en „logisch" voorkwam, dat ik het verder

niet de moeite waard achtte er een woord over vuil te maken, waaraan het feit, dat er geen dooden bij te betreuren zijn, natuurlijk niet vreemd is. Toen ik eenigen tijd geleden echter nog eens met een oud-collega oude oorlogsherinneringen ophaalde en wij ook over het thema „schieten op burgers" te spreken kwamen, voegde hij mij terecht toe: „Kerel, wat hebben wij anders gedaan?" Inderdaad, streng zakelijk en feitelijk bekeken, heeft mijn oud-collega gelijk!

Wanneer men mij op den man af vraagt: Wat hebt gij in die vijf oorlogsdagen aan directe oorlogshandelingen uitgevoerd, dan ben ik gedoemd te antwoorden: ik heb geen parachutist gezien, geen bom hooren vallen, ik heb drie schoten gelost — hoort u: d r i e schoten! ! — *op mijn eigen volksgenooten!* Waar ik dan gezeten heb? Met nog zestig soldaten in Ilpendam, tusschen Buiksloot en Purmerend, tien kilometer ten Noorden van de hoofdstad. Mijn naam staat op het titelblad van deze brochure, mijn adres is vrij goed bekend en — wat misschien nog wel zoo belangrijk is — een soldaat, die zijn eigen landgenooten poogt te vermoorden, hoort ook naar mijn heilige overtuiging tegen den muur te worden gezet. Tenminste.... wanneer hij bewùst zulk een moordaanslag op eigen vleesch en bloed pleegt! Ik moet er echter tegen protesteeren, wanneer men mij op grond van dit schieten op eigen volksgenooten bij een bepaalde politieke groep in wil deelen, meer in het bijzonder bij de N.S.B. Want, naast mij, achter dezelfde zandzakken, schoten soldaten op hetzelfde levende doel, en die waren zeer beslist géén lid van de N.S.B., maar van de S.D.A.P., de R.K. Staatspartij en de Anti-Revolutionnaire Partij, zoodat het heel goed mogelijk is, dat ze elkaar bereids in de Unie om den hals zijn gevallen. Eerlijk gezegd heb ik er nooit naar geïnformeerd, tot welke zuil jongens behoorden, die tot eenzelfde taak geroepen waren....

Hoe die schietpartij dan wel tot stand kwam? Ach, het is even simpel als droevig. De burgemeester van het gehucht had namelijk dien eersten Pinksterdag des avonds de (burger)leden van zijn plaatselijken luchtbeschermingsdienst opdracht gegeven de weilanden in te gaan om te controleeren of de boeren wel goed hadden verduisterd. Hetzij als gevolg van de „souvereiniteit in eigen kring" of doodgewoon omdat hij het in die zenuwachtige dagen vergat, verzuimde hij echter den commandeerenden officier van zijn opdracht aan de

luchtbeschermers op de hoogte te stellen. Terzelfdertijd kregen wij van den Staf telefonisch bevel om met onze zoeklichten niet meer het luchtruim af te tasten naar vijandelijke vliegtuigen (die lieten zich namelijk niet zien), maar met de zoeklichtbundels de weilanden af te zoeken naar parachutisten, die we dan zelf wel niet naar beneden hadden zien komen, maar „volgens berichten" verkleed als boerenarbeiders door de weilanden bij ons in de buurt moesten kuieren. Uiteraard werd dit officieele bevel prompt uitgevoerd. Anderhalf milliard kaarssterkte zette boerenhoeven en weilanden in een hel licht.... Hé, wat was dat, dat zich daar bewoog tusschen de koeien en struiken....? Menschen, levende menschen, om zoo te zien boerenarbeiders, die, een weinig verspreid, in onze richting kwamen.... Weer rinkelde de telefoon, om ons dringend te vermanen toch vooral goed uit te kijken naar verkleede parachutisten....

Natuurlijk, dat deden we ook; we hadden ze zelfs reeds ontdekt....!

Zij slopen daar voor ons in de weilanden....!

En, lezer, als gij nu uw steenen nog bij de hand hebt, om mij en de soldaten die met mij waren te steenigen, dan moogt ge ze nu gooien! Want toen *hèbben* wij, als fatsoenlijke soldaten, het vuur geopend, *in de stellige overtuiging op verkleede parachutisten te schieten, terwijl wij in werkelijkheid niets anders deden dan een moordaanslag plegen op eigen vleesch en bloed*, op bovenste beste brave menschen, bij wie we gedurende onzen mobilisatietijd als kinderen over den vloer kwamen en met wie we meer dan eens in het eenige dragelijke dorpskroegje ter plaatse heel gemoedelijk een borrel hadden gedronken!

Tragi-komisch was het te zien, hoe de dorpsveldwachter er den volgenden morgen op uit werd gestuurd om te controleeren of soms nog een van de dorpelingen doodgeschoten achter een hooischelf lag!

Dan weer kwam er bericht van een besten, maar zeer zenuwachtigen torenwachter, dat Duitsche soldaten langs een landweg het dorp naderden. Hoe de man dat in het stikke-donker van zijn hoogen post kon waarnemen, is me nu nòg een raadsel, maar goed, er werd natuurlijk een patrouille op uit gestuurd. Behoedzaam slopen onze jongens aan beide zijden van den weg voorwaarts. Daar flikkerde het licht van

een nabij gelegen zoeklichtstelling, die, hoewel slechts één kilometer van ons verwijderd, slechts via twee telefoontoestellen over een afstand van dertig kilometer bereikbaar was.

Daar waren ze intusschen ook bekogeld met alarmeerende boodschappen over als boerenarbeider of Nederlandsch militair verkleede Duitsche parachutisten....! Nauwelijks hadden ze ons dan ook al sluipende langs den weg ontdekt, of de kogels floten ons om de ooren, dwars door onze eigen barak en het raam van de katholieke kerk te Ilpendam. Een moorddadig vuur van trouwe, beste kameraden, met wie we des middags nog heel kameraadschappelijk een kaartje hadden gelegd!

Dergelijke voorvallen hebben zich bij honderden voorgedaan. Zij zullen wel in iederen oorlog voorkomen; daar gaat het dan ook niet om. Het gaat er om, dat onverantwoordelijke lieden — ook al noemden zij zich „regeerders" — voor het kweeken van een misdadige hetze-stemming tegen een hun niet-welgevallige politieke groep, een stroom van waanzinnige geruchten en liederlijke leugens, doelbewust, met opzet hebben verspreid en hun autoriteit hebben misbruikt, om ze een door de gebeurtenissen overrompeld volk te doen gelooven.

Het bloed van Nederlandsche mannen en vrouwen, dat tengevolge daarvan onschuldig vergoten is, komt voor hun verantwoording!

* * *

Terwijl de politieke misdadigers, al dan niet in uniform, achter het front hun misdadig spel speelden, waren er gelukkig ook nog officieren, die dapper hun jongens in de vuurlinie aanvoerden. Wanneer u in het boekje „Tusschen vuur en ijzer" leest van den dapperen strijd van het 19e Regiment Infanterie vraag ik u slechts even daarbij te bedenken, dat het IIe bataljon van dit regiment in de vuurlinie werd aangevoerd door een man, die reeds jarenlang de beginselen der N.S.B. was toegedaan, majoor Van Apeldoorn.

Maar het gif van de verraad-psychose sijpelde overal door, ook tot in de voorste loopgraven — ja zelfs tot in de hel van de Grebbe!

Het vermoordde alles wat tot dusverre mooi en goed was: soldatentrouw en kameraadschap in het aangezicht van den dood.

Men leze er het aangrijpende boekje van Henri van Hoof maar op na [1]). De scène die volgt op het telefonisch bevel om terug te trekken, door den commandeerenden officier in ontvangst genomen, laat ik hier volgen. Ik cursiveer slechts in deze aanhaling, waar de pest die Nederland van 10-15 Mei had aangegrepen, zelfs hier om den hoek komt gluren:

„De luit' lacht een onwezenlijken schrillen lach, die ons erger beangstigt dan het bombardement, dat nog steeds in volle felheid tekeer gaat. Hij steunt op Jaap's schouder en tracht zijn houding te hervinden. Dan richt hij zich op en zegt bijna onhoorbaar zacht: „Zoo is het niet jongens. Wij moeten.... terugtrekken".

Dan ploft hij neer op de krib, neemt zijn hoofd in de handen en schokschoudert van ingehouden snikken. ineens springt hij weer overeind en schreeuwt: *„Maar dat is toch onmogelijk, dat kàn toch niet waar zijn, dat kàn toch niet!"*

We zien elkander verslagen aan. Dit onbeschrijfelijke moment is om nimmer te vergeten. *De gedachten van allen zijn dezelfde.* Wij zijn een paniek nabij. We zien neer op onzen luitenant *en in ons groeit een vreemd, steeds sterker wordend gevoel van pijnlijk wantrouwen.* De sergeant-toegevoegd en ik gaan naar den luit' toe, *nemen hem in ons midden en dwingen hem, onder dreiging van onze karabijnen,* ons te volgen naar buiten. Geheel willoos gaat hij mee. Bij de boerderij houden we halt. We eischen dringend en zonder medelijden een verklaring en vertellen onzen commandant ronduit, *dat we dit zaakje vreemd vinden en hem niet vertrouwen.* Bovendien deelen we hem mede, dat het ons ernst is en dat we vastbesloten zijn te handelen, zooals verwacht wordt, dat met verraders gehandeld moet worden. Hij kijkt ons aan en zegt rustig: „Ik ben geen verrader. *O ja, ik heb wel in jullie oogen gezien, wat jullie dachten, maar het is niet waar.* Jullie moeten me vertrouwen, zonder dat kunnen er niet te verantwoorden dingen gebeuren".

We zwijgen. Dan zegt hij zacht: „Het ging juist zoo

---

[1]) Henri van Hoof: „Z. 66". — Een verhaal uit de Grebbe-linie.

goed. Nu moeten we terugtrekken, vluchten en wel onmiddellijk en waarom?"

We vragen, hoe dat gerijmd kan worden met het bevel van den opperbevelhebber, tot standhouden.

Hij krijgt geen tijd om te antwoorden, want een luitenant van den staf komt op een motor bliksemsnel aangereden, schreeuwt „terugtrekken! !" en overhandigt onzen luitenant een schriftelijk bevel.

Dan raast hij weer weg. Onze commandant leest het bevel en reikt het zwijgend aan ons over. Het is officieel, gebiedt terugtrekken naar- en verzamelen bij Prattenburg. Het is door den bataljonscommandant onderteekend en onder diens handteekening lezen we het woord „Anabella".

De luit' verklaart, dat een bevel tot terugtrekken eerst dan echt is, als het onderteekend is met een vrouwennaam, die foutief wordt gespeld. Dit weten alleen de officieren.

We geven onzen luitenant krachtig de hand, betuigen onze spijt over ons verkeerd oordeel. *Hij dankt ons en verklaart, dat hij onze verdenking begrijpelijk acht".*

U ziet het: de propagandisten van het verraad hebben hun werk grondig gedaan! O zeker, het is wel begrijpelijk, dat zij tegenwoordig het liefste als „vergeten burger" verder willen leven. Daarmede is echter de schuld jegens ons volk niet gedelgd, ook niet jegens die dappere kerels aan de Grebbe, die den dood onder oogen hadden te zien, toen zij — op den valreep van het schip, dat hen naar Engeland moest brengen — met de verlammende verraad-psychose een strijdend leger vergiftigden! Want de laatste zinsnede van het zoojuist aangehaalde citaat uit het boekje van Van Hoof, waarin gezegd wordt, dat die luitenant dankte en verklaarde de verdenking „begrijpelijk" te vinden, is misschien nog wel de droevigste van alle. Hier hebben wij te doen met een officier, die verraad vreest aan de andere zijde van de telefoonlijn. Waarom? Niet alléén omdat hij, uit zijn bunker de militaire situatie misschien wel terecht gunstiger beoordeelde dan de Staf, die uiteraard het gehéél kan overzien. Het begrip „verraad" hangt als een verschrikkelijke dreiging, als een vloek, in de lucht! Mede dáárom vertrouwt hij die stem aan de andere zijde van

de telefoondraad niet meer, die voor hem misschien overigens ook wel „een vertrouwde, bekende" stem was.

Niemand vertrouwde iemand meer. Nog geen minuut later wordt hij daar zelf slachtoffer van. Ach, misschien wel veertien lange maanden had hij met zijn jongens alle soldatenlief en -leed gedeeld; met het onderofficierskader wenschen en moeilijkheden besproken, — ook het boekje van Van Hoof geeft geen reden er aan te twijfelen dat hij een goed officier was met hart voor zijn soldaten. En nu, in het heetst van den strijd, waarop ze toch eigenlijk die acht of veertien maanden hebben zitten wachten? Twee onderofficieren nemen dezen officier tusschen zich in en dwingen hem, onder bedreiging met hun geweren, mee naar buiten te gaan. Wilt u even bedenken wat dit — militair bezien — beteekent? Ik beweer niet, dat het per se noodig is, maar kunt u zich niet een driftigen officier voorstellen, die, zich van geen kwaad bewust, voor een dergelijke keuze gesteld, liever zijn revolver leegschiet, dan aan dit met kracht van wapenen ondersteund bevel van zijn minderen te voldoen?

En dan vragen ze hem op dat verlaten boerenerf: „Bent u een verrader, ja of neen; denk er om, vader, we vertrouwen dit zaakje niet en weten verraders hun verdiende straf te geven." Het harde staal van de loopen der geweren laat geen twijfel over aan de overigens rechtvaardige zwaarte van die straf. Terecht spreekt deze officier dan van „niet te verantwoorden dingen die kunnen gebeuren, wanneer ze hem niet vertrouwen. . . ." Zijn leven hangt aan een zijden draad; één verkeerd begrepen woord kan voor hem de dood tengevolge hebben, de dood van hem, die met inachtneming van den door den militairen dienst gevorderden afstand, deze menschen als zijn kameraden beschouwde . . . De snel-razende motor van een officier van den Staf brengt uitkomst. De beide onderofficieren blikken na kennisneming van het bevel in een afgrond van wanbegrip en zien het jammerlijk-verkeerde van hun optreden in. Zij schamen zich ook niet daarvoor uit te komen. Zij drukken dezen officier de hand en betuigen hem hun spijt.

Wij zouden niet gaarne hebben gezien, dat deze officier, tegenover deze ridderlijke schuldbekentenis, twaalf dagen provoost zou hebben gesteld wegens bedreiging van een meerdere. Dit ware al te bureaucratisch voor een man, die zooeven

aan den dood ontsnapt is.... Het is ons alleen maar wat al te gortig, dat hij na een avontuur dat hem gemakkelijk het leven had kunnen kosten, deze mannen b e d a n k t en hen zegt, dat hij een en ander b e g r ij p e l ij k acht.

Want begrijpelijk is het niet; militair bezien is het zelfs een monstrum. Het is alleen maar begrijpelijk, wanneer wij dit plaatsen in het raam van een kunstmatig gekweekte geestesgesteldheid, bedoeld om tegen de nationaal-socialistische bevolkingsgroep een pogromstemming te wekken, maar die behalve dàt, in de ure des gevaars leger en bevolking de ruggegraat brak, en leidde tot een waanzin, die in de geschiedenis zijn gelijke niet vindt. Daarvoor nu nog, nu het zicht is opgeklaard, de N.S.B. verantwoordelijk te stellen, is oneindig laf en gemeen, en in flagranten strijd met de werkelijkheid.

* * *

Sedert de eerste uitgave van dit geschrift heeft de militaire vakpers nog enkele onthullingen gedaan, waaruit den argeloozen Nederlander onder andere kan leeren op welk een lichtvaardige wijze met het begrip „verraad" werd omgesprongen en met welke hoogst belangrijke zaken reserve-officieren in het heetst van den strijd hun arme hersenen pijnigden. Zoo geeft in het maandschrift voor officieren en reserve-officieren, voor vaandrigs en kornetten van alle wapens en diensten, „Mavors" van Maart/April 1941, de reserve-majoor drs. A. de Kloet 'n verslag als commandant III-30 R.I. over de periode 9 Mei-14 Mei 1940. Onder andere klaagt hij er over, dat 't personeel te weinig notie had van den ernst van den toestand en bijvoorbeeld samengroepte, wanneer Duitsche vliegtuigen overvlogen. Hieraan kon hij slechts een einde maken, door aan de bezetting van een zwaren mitrailleur opdracht te geven in voorkomende gevallen op deze soldaten het vuur te openen. (blz. 69).

Voorts schrijft De Kloet (blz. 69/70):

> „Om ongeveer 12 uur (10 Mei) bevond ik mij bij mijn li. voorcompagnie bij de brug in den kunstweg Griendsveen-Amerika. Op dat uur kwam daar een personenauto aan, welke bij mij stilhield en waaruit twee officieren van gezondheid stapten.
>
> Ontsteld deelden zij mede, dat de Duitschers reeds in Horst waren aangekomen. Zij behoorden tot het Bataljon

(deel van de Maasverdediging), dat te Horst was gelegen. Ik stelde beide officieren van gezondheid de vraag, waarom zij niet bij hun troep waren gebleven en wees hen op dezen plicht. Zij hadden voor hun vertrek de gewonden, zoo beweerden zij, verzorgd!

Ik stelde hun de vraag, wie de gewonden verzorgen moest die gevallen waren nadat zij weggereden waren. Om kort te gaan, ik heb beide heeren medegedeeld rechtsomkeert naar hun troep te maken en als zij het zouden wagen weder zonder troep in Griendsveen te komen, dat dan de eerste kogel voor hen bestemd zou zijn."

Over het terugtrekken der troepen op 11 Mei zegt De Kloet, dat de zware stukken geschut en zware mitrailleurs niet meer medegenomen konden worden, de lichte mitrailleurs echter zeer zeker wel:

„Ten opzichte van de lichte mitrailleurs staat vast, dat soldaten, groeps- en sectie-commandanten hun plicht niet hebben gedaan en op het bericht, dat teruggetrokken kon worden, overhaast zijn gevlucht. De wijze, waarop de troep Lierop naderde, stelde mij zeer teleur. Ik heb ernstig getracht het tempo te matigen...."

Tenslotte schrijft De Kloet op blz. 80 van het hierboven genoemde geschrift:

„Om ± 3 uur 12 Mei bevond ik mij in den Oostelijken rand van Eindhoven. Ik kon telefonisch contact opnemen met een autoriteit in Eindhoven, die over vele gegevens beschikte. Deze deelde mij mede, dat Eindhoven sterk was bezet, alsmede dat de brug over het Wilhelminakanaal in den weg Eindhoven-Best reeds gesprongen was. Op grond van deze mededeelingen besloot ik door den Zuidrand van Einhoven in Westelijke richting te marcheeren om dusdoende binnendoor Tilburg en wellicht eigen troepen te bereiken. Door de volkomen verduisterde stad marcheerden wij totdat wij in den Westrand van Eindhoven aankwamen (4.00).

De troep was nu zoo vermoeid, dat rust noodzakelijk was. (Donderdag op Vrijdag 's nachts in de stellingen, Vrijdag op Zaterdag terug op Zuid-Willemsvaart, Zater-

dag op Zondag terugtocht van Zuid-Willemsvaart naar Eindhoven).

Enkele verlaten boerderijen en andere woningen boden ons gelegenheid om eenige uren te rusten. Na 2 uren realiseerde ik mij:

1e dat het vrij riskant was in den rand van het bezette Eindhoven met ongeveer 300 man te rusten;

2e dat, als wij nog ooit eigen troepen wilden bereiken, er haast moest worden gemaakt.

Wij willen den heer De Kloet er geen verwijt van maken, dat hij eerst na twee uren tot deze nogal voor de hand liggende conclusies kwam. Maar wel maken wij hem een verwijt van het kunstje, dat hij uithaalde om zijn vermoeide soldaten weer op de been te brengen! Want hij vervolgt:

> „Daarom besloot ik zoo spoedig mogelijk af te marcheeren. Een officier maakte de opmerking: „U krijgt de menschen niet bij elkaar." Ik begreep dat het moeilijk zou zijn den zoo vermoeiden troep na twee uren rust weder in beweging te krijgen. Ik gaf uit: „De troep onmiddellijk aantreden; wij zijn verraden en worden hier binnen zeer korten tijd gebombardeerd". Het was merkwaardig, hoe snel de troep gereed was voor den afmarsch".

Ja, waarom ook niet: als dat niet trekt, trekt de staatsloterij ook niet meer! En die jongens natuurlijk later thuis vertellen dat die gemeene, verraderlijke N.S.B.-ers aan de Duitschers hun ligplaats hebben verraden, zoodat ze, wanneer ze niet gauw de beenen hadden genomen, op aanwijzing van „die zoogenaamde Nederlanders" door Duitschers met bommen waren bestookt! De boeven; hang ze op! ! Wie het niet gelooven wil, kan het bij grootmajoor doctorandus De Kloet informeeren!

* * *

Tenslotte een typisch staaltje van verbijsterend dillettantisme. Het gaat hier om een Nederlandsch reserve-officier, die meende goed te doen zijn krijgsbelevenissen voor het nageslacht te conserveeren en daarvoor — met succes — de hulp inriep van het militair-technisch tijdschrift „De Militaire

Spectator". Wie ons wil controleeren, verwijzen wij naar het nummer van December 1940 van genoemd blad, waar op blz. 497 de reserve-kapitein der Jagers, E. L. van Swieten, met onmiskenbare genoegdoening van zijn particulier heldendom gewaagt in een hoofdstuk, dat tot titel draagt: „Een episode uit den strijd om Ockenburg van 10 tot 12 Mei 1940".

Uit dezen titel blijkt reeds, dat de strijd om dit vliegveld in Zuid-Holland maar heel even heeft geduurd; lang genoeg echter om onzen kapitein een stout stukje te laten uithalen, dat hij grootsch genoeg acht om het in een militair-technisch tijdschrift aan de vergetelheid te ontrukken.

Luister:

> „Voortdurend — zoo schrijft hij — lagen wij onder hevig vuur, dat voornamelijk uit de zwaar begroeide Belvédère viel en waarvan wij niets konden waarnemen zoodat wij daartegen volkomen machteloos waren."

Om alle misverstand te voorkomen: onze soldaten werden hier niet uit een hinderlaag beschoten door Nederlandsche nationaal-socialisten! Belvédère is den naam van een villa, waarin zich, zooals later ook door onzen kapitein Van Swieten is vastgesteld, Duitsche parachutisten hadden genesteld.

Wij citeeren verder:

> „Zoodra zich ook maar even iemand vertoonde, werd geschoten, zoodat van voorwaarts gaan in het nu verder open terrein zonder eenige dekking geen sprake was".

U voelt reeds, dat de spanning bij dezen aanvoerder tot het uiterste gestegen is en men zou zich kunnen voorstellen, dat hij zich in dit oogenblik het hoofd brak over een strategische list om met zijn mannen aan het gevaar te ontkomen, beter nog, om dit gevaar succesvol het hoofd te bieden. Nu, dit deed hij dan ook. Luister slechts:

> „Nog steeds lagen de twee rijwielen, op wier behoud ik hoogen prijs stelde — aan mijn rijwiel was mijn broodzak bevestigd, die onder andere al mijn toiletartikelen bevatte (! ! !) — in het open terrein en ik besloot een poging te wagen die te redden. Op een moment, dat een vuurpauze was ingetreden, doordat niemand zich vertoonde, vloog

ik onverwachts van achter een kas die mij tot dekking diende te voorschijn, greep mijn rijwiel en snelde er mede achter een volgende dekking. Het was gelukt! Een kwartier later werd door een soldaat op dezelfde wijze het andere rijwiel in veiligheid gebracht."

Wij achten het typeerend voor het dilettantisme van een pijnlijk groot deel onzer aanvoerders, dat de beschrijving van deze meer dan belachelijke poging tot zelfmoord omwille van een tandenborstel en een haarkam, een plaatsje kon vinden in een militair-technisch tijdschrift, dat met zijn hondernegen jaargangen toch zoo langzamerhand een zekere reputatie heeft op te houden en waarvan vele hooggeplaatste officieren den redactiestaf vormen. Het zal intusschen duidelijk zijn, dat er niets van den oorlog terecht komt, wanneer de aanvoerders zich in het heetst van den strijd het hoofd breken over de vraag: hoe krijg ik morgenochtend mijn haar fatsoenlijk in de scheiding.

Natuurlijk niet het hier bovenstaande, maar wel een ander citaat uit hetzelfde artikel van dezen heer Van Swieten hebben duisterlingen enkele maanden geleden in een vies illegaal vodje afgedrukt als „bewijs" van het verraad der N.S.B.

Ook dit citaat (blz. 502 en 503 van genoemd nummer) willen wij hier volledig geven:

„In het dorp Loosduinen, vooral in de Wilhelminastraat, werden op Zaterdag 11 Mei voortdurend militairen en vooral officieren uit de huizen beschoten. Het was er af en toe verre van veilig en meermalen hebben wij de burgers moeten gelasten de ramen te sluiten en er zich niet voor te vertoonen. In den loop van den morgen echter werd ik, met enkele ordonnansen naar mijn commandopost hotel De Roskam gaande, om circa 10.30 plotseling hevig beschoten uit een perceel, dat 4 huizen van genoemd hotel verwijderd was. In de portieken er vlak bij heb ik toen enkele mannen (o.a. den S.M.A. en den Fourier) met geladen pistool of geweer opgesteld met last terug te vuren, zoodra iets verdachts werd geconstateerd. Desondanks hield het schieten aan, zonder dat wij de schutters zagen of met zekerheid konden zeggen, vanwaar de schoten vielen. Om nu snel aan deze ongewenschte situatie een einde te maken, ben ik met een man of vijf

met de pistolen in de vuist een 15-tal woningen binnengedrongen, waaruit ik alle mannelijke bewoners naar het v l a k n a a s t gelegen politiebureau heb doen opbrengen. Deze maatregel bleek afdoende, want van toen af kon men zich weer veilig door de straat bewegen."

Men zou zoo zeggen: bravo, hier hebben wij nu eens een concreet geval, duidelijke aangifte van plaats en uur en huis van handeling, zoodat alle medespelenden in het drama gemakkelijk kunnen worden achterhaald om dit geval nu eens tot op de draad uit te zoeken. Dit is dan ook — onzerzijds — gedaan. Niet een van de mannen, die op het politiebureau te Loosduinen hebben gezeten, bleek lid te zijn, of te zijn geweest van de N.S.B.

Dat was trouwens reeds daarom uitgesloten, omdat alle N.S.B.-ers in Loosduinen op het tijdstip, waarop de schietpartij plaats had, hoog en breed waren opgepikt. Bovendien mag men wel aannemen, dat men op een politiebureau de naaste buren kent; het meest bevreemdende in dit verhaal van onzen fiets-ridder is dan ook, dat de plaatselijke politie blijkbaar een andere meening over deze schietpartij had; anders had zij toch waarachtig niet op mijnheer Van Swieten behoeven te wachten om er een eind aan te maken, vooral wanneer daarvoor, zooals hij beweert, niets anders behoefde te geschieden dan de mannelijke ontvolking van vier aan het politiebureau grenzende perceelen.

Een definitieve verklaring weet de heer Van Swieten óók niet te geven; daarom is het des te onverantwoordelijker om zooiets te publiceeren, zooals uit de overname in een illegaal schotschrift wel blijkt. Daarin worden gemakkelijkheidshalve de N.S.B.-ers maar vast als de daders aangewezen. Terwijl juist het eenig vaststaande is, dat zij het *niet* hebben gedaan, alleen reeds om het doodnuchtere feit, dat zij reeds in arrest waren gesteld! Wel zoo waarschijnlijk is het, dat de broodzak van een Duitsch parachutist, (het heeft in Loosduinen en omgeving gewemeld van parachutisten!) in de Wilhelminastraat terecht is gekomen en hij dáárom de straat onder vuur hield ....

* * *

Anderzijds late men zich nu ook weer niet van streek brengen door opzienbarend „sterke" verhalen van teruggekeerde soldaten. 't Is waarachtig erg genoeg geweest, om het nu ook nog eens flink op te blazen! Behalve het reeds bekende visscherslatijn (een snoek van twee meter!) en het jagerslatijn (drie patrijzen met één schot), hoort men tegenwoordig akelig veel soldatenlatijn.

Ook wanneer ze geen Duitschen soldaat hebben gezien en geen schot hebben gelost, heeft de overweldigende meerderheid bij thuiskomst prompt in de vuurlinie gezeten en „moorddadig" veel „verraad" meegemaakt. Psychologisch is dit wel te verklaren, en men treft het zeker niet alleen bij Nederlandsche soldaten aan. Een Duitsche soldaat die u vertelt, dat hij in geen vijf jaar met verlof thuis is geweest, is ook in zijn eerste vertelseltje niet blijven steken....

Het staat nu eenmaal flink tegenover de met open mond luisterende ouders en familieleden, terwijl in het bijzonder blonde Mientje van den hoek het maar wat fijn vindt, dat haar Kloris zoo'n weergalooze held is geweest.

Ik heb met eigen ooren een jongeman in den trein een bloederig verhaal op hooren hangen over dagenlange gevechten bij.... Roermond(!). Een braaf burgerheertje, dat meewarig-hoofdschuddend had zitten luisteren, dreigde in snikken uit te barsten, toen de jongen zijn verhaal besloot met het toonen van zijn pink, waar een lid van afgeschoten zou zijn. Ik bezweer u, dat die pink al zeker twee jaar genezen was.... en toen ik hem dan ook vroeg in wèlken oorlog hij deze verwonding opgeloopen had, vond hij het maar beter om met een hoogrood gezicht het toilet op te zoeken. Anderen weer laten Nederlandsche vliegeniers opstijgen, en dan natuurlijk ook prompt „hardstikke" dood vallen, omdat de benzinetanks door verraders (natuurlijk N.S.B.-ers; daar praten ze niet lang over!).... met water gevuld waren. Indien u dat verhaal hoort, moet u eens informeeren, hoe die vliegenier naar bóven is gekomen.... teneinde dood te kùnnen vallen!

De springlading onder de bruggen bleek op het critieke uur uit zand te bestaan.... Helaas heb ik op een reisje van Utrecht naar Maastricht zeker twintig prachtige bruggen geteld, die maar àl te grondig door de springladingen waren

vernield.... En de Moerdijkbrug dan, zult u vragen? Een Duitsch officier-parachutist, die daar met ware doodsverachting de lading uithaalde, is door Rijkskanselier Hitler begiftigd met het ridderkruis van het IJzeren Kruis....

De kisten met munitie bleken steenen te bevatten. Hebt u wel eens een kist met munitie gezien? Zorgvuldig ingesoldeerd verpakt in een stevige houten kist, waarin het jaartal gebrand wordt, dat het jaar van aanmaak aangeeft? Dit „verraad" moet al van jaren hèr dateeren; wij althans kregen een vrachtje van de Hembrug dat uit 1930 dateerde! De loopen van de mitrailleurs en het luchtafweergeschut waren ook al met zand opgevuld, enz. enz.

Ja, hoe zit het dan eigenlijk? Maanden en maanden lang hebben rond 450.000 volwassen mannen daar bij wijze van spreken bóvenop gelegen; waren dat dan allemaal „verraders".... of slaapkoppen? In de afdeeling waartoe ik behoorde, is niets van wat maar op „verraad" zou kunnen lijken, gemerkt. Maar ofschoon die toch ook bijna 400 man omvatte zal dit dan wel het toevallige „toeval" moeten heeten.

Men rekene echter eens uit welk een beangstigend groot leger „verraders" er noodig zou zijn, om slechts een deel van de in omloop zijnde verraad-verhalen tot werkelijkheid te brengen. Het is niet minder dan een grove beleeding van ons Volk, een aantasting van zijn eer, de mogelijkheid zelfs maar te veronderstellen.

Bovendien is het een grove beleediging van het Duitsche leger, dat waarachtig geen verachtelijk verraad behoeft om de overwinning te behalen over een klein, onvoorbereid en slecht bewapend leger.

Maar het gevaar dreigt, dat een soldaat die niet in de vuurlinie heeft gezeten, geen verraad zgn. „met eigen oogen heeft gezien", en niet van achter tule gordijntjes is beschoten, eigenlijk niet meetelt. En om niet „vol" mee te tellen, heeft hij voor zijn eigen gevoel geen dertien maanden ergens in de rimboe gezeten. Vandaar dat hij zichzelf en zijn kornuiten tot Siegfrieds uitroept en in de verhouding 1 tegen 10 bij duizenden Nederlandsche en Duitsche soldaten — gelukkig alleen maar in zijn eigen fantasie — laat sneuvelen, zèlfs op plaatsen waar geen schot gelost is. Hieraan moeten ook de overdreven verliescijfers die in omloop zijn, worden toegeschreven. Ik vind 3000 dooden, 3000 tevéél, maar wanneer het er 3000 zijn,

mag Nederland dankbaar zijn, en zie ik het nut niet in om die dankbaarheid te temperen of in haat om te zetten, door er zelfs 30 of 40 duizend van te maken. Dit geldt ook voor Rotterdam. Er bestaat voor mij geen directeur van een Gemeentelijken Geneeskundigen Dienst, die onder pressie der Duitschers bereid zou zijn een aantal van rond duizend slachtoffers van het bombardement op te geven, indien hij voor God en zijn geweten wéét, dat er veertig-, vijftig- of zelfs zeventigduizend slachtoffers zijn geweest.

Rotterdam is voornamelijk gebombardeerd met brandbommen; de geblakerde muren wijzen dat nog uit. Wanneer nu in een straat van b.v. tweehonderd huizen op nummer 20, 80, 130 en 180 een bom geworpen wordt, dan is de kans groot, dat deze huizen totaal verwoest zijn en de bewoners gedood. Nogmaals: één doode is één teveel. Maar de daartusschen liggende huizen branden eerst na verloop van eenigen tijd, voldoende, om de bewoners gelegenheid te bieden het veege lijf te redden. Dan levert zoo'n straat, waarin b.v. 200 × 5 personen wonen, geen duizend dooden op, maar viermaal vijf, dus twintig dooden. Onderzoekingen hebben b.v. uitgewezen dat het ziekenhuis aan den Coolsingel door drie voltreffers is geraakt: één in de röntgenafdeeling, één in het keukencomplex, en één in een, gelukkig leegstaande, barak. Daarbij zijn helaas een dokter en enkele verpleegsters omgekomen. De vijfhonderd verpleegden echter konden naar een nabijgelegen kerk worden overgebracht, al gaat het spoor van en twaalftal verpleegden niet verder dan de kerk, die opnieuw ontruimd moest worden, toen ook daarheen de vlammen oversloegen.

Het is geenszins mijn bedoeling, de groote ramp die Rotterdam getroffen heeft, te bagatelliseeren; ik vraag slechts of het leed van Rotterdam niet groot genoèg is, en of het nu beslist tot de meest fantastische proporties moet worden opgeblazen — alleen om den haat tegen Duitschland en de N.S.B. nog meer aan te wakkeren, alsof er één Nederlandsche nationaal-socialist is geweest, die niet met een bloedend hart aanschouwde, hoe Rotterdam, voor heel Nederland, den looden last van den totalen oorlog alleen te torsen kreeg. Er heeft in ons kleine, mooie land genoeg bloed gevloeid, vooral onschuldig bloed, om er nog ontzettende stroomen bloed en tranen bij te fantaseeren.

En wanneer u hoort, dat de materiaal- en munitievoorziening aan de fronten haperde, zoodat jongens met half gevulde patroontasschen de loopgraven in moesten: dat er twaalf infanteristen gestuurd werden, wanneer een burgemeester om versterking had gevraagd; dat er tijdens de eerste uren van den oorlog geen oudere lichtingen werden opgeroepen, om de doodeenvoudige reden, dat er geen legergoederen en wapens meer in de magazijnen voorradig waren — dan, ja dan is het wel gemakkelijk om over verraad te spreken, maar dan eischt de rechtvaardigheid, dat men de verraders op de juiste plaats zoekt. Jarenlang hebben de opeenvolgende ministers van Defensie, voor zoover zij persoonlijk niet van harte aan de afbraak van de weermacht deelnamen, iederen cent voor leger en vloot voor de poorten der hel vandaan moeten sleepen. Wij hebben de Marchants, de generaals-zonder-leger en de anti-militaristische dominé's in het parlement 's lands tijd en 's lands geld laten verpraten in eindeloos dorre, onvruchtbare en dikwijls stompzinnige debatten, terwijl leger en vloot om uitbreiding en versterking schreeuwden. Eerst op het laatste nippertje heeft men met een bloedend hart het roer omgegooid. Toen was het echter reeds te laat, om den achterstand van jaren verwaarloozing en achterlijkheid in te halen.

Niet een Marchant over de N.S.B., maar de N.S.B. over een Marchant, hebben zeker op dit punt, wanneer er van verraad sprake is, *recht* van spreken.

Bijna tien jaar lang — ook de meest verbeten tegenstander zal het willen erkennen, als hij nog een greintje ridderlijkheidsbesef heeft overgehouden — heeft de N.S.B. tegen dit heilloos drijven gewaarschuwd. Maar Mussert was een verdwaasde „militarist" die vroeg te veel, dat konden we immers toch niet betalen, enz. enz.

Nu hèbben we moeten betalen.

Voorshands met onze vrijheid!

Ook de meest fanatieke ketterjagerij tegen de N.S.B. kan deze harde feiten niet verdonkeremanen. Men zal ze hebben te bedenken, wanneer er over „verraad" wordt gesproken. Intusschen — ik geef den tegenstander de volle maat — hier kan alleen sprake zijn van geestelijk verraad, resultaat van een ingekankerde politieke.... annex propagandistische overtuiging. Het was vijf jaar geleden politiek een stuk „voordeeliger" tegen leger en vloot te ageeren — „geen man en

geen cent voor het militarisme!" — dan er vóór.... Maar dit verraad haalt niet bij het verraad, waarvan men ons beschuldigt. Het schieten op eigen soldaten, op eigen vleesch en bloed, is het laatste, het laagste, het ploertigste; het is een misdaad waarvoor zelfs de Hemel geen genade kent! Het is dit, waartegen ons vlammend protest zich richt! Want dit heeft niets meer met politiek te maken; dit is alleen nog maar misdaad. Het is mijn bitterste teleurstelling geweest, dat er in de oorlogsdagen geen Nederlander van formaat voor de radio of in de pers het verlossende woord durfde spreken: „Nederlanders, er zijn geen Nederlanders — van welke politieke overtuiging dan ook — die in de ure des gevaars de revolver richten op Nederlandsche soldaten, die hun harden soldatenplicht vervullen!" Zulk een woord had veel misdadigen waanzin, die in de dagen van 10 tot 15 Mei ten toon is gespreid voorkomen, minstens beteugeld. Veel onnoodig geleden menschenleed ware dan eveneens voorkomen; het zwartste gedeelte van een zwarte bladzijde in onze geschiedenis zou later — om der waarheid wille — niet geschreven behoeven te worden.

Helaas, het heeft niet zoo mogen zijn.

Ons om zijn „nuchterheid" immer geprezen volk heeft het lugubere spel niet doorzien; het was zijn nuchterheid dan ook volkomen kwijt. In de ure des gevaars bleek de democratie dit volk niet alleen stelselmatig van zijn weerbaarheidsbesef te hebben beroofd, maar ook zijn innerlijke weerstandsvermogen te hebben ondergraven. Men onderschatte niet, wat dit in het critieke uur beteekent!

Toen het uur der beproeving voor Nederland geslagen had, stonden onze soldaten aan het front niet alleen met leege handen, maar ook met leege harten. Wat ontbrak was het sterke geloof in de heiligheid van de zaak, waarvoor men ten strijde trok, dat geloof dat bergen verzet, den strijder koelbloedige onverschrokkenheid, een ijzeren wil en bovenal de zedelijke grootheid schenkt, die noodig is voor grootsche daden.

Tienduizenden Nederlanders durven de gewetensvraag niet aan, waarvóór, met welk lichtend ideaal voor oogen, Nederlandsche jongens aan den Grebbeberg den dood zijn ingejaagd! Zij wéten, dat heel het innerlijk verrotte democratische bouwsel als een kaartenhuis in elkaar plofte, toen de eerste Stuka over Den Haag ronkte! Waar is de Nederlander, die de

stelling aandurft, dat de Nederlandsche soldaat bereid was voor de parlementaire democratie te vechten, in welks naam Engeland zijn heiligen kruistocht tegen het nationaal-socialisme begonnen is? Maakt u geen illusie: voor den ministers-steek van Albarda, De Geer of Goseling was geen Nederlandsche soldaat bereid zelfs maar van zijn stroozak op te staan!

Voor de instandhouding dan misschien van een leger van vijf maal honderdduizend werkloozen, de crisis-centrales, de uitbuiting in de werkverschaffing, de misdadige voedselvernietiging of den martelgang naar het stempellokaal, die ook hem na den oorlog weer zou wachten? Vierhonderdduizend gedemobiliseerde soldaten zouden nù nog met een donderend „Neen!" antwoorden.

Het was het oerinstinct vaderlandsliefde en nationale eer, die onze jongens de wapenen in de hand drukte. De jarenlange ondermijning van de nationale gedachte — een ondermijning, die eerst onder den druk van de gebeurtenissen over de grenzen was geluwd — had echter het begrip voor de wèrkelijke waarde van onze nationale onafhankelijkheid bedenkelijk verèngd. En voor de meesten verdween dit begrip heelemaal, toen zekere lieden, in wie zij in kinderlijke naïviteit de verpersoonlijking van het Vaderland zagen, met den goudschat en het geloof van het Volk in democratie en andere schoone frasen en holle fanfares naar de andere zijde van het Kanaal overstaken....

Dit alles onderscheidde hem van den Duitschen soldaat, die weet waarvoor hij vecht, en uit dit weten de kracht put om iedere beproeving glansrijk te doorstaan. Men spreekt hier ook in Nederland veel over Hitler's geheime wapen. En dan haalt men er het liefste een duimstok bij, om den diameter van de loopen der kanonnen op te meten: 7,5 c.m. en 8,3 c.m. Maar men kan dien duimstok gerust thuislaten en koffiedik komt er ook niet aan te pas. Ik weet niet of Hitler over geheime wapens beschikt, maar dit, dat de Duitsche soldaat in Noorwegen en aan de Spaansche grens, op den Balkan, op Kreta en thans in het onmetelijke Rusland wéét waarvoor hij vecht, is het meest doorslaggevende, beslissende, voor velen onzer landgenooten helaas nog „geheime" wapen, waarmede het genie Adolf Hitler zijn soldaten heeft uitgerust.

Narvik, Duinkerken, Kreta en Leningrad: het is de triomf

van een machtige, revolutionnaire idee, waartegen de ongetelde millioenen hunnensoldaten van Stalin evenmin opgewassen zijn als de milliarden dollars van de Amerikaansche beursjoden.

III

WREED ONTWAKEN

Het ontwaken van ons Volk is hard en wreed geweest. Toen het nog maar aanstalten maakte om zich de oogen uit te wrijven, teneinde te zien wat er nu eigenlijk aan de hand was, was het reeds alleen gelaten. Alleen gelaten door zijn democratische regeering; toen De Geer op 300 K.M. afstand hoorde zingen: „Denn wir fahren gegen Engeland", zei hij tegen zijn kornuiten: „Und wir fahren *nach* Engeland". Alleen gelaten ook door hen, die nog eerst kort tevoren vol pathos hadden verklaard: „Een telg van Oranje verlaat zijn post nooit". — Wij oordeelen niet — het was een Vrouw die de kroon droeg, en het staat niet aan den tijdgenoot doch aan den historie-schrijver, om het eindoordeel te vellen. Wij kunnen alleen maar feiten constateeren, en dan meen ik een waar feit te constateeren, wanneer ik zeg, dat deze gemeenschappelijke vlucht de toch al niet te groote voorraad ruggegraat van leger en bevolking gebroken heeft. Ik heb dat persoonlijk zoo althans aangevoeld, toen een eenvoudige arbeidersjongen, overigens een geheide democraat, 's nachts in het weiland aan mij vroeg: „Sergeant, waarvoor moeten we nu nog vechten?" Ik moest hem het antwoord schuldig blijven. Gelukkig gaven de jongens zelf antwoord, toen wij op den dag van de capitulatie, op weg naar de stellingen rond IJmuiden, aan de pont te Velzen en verderop, waar het krioelde van bepakt en beladen Joden en emigranten — die de contact-sleuteltjes van hun kostbare automobielen aan Nederlandsche soldaten cadeau gaven en soms *f* 25.000 boden, indien een visscher hen met zijn kotter naar

Engeland wilde brengen! — door deze van angst bibberende lieden „bemoedigend" werden toegesproken: „Doe je best jongens; houdt die „rot Moffen" tegen". Dat antwoord was een verachtelijke blik, en een hartgrondig gemeende vloek!

Alleen gelaten was ons volk tenslotte ook door zijn „bondgenooten". Het perfide Albion heeft ook tegenover Nederland zijn eerewoord gebroken. Ten aanzien van Frankrijk kan men nog aanvoeren, dat dit ongelukkige land in den vroegen ochtend van den 10en Mei zelf terstond de handen vol had en genoeg met eigen lijfsbehoud had te stellen, om zich ook nog met lichtvaardig aangegane bondgenootschappen bezig te kunnen houden. Maar Engeland! Waar bleven de Engelsche vliegtuigen, om onze kleine luchtvloot te ondersteunen; wáár bleef de machtige Engelsche vloot om troepen en materiaal aan land te zetten? Zij zullen toch niet op een paar Nederlandsche vliegers hebben behoeven te wachten, om Nederland uit de lucht te vinden die dan ook tegenwoordig prompt geprest worden eigen land en volk in het holle van den nacht of uit stratosfeerhoogte te bombardeeren? !

Ach, wij hadden het kùnnen weten. Het was niet de eerste maal, dat Albion zijn eerewoord brak .... Het had het voordien reeds gedaan tegenover Tsjecho-Slowakije, Polen en Noorwegen; het heeft het nadien nog gedaan tegenover de Balkanlanden en het doet het thans jegens Rusland.

Maar Nederland wilde het niet weten. Integendeel, Engeland, dat nauwelijks veertig jaar geleden 27.000 boerenvrouwen en kinderen in het stamverwante Zuid-Afrika in de concentratiekampen vermoordde, dat levende vrouwen aan de hoeken der spoorwegwagons bond om te voorkomen dat de dappere boeren van Oom Krüger er op zouden schieten, dit „vrome" Engeland kon geen kwaad doen. Want Engeland is rijk en machtig! Het bezit een zesde gedeelte van de geheele wereld. Wel niet met bidden bij elkaar gescharreld, maar het heeft het dan toch maar! Inderdaad, Albion had zoo zijn eigen methoden! Het te veroveren gebied werd eerst bewerkt met enkele scheepsladingen bijbels, psalmboeken, missionnarissen, jenever en slechte whisky. Daarna werden de missionnarissen desnoods door eigen huurlingen vermoord, teneinde met een uitgestreken gezicht oorlogsschepen te kunnen sturen om het „christendom" tegen de barbáren te beschermen. Erg karig met dum-dum-kogels zijn ze nooit geweest,

zoodat het christendom gauw genoeg zijn zegenrijk werk kon beginnen, plechtig ingeluid met een dankdienst in den Westminster, zoo mogelijk, in tegenwoordigheid van een paar omgekochte inlandsche stamhoofden. Het goud en de grondstoffen van die barbaren werden dan maar als een soort rechtstreeksche belooning van Onzen Lieven Heer op den kruistocht toe genomen; de rijzweepen om inlanders af te ranselen, kosten tenslotte ook geld.

Dit „vrome" Engeland stelden onze democratische regeerders ons tot lichtend voorbeeld; daarop was al hun hoop gevestigd, vooral toen Albion opnieuw het zwaard aangordde om in een heiligen kruistocht het christendom ditmaal tegen het „heidensche" nationaal-socialisme veilig te stellen, plus alles wat zoo aan kapitalistische wereldmonopolies, van Duitschland geroofde koloniale bezittingen en Engelsche voogdij over de levensaders van het Europeesche vasteland bij dit „christendom" moet worden inbegrepen.

* * *

Helaas kan niet worden gezegd, dat ons volk door schade en schande wijzer is geworden! Integendeel, tienduizenden zijn nog steeds niet van de Engelsche ziekte bevrijd. Het zevenvoudig verraad van Engeland jegens de kleine naties aan wie het zijn hulp toezegde, wordt uitgelegd als een bewonderenswaardig staaltje strategie. Door kwistig te zijn met beloften van hulp, heeft het deze landen bewogen hun jeugd op de slagvelden van het Westen en het Oosten te laten verbloeden, waardoor toch minstens de kolos van het Duitsche leger hier en daar lichtelijk zou worden gehavend. Door echter deze zelfde landen lafhartig in den steek te laten en het leven van kostbare Tommies te sparen, terwijl Noren, Nederlanders, Vlamingen, Franschen, Grieken en Joego-Slaven in de loopgraven crepeerden, bleef Engeland frisch en sterk, en kon het zich in eigen land op den uiteindelijken eindstrijd tegen een „verzwakt" Duitschland voorbereiden: „Leve Churchill: Engeland verliest alle slagen, behalve de laatste!"

En dan nemen ze prompt een stuk papier, om uit te rekenen hoeveel soldaten Duitschland reeds kwijt is. O, ze zijn zeer schikkelijk in hun „strategische" berekeningen! Zij „nemen" bijvoorbeeld aan, dat momenteel in Rusland aan het 2.000

kilometer lange front per kilometer per uur één Duitsche soldaat sneuvelt. Als de heele familie het er over eens is, dat dit een „zeer matige" schatting is, gaat papa aan 't rekenen: per 24 uur geeft dat dus 24 maal 2.000 = 48.000 gesneuvelden. 22 Juni is de strijd begonnen (niet te krenterig rekenen: zeg maar vijf maanden dus van dertig dagen!), dat beteekent dat er thans bereids 150 maal 48.000 = 7.200.000 sneuvelden, plus de millioenen die reeds in andere veldtochten om het leven zijn gekomen . . .: „Vooruit Mina, zet de Oranjebitter maar vast in de ijskast: het gaat gebeuren!"

Het is allemaal even in-droevig en kinderlijk naïef, maar er zijn dan toch maar Nederlanders, die tot onder den preekstoel toe hun arme hersenen met dit soort berekeningen pijnigen.

Hoe men er ook tegenover moge staan (men zou bijvoorbeeld kunnen vragen: Waarom kwamen ze niet, toen we ze noodig hadden? !): wanneer de Engelsche vliegers over onze steden en dorpen ronken, kunnen we alleen nog maar met een angstig hart Frederik den Groote nastamelen: „God beware ons voor onze „vrienden"; met onze vijanden zullen we het dan zelf wel klaarspelen". Neen, zeggen de Engelsche ziektelijders, dat zijn bommen „om ons bestwil", daardoor krijgen we onze democratische regeering weer terug. . . . gaat de boter weer voor 40 cent per pond naar Engeland en slikken wij weer margarine voor 80 cent per pond.

Sterf dan met vreugde, gij onschuldige mannen en vrouwen en kinderen voor den triomf van het heilige Albion en bidt God, dat Hij de democratie-van-de-Londensche-brandkast doet zegevieren en den goeden ouden tijd van parlementair gebeunhaas, vriendjeskonkelarij en politieke corruptie weer terugbrengt.

Er zijn er die hierom den Hemel smeeken, terwijl Engelsche nachtpiraten over hun huizen ronken. Arme, misleide menschen, uitgezogen en uitgebuit, die niets meer op deze aarde aan rijkdom te verliezen hebben dan een lief kind, dat boven onder een gespleten dak, onder wat vodden en lompen den slaap des rechtvaardigen slaapt.

Die de Goden verderven willen, slaan zij met blindheid. . . . De materieele Engelsche ziekte lijdt tot kromme beenen; de geestelijke Engelsche ziekte tot een knoop in de hersenen.

Uitzieken!

Zoo was ons volk dus alleen gelaten door regeering en „bondgenooten". Reken daarbij dan den chaos in het binnenland, de radioverhalen, die de menschen bijna gek maakten, het gelijktijdig terugtrekken van de troepen van de eene stelling op de andere, den viezen geruchtenstroom, die het laatste restje moreele ruggegraat vernietigde, de evacuatie, die op vele plaatsen jammerlijk faalde (Breda!) — en ge hebt zoo ongeveer de sfeer en stemming, waarin de gemiddelde Nederlander uit droomenland ontwaakte.

Is het wonder, dat dat ontwaken hard en wreed was; dat men moeite had zich te realiseeren of men waakte of droomde?

Men had dit arme volk in alle toonaarden verzekerd, dat zijn verdronken land, de waterlinie onneembaar was, dat het leger paraat was en de organisatie klopte....

De bordpapieren tanks daarentegen van de Duitschers, die stonden kapot langs de wegen naar Praag. De Duitsche gevechtwagens waren blijven steken — ik citeer woordelijk — „in de door God zelf geschapen Poolsche Maginotlinie: de Poolsche modder". (Nu bouwt God weer een Russische Maginotlinie van sneeuw!) De Duitsche artillerie was bij gebrek aan grondstoffen van zeer slechte kwaliteit; dit zou uit elkaar spatten, wanneer er iets anders in kwam dan een losse flodder bij een Pruisische parade. De Duitsche infanterie — u hebt ze zien loopen, nietwaar, ondervoed en gedemoraliseerd! — strompelde nog slechts langs de wegen, en zou, na de kleine misrekening in Polen, nu toch zeker door de machtige legerscharen van Londen en Parijs tot binnen de muren van Berlijn worden teruggeslagen.

De Duitsche vliegtuigen waren log en moeilijk bestuurbaar; bij gebrek aan benzine konden ze trouwens „so wie so" niet opstijgen. De Duitsche bevelvoering was jong en onervaren; leve de Engelsche en Fransche generaals van zestig tot tachtig jaar!

En dan — mensch, waar maak je je zorgen over! — het spook van de binnenlandsche revolutie waarde reeds door de Duitsche Gouwen. Het wachten was nog slechts op honderd revolvers en één bataljon muitende Rijksweer...... en het heele nationaal-socialistische regime in Duitschland zou op zijn achterste liggen.

Slaap, Nederland, slaap; de politieke waarzeggers houden

de wacht bij het koffiedik van de Joodsche emigranten.

Nietwaar, in het leidende jodenweekblad „voor de betere kringen", „De Groene Amsterdammer" van 24 April 1940, dat is zestien dagen voor Nederland de werkelijkheid met eigen oogen zou aanschouwen, komt een artikel voor onder den titel „De *zoogenaamde* superioriteit van de Duitsche Luchtvloot". De „militaire" medewerker van het blad komt in dit artikel tot de conclusie, dat de Duitsche vliegtuigen het onbetwist tegen de Fransche en Engelsche vliegtuigen zullen moeten afleggen.

Slaap, Nederland, slaap! Zouden deze voorduisteraars niet verstandig doen zich een paar doozen watten aan te schaffen, voor het geval maarschalk Göring ietwat plotseling uitverkoop gaat houden?

Arm Volk, dat dit alles intusschen klakkeloos geloofde, en hèn verguisde, die het op het doodelijk gevaar van zijn Joodsche leidslieden opmerkzaam, maakten. Maar ach, wie een ànder geluid liet hooren, wie zeide nìet te gelooven in de kracht van het Britsche Empire en een zieltogend Frankrijk, dat meer doodkisten telde dan wiegen — dat was een landverrader, die zette de bijl aan onze staatsinstellingen, aan de Vrijheid, het Geloof en het Vaderland!

Tot het geweldige plotseling gebeurde en het noodlotsuur ook voor ons belogen en bedrogen Volk geslagen had. Tegen zijn wil in, opgesloten in burgerlijke zelfgenoegzaamheid, geestelijk totaal onvoorbereid, werd het meegesleept in den maalstroom van de geweldigste Europeesche revolutie aller tijden; in den titanenworsteling op leven en dood tegen koning Mammon, òm den triomf van den arbeidenden Europeeschen mensch.

In adembenemende snelheid heeft het lot zich voltrokken, hier zoowel als in België, in Frankrijk en elders. Maar ook hier zoowel als over de grenzen zagen we éénzelfde verschijnsel: de bedriegers namen de beenen, de bedrogenen bleven achter, moreel en materieel geslagen, geestelijk dakloos.

Nimmer was de geestelijke nood in dit land zoo groot als in deze maanden na den oorlog. Honderdduizenden volksgenooten stonden en staan verweesd, ontmoedigd, bij de puinhoopen van hun heilige huisjes waarin zij blindelings hebben geloofd en waarvan zij veronderstelden, dat ze de stormen van dezen tijd glansrijk zouden doorstaan.

De N.S.B. heeft in dat uur der beproeving haar roeping verstaan. Zij heeft zich niet gewroken in een wilde terreurcampagne over het matelooze leed, dat 8000 van haar leden in de gevangenissen had moeten ondergaan — over haar vermoorde kameraden en onteerde vrouwen. Geen Nederlander, zelfs geen Jood, is in die dagen één haar gekrenkt! Evenmin heeft zij van de verwarring gebruik gemaakt om zich meester te maken van de staatsmacht. Zeg nu niet, dat dit niet mogelijk was: met bajonnetten en mitrailleurs is alles mogelijk en geen sterveling had er zich in die dagen over verwonderd. Waar vele Nederlanders zich wel over verwonderden, was, dat alles binnen enkele dagen weer zijn normalen gang ging, dat het burgerlijke bestuursapparaat in zijn ouden vorm intact bleef, de Duitschers een uiterst correcte houding in acht namen en de grootste tegemoetkomendheid toonden. Dáár verwonderden zij zich over.... op hetzelfde oogenblik, dat portretten en schilderijen van leden van het koninklijk huis op de straatsteenen aan gruzelementen werden gesmeten....

En ons in ontbinding geraakte, her en der verspreide leger? Wanneer Duitschland onze complete weermacht, met generaal Winkelman aan het hoofd, op open goederenwagons als krijgsgevangenen naar Polen had gebracht om daar steenen te kloppen, had het geen komma van het internationale oorlogsrecht geschonden. Inplaats daarvan waren al onze soldaten binnen den kortst mogelijken tijd weer thuis en werd voor degenen, die geen werk hadden, een fatsoenlijk gesalarieerden Opbouwdienst in het leven geroepen! Uit dankbaarheid daarvoor liepen baloorige officieren uitgerekend op den verjaardag van den Duitschen prins Bernard met vlaggetjes te leuren en stookten zij in Haarlem kleine jochies op, om Duitsche officieren te beleedigen en te treiteren, die daar op een café-terras een kop koffie dronken! Met bijna onbegrijpelijke lankmoedigheid hebben de Duitsche autoriteiten aangezien, hoe de Opbouwdienst binnen den korst mogelijken tijd verwordde tot een orde- en tuchtelooze bende; een broeinest van de domste reactie en anti-Duitsche hetze. Eerst toen de wandaden van deze als mensch, als soldaat en als „opbouwer" mislukte salonofficieren àl te brutaal werden, is er een einde aan gemaakt en hebben enkelen moeten ervaren, dat er ook nog een ander soort krijgsgevangenschap bestaat.

De N.S.B. deed dus géén staatsgreep, hoewel negentig pro-

cent van het Nederlandsche volk dit verwachtte.... en heel gewoon had gevonden. Daarmede heeft de N.S.B. eens en vooral het overtuigende bewijs geleverd, dat het haar niet om de baantjes te doen is, maar om het Volk! Zij is tot dit volk gegaan, niet met zinlooze bombarie, schetterende overwinningsfanfares en nog minder met de wapenen der terreur, maar met een geopende hand en een fel-bewogen hart; zij wilde en wil niets liever dan de geestelijk dakloozen onderdak verschaffen. De Duitschers en de Nederlandsche nationaal-socialisten hebben Nederland den tijd gelaten rustig tot zichzelf te komen, in de hoop, dat het zijn werkelijke vijanden en belagers zou leeren onderscheiden, en méér nog: zou leeren zien, waaròm het in dit geweldige uur van de wereldgeschiedennis in werkelijkheid gaat.

En zijn we nu uit het veld geslagen, dat dit volk met een bijna ontroerende trouw vasthoudt aan oude denkbeelden, die het naar onze heilige overtuiging ten verderve hebben gevoerd; dat het zich uit pure stijfkoppigheid en glasharden onwil om begane fouten te erkennen, vastbijt in het jammerlijke surrogaat en de luchtkasteelen van de Engelsche propaganda? Neen, want de tijd werkt voor ons: er komt een oogenblik, waarop het kaartenhuis van den Engelschen oranjezender in elkaar ploft, en dan zal dit volk internationaal een nog wel zoo hevige ontnuchtering ondergaan als het die nationaal heeft ondergaan op den avond van de capitulatie van het Nederlandsche leger. De tijd zal de waarheid en gerechtigheid van het nationaal-socialisme ook den onwilligsten Nederlander verkondigen, en dàn zal hij met dezelfde ontroerende trouw het nationaal-socialisme aanhangen, als hij nu aan den voor Nederlands toekomst glad verkeerden kant staat!

Het groote gevaar, dat wij loopen, is niet, dat ons volk thans onberedeneerd en van toeten noch blazen wetend fanatiek pro-Engelsch is, maar dat het straks even fanatiek-onberedeneerd en van toeten noch blazen wetend pro-Duitsch wordt! En dan evenals nu zal vergeten, dat wij vóór alles en bòven alles Nederlanders zijn, die onze eigen volksche toekomst aan de barensweeën van dezen geweldigen tijd hebben te ontworstelen. Dit gevaar is te grooter, omdat er helaas in Nederland een handvol lieden zijn, die nationaal-socialistischer willen zijn dan de Führer, dien zij beweren te dienen. Dwars tegen het program van Hitler in, die het nieuwe Europa wil bouwen

op de hechte grondslagen van het volkseigene leven der onderscheidene Germaansche landen, schuiven zij drie eeuwen geschiedenis terzijde om met een beroep op den naam van onze oude Vaderlandsche kerk te verkondigen: Nederduitsch-Wederduitsch! Zwertbroek, eens de secretaris van de Vara, en Paul Kiès, die tot aan den vooravond van den 10en Mei 1940 op de meest afgrijselijke manier tegen Duitschland en 't nationaal-socialisme heeft gestookt, als de correctors van Hitler! Men zou er om kunnen lachen, als er maar geen landsverraderlijke fanatici waren, die met een variant op het „Liever Turksch dan Paapsch" van tinnen en tempels verkondigen „Liever Duitsch dan N.S.B.!" Gelukkig, dat niet zij, maar de Führer aller Germanen uiteindelijk de beslissing in handen heeft. En hij heeft zijn eigen Volk te lief, zijn ideaal is te grootsch, zijn soldatenhart te trotsch, om geen verachting te hebben voor menschen, die als Nederlander het liefst met twee armen tegelijk in de hoogte „Heil Hitler!" roepen!

* * *

Wij maken ons geen illusies omtrent de zwaarte van den strijd, dien wij nog zullen hebben te voeren. Wij weten maar al te goed, uit bijna tien jaren harden strijd, dat in het verleden geen middel te laag en te gemeen was, om tusschen ons Volk en het nationaal-socialisme een afgrond te scheppen die moeilijk te dempen zal zijn. En wij weten ook, dat onze verbeten vijanden van gisteren niet zonder leedvermaak vaststellen, dat er voorshands nog geen ander materiaal voorhanden is om dien afgrond te dempen dan het puin van Rotterdam, benzinebeperking, vettekort, verduisteringsnarigheid, distributie-bonboekjes en broodkaarten. Zij, die zelf in een land dat overvloeide van melk en honig maar één begrip kenden: aanpassen, aanpassen en nog eens aanpassen, zij, die 200.000 werkloozen (nietwaar Colijn!) bereids als het „residu", oftewel het bezinksel van het kapitalistische productie-apparaat hadden afgeschreven en het liefst naar het armbestuur en de diaconie hadden verwezen, zij, die zich nimmer hebben afgevraagd hoe de huisvrouwen van zesmaal honderdduizend werkloozen van twaalf of veertien gulden steun in de week zeven of acht kinderen te eten moesten geven, terwijl de groente bij duizenden kilo's tegelijk op de mestvaalt lag te verrotten, duisteren thans een goedgeloovig volk voor: ziet,

die broodkaarten en rampzalige boterbonnetjes — dàt is nu „de nieuwe orde”!

Neen, heeren, dat is de nieuwe orde niet; dit heeft met nationaal-socialisme niets van doen! Gij liet menschen honger lijden, vóór 10 Mei, om uw eigen geldbuidel te spekken en uw aandeelen op peil te houden: thàns moeten Nederlanders gebrek lijden, omdat het oorlog is, uw „christelijke” vrienden aan de overzijde van het Kanaal onschuldige Europeesche vrouwen en kinderen, wier mannen en vaders op de slagvelden voor hen zijn doodgebloed door den honger willen dwingen, in wanhoop op de Duitsche bajonetten in te rennen, opdat Duitschland maar wordt „verzwakt”! En het zou nog niet eens zoo erg in Nederland zijn, wanneer uw kelders niet zoo overvol waren, omdat gij in het verleden genoeg van dit volk geplunderd hebt om te voldoen aan de hooge financieele eischen van edele vaderlanders als zwarte handelaren en clandestiene slachters, „die toch maar zorgen, dat de Duitschers het niet in handen krijgen!” O, ze loopen zoo over van edele vaderlandsliefde. In de kamer achter den winkel hangen mooie portretten, versierd met oranjelinten en een vaasje met goudsbloemen eronder. Om twee uur en zeven uur — de radio geeft het sein aan — plegen ze een schietgebedje.

Maar dan komt er zoo'n gemeene Duitscher in den winkel om een jurkje te koopen voor zijn kind. Geen textielpunten, waarom dat Nederlandsche mensch vanmorgen nog met leege handen uit de zaak werd gestuurd....? Geen nood, als hij maar twintig of dertig gulden op tafel legt (en die prijs kon dat „Nederlandsche mensch” niet betalen), voor een jurkje dat de vaderlandsche juffrouw van een *Duitsche* firma voor zes of tien gulden heeft gekocht, knijpt ze graag een oogje dicht. De handel, nietwaar, zit ons, èchte Nederlanders (schande over die landsverraderlijke N.S.B.-ers die wij, èchte Nederlanders, dan ook schuwen als de pest en eigenlijk allemaal behoorden te worden opgehangen!) in het bloed.

Juist. En geld stinkt niet! Zoodat het verschrikkelijk „on-Nederlandsch” is uit eerlijke overtuiging lid van de N.S.B. te zijn en met de Duitschers op voet van gelijkheid samen te werken, omdat men dit in 's lands belang acht, en heel erg „echt-Nederlandsch” om op „die Moffen” te schelden.... en ondertusschen schatten gelds aan de Duitsche Weermacht en de Duitsche bestuursorganen te „verdienen”!

* * *

Wij weten dit alles wel. Maar één ding weten wij, nationaal-socialisten nog veel beter, en dat is, dat wij ondanks dit alles vooruit moeten — vooruit om der wille van de toekomst van ons volk en zijn jeugd! En om werkelijk vooruit te kunnen komen, teneinde ook voor ons vaderland een betere, lichtere toekomst te ontsluiten, moeten we ons volk de oogen openen voor den zin van het wereldgebeuren onzer dagen, óók voor den zin van vier dagen oorlog in Nederland, dat wil zeggen: voor het bloed dat gisteren vloeide en de tranen die vandaag nog vloeien. Want wanneer wij het in een heilloozen broederstrijd gebrachte bloedoffer van Nederlands jeugd niet vermogen uit te lichten uit de platburgerlijke kleinheid van ons eigen nationale leventje van vóór den 10en Mei 1940; wanneer wij de graven van onze gevallen soldaten niet kunnen zien in het centrum van die geweldige worsteling om een betere, rechtvaardiger, meer Christelijke wereld — wellicht met minder woord-Christendom, maar dan toch meer dáád-Christendom! — dan, ja inderdaad, dàn wordt het leven ook ons te benauwd.

Ware er rondom dit volk geen Chineesche muur van vooroordeel en wanbegrip opgetrokken geweest, die het uitzicht belemmerde, dan zou het er in Nederland anders hebben uitgezien: dan ware er nimmer een 10e Mei 1940 gekomen, dan hadden wij aan de goede zijde gestaan, aan de zijde van de jonge, levenskrachtige volken die niet langer de knieën willen buigen voor het Gouden Kalf, en n i e t aan de zijde van de zwartste, kapitalistische reactie, die kerkklokken bouwde in den toren van het Amsterdamsche beursgebouw.

Eerst nu die muur volledig is geslecht onder de mokerslagen van het oorlogsgeweld, kan ons volk zien wat het voorheen niet zag, n.l. hoe vlak naast onze deur op de puinhoopen van een innerlijk verrot, democratisch kapitalisme een nieuwe orde verrees. Hoe zich daar een alles omvattende geestelijke revolutie voltrok, die thans geheel Europa overspoelt en die geen ander doel heeft dan Koning Mammon — de eeuwig Joodsch-plutocratische parasiet op den rug van het arbeidende volk — van zijn troon te stooten, te rammeien als het niet anders kan, om er den naar Gods beeld geschapen mensch met zijn nooden en zorgen, maar ook met zijn scheppend vermogen, voor in de plaats te stellen.

Want de oorlog, die thans het Avondland in zijn voegen

doet schudden — het wordt met den dag duidelijker — is maar niet een gewone oorlog, zooals de wereld er tientallen heeft gekend. Duitschlands vernedering door het „vredesverdrag" van Versailles, het doorbréken van de eeuwigschijnende tragiek van de Duitsche Vrouw — en wanneer de Nederlandsche moeder aan deze tragiek tot dusverre ontkwam, om ten eeuwigen dage soldatenmoeder te moeten zijn, is dat niets anders dan een gunstige beschikking van het lot — teneinde een „Volk ohne Raum" zijn levensexistentie in een eindelooze rij oorlogen steeds weer opnieuw te verzekeren, het mogen niet weg te cijferen factoren zijn geweest: de achtergrond ligt dieper. 't Is waar: steeds weer was het Germanje's zwaard, dat in bloed en vuur den weg moest banen voor de ploeg. Moeder Germania is er nooit aan toe gekomen, het zwaard om te smeden tot ploeg en de spies tot sikkel. Maar daar boven uit is de dynamische kracht, die dezen oorlog deed uitgroeien tot een Revolutie en deze Revolutie tot een Godsgericht, het onstuimige heimwee van den Germaanschen mensch om eindelijk zichzelf te zijn, het stof van een volksvreemde wereld van zijn voeten te schudden, en vrij van vreemde smetten en onvolksche ontaarding naar eigen aard en wezen, in gerechtigheid en eerlijkheid, in eenvoud en trouw, te leven naar de eeuwige wetten van ras en bloed en bodem, die de Voorzienigheid ook voor het leven der volkeren stelde.

IV

SCHIJN EN WEZEN IN DE BESTRIJDING VAN DE N.S.B.

Een Godsgericht, óók over Nederland. Wij willen niemand vrijpleiten; de nationaal-socialisten evenmin als iemand anders. Zoo wij ons als nationaal-socialisten op een verdienste willen beroemen, dan kan en mag het geen andere zijn, dan dat wij éérder zagen, éérder den roep van den nieuwen tijd verstonden — meer niet.

Dit is echter voldoende om ons Volk te vragen nu eindelijk eens den moed te hebben het kind bij zijn waren naam te noemen en zich niet achter schoonklinkende frases en slagzinnen te verbergen, om aan het oude en vermolmde toch nog maar zooveel mogelijk vast te houden.

Vooral de heeren nieuwlichters als daar zijn concentreerders, fronters- en Unie-fabrikanten — die Nederland met een soort nieuwe uitgave van Eenheid door Democratie gelukkig willen maken — moeten dit goed begrijpen.

„Nederlandsch"!

Al dat gepraat over het „behoud van onzen volksaard" en ons „Nederlandsch volkskarakter", kan ons daarbij niet van de wijs brengen. Wij kennen dat liedje zoo langzamerhand wel: het heeft ons tien jaar lang in de ooren gedreund. Precies omschrijven wat ze met deze schoone frasen en slagzinnen op het oog hebben, doen ze niet: dat wordt aan de fantasie van het applaudisseerende publiek overgelaten, dat zoo langzamerhand wel weet, dat iedere nietszeggende peroratie

over onzen Nederlandschen volksaard een trap naar de N.S.B. is. Zelfs de heer Arnold Meijer — die men voor verstandiger, en minstens fatsoenlijker mocht aanzien — is voor de propagandistische verleiding bezweken, en schreeuwt bereids in het koor van onze.... en zijn eigen tegenstanders braaf mee. Alsof onze volksaard het vereenigingseigendom van een bepaalde groep is; alsof een groep Nederlanders, gedreven door innerlijke overtuiging, ooit iets on-Nederlandsch zou kùnnen doen! Wanneer we al dat anti-N.S.B. en anti-Duitsche geleuter van de tegenpartij over onzen volksaard voor waar moesten aannemen, vormde Nederland zoo ongeveer de chineezenwijk van Europa, met excuus aan de Chineezen! Dan zou het een-of-het-ander voor alle volkeren ter wereld heilzame gevolgen hebben — ausgerechnet voor Nederland echter niet, omdat het niet „strookt met onzen volksaard".

Jarenlang heeft men ons „import" verweten, hoewel er geen redelijk denkend Nederlandsch nationaal-socialist rondloopt, die het ooit in zijn hoofd heeft gehaald, het Duitsche systeem zonder eenige correctie en aanpassing hier zonder meer over te planten.

Al dat geschreeuw over „import" heeft mij persoonlijk altijd in de ooren geklonken als het „Houdt den dief" van den man, die zèlf gestolen heeft. Want met alle waardeering voor de goede bedoelingen zij toch vastgesteld, dat de geestelijke voorouders van onze Hollandsche liberalen als idioten dansten rondom den Vrijheidsboom op Frankrijks bodem, dat de Anti-Revolutionnairen en Christelijk-Historischen hun geestelijke bagage ontleenen aan Calvijn, die geen Nederlander, maar een Franschman van origine was, dat de Vrijzinnigen zelf niet weten hoevele malen zij geestelijk plagiaat hebben gepleegd, dat de Roomsch-Katholieken hun encyclieken en richtlijnen toch principieel uit Rome ontvangen en het marxisme tenslotte niet eens ontsproten is (en ook niet kòn!) aan het brein van een Westerling, maar aan dat van een rabbijnenzoon, die een monsterachtige poging deed om den Talmud met Hegel te verzoenen.

Zij eeren Vader Willem, „die was van Duitschen bloed", als de Vader des Vaderlands, en roepen den Jood Isaäc da Costa, die ook na zijn bekeering nog dichtte:

„Ik ben geen zoon der lauwe Westerstranden,
Daar waar de zon op gaat, dáár is mijn Vaderland".

tot Nederlandsch nationaal dichter uit! Maar wie een goed woord over heeft voor de baanbrekende ideeën van Duitschlands onbekenden soldaat uit den wereldoorlog, die met weergalooze vasthoudendheid een volk van negentig millioen menschen tot nieuw leven bracht, die wordt in dit land gesteenigd en gekruisigd tegelijk, dat is een on-vaderlandslievende, onnederlandsche schobber.

Zelfs de geestelijke vader van de Nederlandsche Unie, Linthorst Homan, klaagde er over in zijn „Hartekreet van een nationale jongere". Hij vergat er alleen maar bij te vertellen, dat hij nog in 1937 een liberaal verkiezingsmanifest onderteekende, waarin het heet „dat een besmettelijke ziekte vanuit Duitschland een deel van ons Volk heeft aangetast en dat, als wij — dat zijn dus de liberalen — niet oppassen, Nederland er door wordt verpest". „Het natuurlijk tegengif tegen deze infecties is het liberalisme", heet het dan verder nog, uit den mond van den Van Hogendorp anno St. Juttemis.

Wij heetten de „patriotten der 20ste eeuw", die bij afwisseling nu eens niet de Franschen maar de Duitschers binnenhalen. Mr. Van Vessem heeft er in de Eerste Kamer eens fijntjes aan herinnerd, dat de patriotten die op het einde der 18e eeuw de Fransche vrijheidsroepers hier binnenhaalden, niet Van Vessem heetten maar Gelderman, niet Mussert maar De Vos van Steenwijk namen die — het zal ook den heer Homan niet onbekend zijn — in de Nederlandsche politieke keuken nù nog een zekeren klank hebben.

Nederland late zich door al die explosies over „import", „Nederlandsch volkskarakter" en „Nederlandschen volksaard" niet op een dwaalspoor brengen. Zoodra de heeren zelf in den doolhof van den Nederlandschen volksaard wegwijs zijn geworden — en vooral het onderling eens zijn geworden! — moeten ze het resultaat van hun speurtocht maar eens bekend maken.

Na anderhalf jaar is er nog niets van terecht gekomen. Het driemanschap keuvelt er op los, dat het een lieve lust is, over Nederlandsch-dìt en Nederlandsch-dàt (nietwaar: Nederlandsch Socialisme om maar goed het „onderscheid" met het nationaal-socialisme aan te geven; alsof nationaal in Nederland soms iets anders dan Nederlandsch nationaal kan zijn!). Colijn, op zijn beurt, heeft plechtig verzekerd, dat het driemanschap het natuurlijk heel goed bedoelt, maar dat de

heeren blijk hebben gegeven, „de veelzijdige structuur van ons volkskarakter niet te kennen". Prachtig, zoo zetten ze elkáár om beurten als onnederlandsche nieuwlichters in den hoek!

Wanneer intusschen wijlen prof. Slotemaker de Bruïne in een rede nà den 15en Mei 1940 in de Amsterdamsche Apollohal met pathos uitriep:

> „Niemand verstaat de Duitsche ziel buiten Luther om, niemand verstaat de Nederlandsche buiten Calvijn om",

dan moge toch te dezer plaatse bescheidenlijk worden opgemerkt, dat negentig van de honderd Nederlanders nog nooit van Calvijn hebben gehoord, en dus minstens geheel onbewust met het watermerk van dezen Franschman in hun zak loopen; de Duitscher Maarten Luther spreekt in ieder geval iets meer tot de verbeelding van het Duitsche volk....

Wat de Nederlandsche Unie betreft, willen wij hier nog vragen, of het soms „echt Nederlandsch" is niet te meenen wat men zegt. Want de Nederlandsche Unie zegt, bij monde van het driemanschap in het officieele orgaan, dat ook naar de meening van de Unie het oude nimmermeer terug mag komen, dat er inderdaad alle reden is aan een nieuw Europa mede te bouwen, en dat het vanzelfsprekend is, dat Duitschland, als de grootste continentale macht daarbij, met behoud van ons eigen nationale karakter, leiding geeft. De overgroote meerderheid van de 800.000 Unieleden gokt echter à raison van twee kwartjes per jaar met ziel en zaligheid op een Duitsche nederlaag, dat wil zeggen: niet op een nieuw Europa, waarin Duitschland de leiding heeft.

Voor zoover de Unieleden hun krantje dan lezen, (men moet niet vragen hoe die 800.000 leden bij elkaar zijn gescharreld; in Limburg kwam de pastoor in hoogst eigen persoon huis aan huis alle meerder- en minderjarige huisgenooten plompverloren voor de Unie „inschrijven"!), plegen ze bij het lezen van een bovenbedoelde verklaring met een knipoogje tegen elkaar te zeggen: „Dat driemanschap van ons is toch maar een handig stelletje om die domme Duitschers zoo lekker zand in de oogen te strooien. Het klinkt net echt, maar wij weten wel, dat ze dit voor de Duitschers mòeten schrijven.... en er natuurlijk net zoo min als wij een snars van meenen!" En wanneer de Duitschers zich dan géén zand in de

oogen laten strooien en aan deze oplichterij in 't groot een einde maken, heet het natuurlijk, dat onze dierbare „vrijheid" is aangetast.

Laat mijnheer Linthorst Homan eens beginnen met alle leden, die Duitschlands vernietiging willen inplaats van leiding, uit zijn lintworm-organisatie te zetten. Per slot van zaken kan men beter 8000 menschen leiden, dan door een modern Babylon van 800.000 grootendeels politiek-ònmondigen te worden geleid!

„Godsdienstvrijheid"

Godsdienstvrijheid — zoo schreeuwt men ons in de ooren — behoort bij onzen volksaard. Accoord, antwoorden wij, er is dan ook geen Nederlander die zijn volk lief heeft, die dààraan met den vinger wil raken. Dat de nationaal-socialisten eerbied voor den Godsdienst hebben, dat hebben zij reeds in 1932 bewezen, toen zij in Amsterdam, onder de oogen van den antirevolutionnairen burgemeester De Vlugt, een godloozententoonstelling van de communisten in elkaar ramden, waar men voor een dubbeltje op een gekruisigde Christus-figuur kon schieten! Dat hebben zij bewezen met hun actie tegen „De Dageraad" en den „Nieuw Malthusiaanschen Bond", die allemaal in het christelijke Nederland mogelijk waren en een bloeiend vereenigingsleven konden lijden.

Toen hoorde men niet van extra-herderlijke brieven, waarin de geloovigen tegen de overheid in feite wordt opgezet, en nog minder van bidstonden voor „den nood der tijden".

Tegen het nationaal-socialisme is echter alles geoorloofd. En wanneer dan ook in Nederland bij een overwinning van het nationaal-socialisme, de reeds jaren geleden aangekondigde kerkstrijd tot stomme verbazing van de goedgeloovige schare uitblijft, poogt men den schijn te redden door er zelf een te ontketenen! Want hoewel er geen dominé of pastoor om des geloofswille is gearresteerd (en er is geen sterveling die er over peinst dit te doen!), lezen we in de kerkelijke pers daverende artikelen onder den welsprekenden titel: „In de verdrukking". De bijbel wordt naarstiglijk afgegraasd naar teksten, die bijvoorbeeld gewagen van de narigheid der Joden ten tijde van Mozes' verblijf aan het hof van Koning Farao. Met schaar en lijmpot, mitsgaders een genialiteit, een betere zaak waardig, worden die dan pasklaar

gemaakt voor het gebruik in onzen tijd, zoodat Mozes, Colijn of Churchill komt te heeten, en Koning Farao, Adolf Hitler. Prachtig! Men kan er nog verder op voortborduren, en de meditator rekent er stellig op, dat zijn schare het zal doen ook. Want zooals de legers van Koning Farao verdronken in de Roode Zee, toen zij de Joden achterna zaten, zullen de Duitschers verzuipen in het Kanaal, als ze naar Engeland willen oversteken! Dat is natuurlijk de moraal van het verhaal, al staat het er uiteraard (maar dáárvoor leven we dan ook in de verdrukking!) niet zoo duidelijk bij.

Het is eenvoudig verbijsterend, wat er op dit gebied tegenwoordig op de kansels en in de kerkblaadjes ten beste wordt gegeven. Terwijl de onchristelijke haat dit volk verteerd, schrijft de Zeeuwsche predikant ds. Gijmink, als een lugubere April-mop in „Nieuwlands Kerkklok" van 1 April 1941 zonder blikken of blozen: „Een Christen is geroepen om te haten".

Dank u wel dominé en zielenherder, zeggen de leden van de jongelingsvereeniging: we kunnen dus met een gerust geweten nog een paar W.A.-mannen de hersens in slaan!

De eenige die er tot dusverre in geslaagd is, een oogenblikje de rol van Nederlandschen Niemöller te mogen spelen (een oogenblik maar, want hij had er al gauw genoeg van!) is prof. Schilder uit Kampen. 't Zou ook wel een wonder geweest zijn, als deze man, die zelfs zijn eigen broeders in het geloof in woord en geschrift op de meest scherpe en onsympathieke manier bestrijdt, niet met de bezettingsoverheid in conflict ware gekomen. Per slot van zaken heeft hij te veel geld aan de bestrijding van de N.S.B. verdiend (zestig gulden voor één rede voor de gereformeerde mannenvereeniging!) om er nu zoomaar vrede mee te hebben en zich bij de gewijzigde situatie neer te leggen. Na ettelijke mislukte pogingen lukte het hem, de martelaarskroon te bemachtigen, toen hij in zijn blad schreef God te bidden „dat Hij zijn zwaard over het Kanaal en de Brenner zal zenden om te richten"!

Eén zakelijke vraag slechts: wàt zouden ze in Engeland doen met een dominé of professor, die God zou bidden den anderen kant uit te richten? Wij durven wedden, dat hij niet, zooals prof. Schilder, nog eens de vrijheid zou krijgen voor zijn volgelingen het woord te voeren, zij het dan over kwesties die op het eigenlijke, kerkelijke terrein liggen!

* * *

Godsdienstvrijheid behoort bij onzen volksaard. Maar weet men nu wel zeker, dat het ook tot onze volksaard behoort, wanneer wij er binnen het raam van de Godsdienstvrijheid die 's menschen heiligste gevoelens eerbiedigt, een Roomsch-Katholieke Geitenfokvereeniging op nahouden (een „geestelijk adviseur inbegrepen!), een Gereformeerde wandelclub, een Nederlandsch-Hervormde tafeltennisbond en een Hersteld Apostolische, oud-Katholieke, Doopsgezinde, Luthersche, Gereformeerde-in-hersteld-verbandsche voetbalclub? Heeft dit alles met onzen volksaard, of met Godsdienstvrijheid ook maar iets uitstaande? Wist u, dat er tot voor kort in Nederland meer dan 120.000 vereenigingsperiodieken verschenen, dat beteekent, dat iedere 75 Nederlanders — grijsaards en zuigelingen meegeteld — er een eigen vereenigingetje op nahielden? Wanneer daaronder thans eens opruiming wordt gehouden, zijn we nog niet aan het beeldenstormen, of het moesten de beelden der verscheurdheid zijn, die ons volk beroofden van alle innerlijke kracht.

Opgegroeid in calvinistische kringen ben ik te goed met de slagzinnen.... en dooddoeners op de hoogte, om niet iets af te weten van de „souvereiniteit in eigen kring", „het eigen recht der overheid", „de openbaring van Gods woord", „de factor der zonde", enz. enz. Maar ik meen nogal eenigen afstand te zien tusschen het eigen recht van de overheid en het eigen recht van een geitenfokvereeniging, onverschillig hoe fanatiek de betreffende bondsvoorzitter ook op zijn souvereiniteit in dat kringetje geitenfokkers moge staan.

Dat een matelooze „prinzipien-reiterei" („op principieele gronden", is een geijkte term in Nederland!) en haarkloverij het religieuze leven in dit land in een onmogelijk aantal groepen en groepjes uiteen heeft doen vallen, en den grootst mogelijken afstand heeft gebracht tusschen „broeders van hetzelfde huis", is tot daaraan toe.

Velen in Nederland zeggen het den Engelschen dichter Coleridge na: „Ik ben één met de heilige, alleen zaligmakende en onfeilbare kerk,.... waarvan ik op het oogenblik het eenige lid ben".

* * *

Het terrein waarop de geestelijke leidslieden van ons Volk elkaar echter ondanks alle anti-papisme en dommen protes-

tantenhaat (dat er anti-paapsche gevoelens zijn weten de meesten wel, maar dat er in 1937 nog een katholiek advocaat was, die in allen ernst als punt één op zijn verkiezingsprogram had staan, dat de hervormden alle tijdens den beeldenstorm veroverde kathedralen aan Rome's kerk terug moesten geven, weten er minder!) broederlijk vinden, is hun strijd tegen het *uitsluitend hun politieke macht bedreigende*, nationaal-socialisme. Deze strijd wordt van kerkelijke zijde op de meest meedoogenlooze wijze gevoerd. Waar hel, vagevuur en verdoemenis niet baten, wordt het elfde gebod, dat zij zelf hebben gefabriceerd, in werking gesteld: „Gij zult geen lid zijn van de N.S.B.".

Zondige menschen hebben zich op de plaats gesteld, die uitsluitend God toekomt. Maar God alleen weet ook, hoeveel pijn en verdriet en nameloos leed door dit alles in de harten van vele oprechte Christenen in de N.S.B. wordt veroorzaakt. Men weigert hun den toegang tot het Heilig Avondmaal, den doop hunner kinderen, de bevestiging als lidmaat, de huwelijksinzegening in de Kerk, de sacramenten op het sterfbed — ja, bij God! — een laatste rustplaats in gewijde aarde! Zelfs dit was den gereformeerden kerkeraad van Dedemsvaart nog niet voldoende. Die durfde het aan, een trouwe christin den toegang tot het Avondmaal te weigeren, omdat haar man lid van de N.S.B. was, en „dus" — hoewel zij zelf géén lid was — moest worden „aangenomen", dat zij met haar man „sympathiseerde"! Zoo worden in Gods naam en tot stichting en meerdere glorie van de Anti-Revolutionnaire Partij huisgezinnen uit elkaar gerukt, huwelijken tot een hel gemaakt, ouders tegen de kinderen en kinderen tegen de ouders opgezet! Door de kerkelijke verboden tegen het nationaal-socialisme te handhaven, is de kerk in hooge mate mede-verantwoordelijk voor den peilloozen haat, die in onze dagen ons volksleven vergiftigt, en christelijk Nederland tot een aanfluiting maakt van het christendom zelf. Want dank zij deze verboden, meent het volgzame moedertje onder den preekstoel, dat zij niet alleen, de dominé en de pastoor, maar ook God een plezier doet, door haar N.S.B.-sche buurvrouw te dooden, als blikken alléén dooden kònden....

Misschien ware het verstandig, het in Christus' naam oproepen tot liefde voor de papoea's en hottentotten voorloopig maar te staken, teneinde eerst een weinig zending te plegen

in èigen huis. Wat zullen wij ons zorgen maken over den tuin van onzen buurman, die met al zijn uitheemsche planten een lustoord is, vergeleken bij de wildernis en woestenij, waarin onze eigen akker is komen te verkeeren....?

De kerk speelt met vuur. Niet wij hebben haar ontvolkt, zooals het zeer hooge percentage kerkloozen in Nederland bewijst, maar een prediking, die aan den socialen nood van honderdduizenden menschen voorbij ging, terwijl de kerken aandeelen namen in warenhuizen, landerijen kochten en bodemverbonden boeren van hun erf verdreven. Wil zij thans de dragers van den nieuwen tijd er ook nog uitjagen, dan kan dit wellicht tijdelijk remmend werken, maar eenmaal zal het haar noodlottig worden, zoodra dit misleide volk de oogen opengaan en nog slechts van de kerk zal eischen Gode te geven wat Godes is, doch den Keizer te laten wat des Keizers is!

* * *

Wat het nationaal-socialisme betreft, mag iedereen op eigen wijze zalig worden. Maar het is niet minder dan doodelijk voor de zoo noodzakelijke eenheid van een Volk, de vele haarkloverijen op het breede erf van het publieke leven over te brengen, en er de volkseenheid aan ondergeschikt te maken. Dit is in Nederland maar al te veel geschied; op een gegeven oogenblik hadden we 53 partijen en nòg was er voor velen „geen keus", omdat ze het op dogmatische gronden met een zinsnede in een of ander partijprogram niet eens waren.

Nog afgezien hiervan echter hebben starre, dogmatische opvattingen in het Nederlandsche staatkundige leven, in 't bijzonder van de zgn. „historische richting" tot een deels negatieve, minstens reactionnaire houding geleid, waarvan in het bijzonder het arbeidende volk slachtoffer is geworden.

Hoewel onder het onchristelijke kapitalisme in feite de wetten der wildernis heerschen onder het mombakkes van een geordende samenleving — en de „christelijke" arbeider voelt dit niet minder aan den lijve, dan zijn niet-geloovige lotgenoot! — vermag de aanhanger van de historische richting geen kracht te putten uit het geloof, door verlichting van het verstand, door beter inzicht, of desnoods door hardhandig ingrijpen van-boven-af, tot een radicaal-andere, meer menschwaardiger maatschappij-orde te komen. Integendeel. Hij ge-

looft, met Kant, alleen maar in het radicaal Booze in den menschelijken aanleg. Hij gaat er prat op, het zondige menschdom te doorgronden, hij kent de feilen waar het hapert, waarom alles zoo is zooals het is. Hij eischt de onderwerping „aan de openbaring van Gods woord", al geeft hij dan wel toe, dat de Bijbel geen uitsluitsel geeft over democratie of autoritairen staatsvorm, vrijhandel of protectie en soortgelijke vragen van het practische leven. Wel heb ik prof. Schilder in de Handelsbeurs te Utrecht eens hooren beweren, dat handhaving van den gouden standaard óók christelijk en bijbelsch is, maar dat was, vóórdat zijn broeder Colijn den gulden liet kelderen.... en telt dus niet mee!

Alle hoop op een beter leven-op-aarde, alle strijdlust en idealisme krijgt den domper op: de Heidelberger Catechismus leert, dat de mensch van nature is „ganschelijk onbekwaam tot eenig goed, en geneigd tot alle kwaad".

Onder dit gegeven komt het toppunt van het staatkundig bereikbare te liggen in dat beroemde oude zeemansdilemma: Pompen of verzuipen, heeft prof. Gerretson eens raak opgemerkt. Colijn's aanpassingsregime is er het duidelijkste bewijs voor.

Met volledige erkenning van het egoïsme in den menschelijken aanleg, meent het nationaal-socialisme daarentegen, dat een maatschappelijke orde mogelijk is, waarin de socialistische, volksche gedachte de diepe klove tusschen rijk en arm overbrugt — zonder in een domme, onnatuurlijke gelijkschakeling te vervallen —; waarin het ideaal van het Vaderland ons op het publieke erf als kinderen van één Volk tezamen de schouders doet zetten onder het te verrichten werk.

Het is duidelijk, dat hierbij van onderdrukking van de persoonlijke religieuze overtuiging geen sprake is.

En wanneer men bij monde van den thans overleden prof. Slotemaker de Bruïne in de Apollohal uitroept: „Vraag niet, dat wij bij onzen dienst aan ons éene Volk het geestelijke beneden het nationale schatten, dit kunnen wij niet!", dan vragen wij wèl: Is er soms iets „geestelijks" dat zich tegen den dienst aan het éene Volk, tegen het nationale verzet?

Laten wij één voorbeeld noemen:

Rhenen ligt in puin en de artillerie heeft zeer beslist geen onderscheid gemaakt tusschen de huizen, waarin hervormden, rechtzinnigen, vrijzinnigen, gereformeerden, apostoli-

schen, roomschen, lutherschen of wat dan ook voor -schen woonden. Bij de Gereformeerden in Utrecht werd voor de Gereformeerden in Rhenen huisraad, beddegoed, porcelein etc. bijeengegaard.

Dit onderonsje is tot daaraan toe.

Maar toen de broeder, die in Rhenen voor de uitdeeling zorgde, óver hield, informeerde hij zeer schuchter in Utrecht, of de mannen zich daar vereenigen konden met het idee, het restant onder niet-gereformeerden te verdeelen. Gelukkig waren er ditmaal geen „principieele bezwaren", maar dàt het werd gevraagd, is reeds typeerend.

Daartegenover stelle men de Winterhulpactie van het Duitsche nationaal-socialisme! Die is voorwaar niet gegrondvest op een of andere dogmatiek, of het moest déze zijn: Dienst aan het Volk, in den zin van het groote gebod: Hebt uw naasten lief gelijk uzelven.

Wij durven het er op wagen, dat dit ook bij den Nederlandschen volksaard en het Nederlandsche volkskarakter past, ondanks de laffe fluistercampagnes, die tegen de Nederlandsche Winterhulp en den Volksdienst worden gevoerd [1]).

* * *

„Verdraagzaamheid"!

Verdraagzaamheid, zoo roepen anderen weer, is een wezenskenmerk van onzen volksaard, waarop het nationaal-socialisme een aanslag pleegt! Wie zal ons, die bij duizenden tegelijk in de oorlogsdagen die „verdraagzaamheid" van zoo nabij ervoeren, ten kwade duiden, wanneer wij er ietwat cynisch tegenover staan? Wij zijn trouwens niet de eenigen; de nakomelingen van de gebroeders De Wit hebben er zelfs hun leven

[1]) Ondanks het geloei in bepaalde kringen juich ik de moreele pressie van een stijgend aantal burgemeesters op het gemeentepersoneel en leveranciers aan gemeente-instellingen ten bate van het edele winterhulpwerk, van ganscher harte toe. En dit temeer, omdat de tegenpartij geen middel te laag acht, en zeker het wapen van de pressie niet schuwt, om het winterhulpwerk te saboteeren.

Terreur kan men alleen maar breken door er een nog grootere terreur tegenover te stellen. En wanneer het om geluidlooze, immoreele terreur handelt, stelle men er moreele „terreur" tegenover. Onlangs is het voorgekomen, dat een burgemeester een leverancier aan de gemeente bij hem ontbood, om hem te zeggen, dat het hem pijnlijk had getroffen, dat de betrokken leverancier wèl aan de gemeenschap wilde vèrdienen, maar die gemeenschap nièt wilde diénen, door voor het winterhulpwerk een offer te brengen. De onsociale leverancier wilde alsnog een gift ter beschikking stellen, maar de burgemeester beduidde hem terecht, dat het niet ging om het koopen van een aflaatbrief, doch om het vervullen van een socialen plicht. Hij zeide hem

lang aan getwijfeld.... Steeds wanneer ik in Den Haag langs de Plaats kom, moet ik er naar kijken: dat monument van Nederlandsche verdraagzaamheid, in den vorm van een schamel standbeeld voor Johan de Wit, Raadpensionnaris van Holland! Op de bronzen plaat staat te lezen „Hij was een volmaakt Hollander". En omdat hij dàt was, hebben ze hem in naam van de „verdraagzaamheid" in stukken gescheurd!

Reeds in het oorspronkelijke manuscript, gaf ik het volgende staaltje van „christendom en verdraagzaamheid" van een Dordtsche Gereformeerde jeugdorganisatie:

„....in een vergadering van menschen, wier verzamelnaam ik niet precies kan omschrijven, maar welk gespuis ik betitelen wil met: de Jannen met de handjes....

Als deze huichelaars — en ik zie ze helaas niet anders — en laat me nu eens over een kleinigheid „doortieren" — een hulde meenen te moeten brengen aan Oranje, dan begint je bloed te tintelen en — het mag niet en 't zou ook nadeelig zijn voor de gezondheid van die menschen — maar je zou willen, met één fikschen sabelhouw al die „klauwtjes" af te maaien....

Links is het hok, waarin ook de „Jannen" gestopt moeten worden. Er zijn juist dáárom een paar extra-zware ijzeren staven voor dit hok aangebracht. Geintjes, zooals die diertjes in het buitenland uithalen, kunnen wij hier best missen. Blijken ze desondanks niet voor rede vatbaar, laat ze dan maar los, dan kunnen wij ze eens met „de wapenen der barbaren" ongenadig op hun lichaam geven. Door hun getreiter vragen ze er lang genoeg om. Als niets meer helpt, is dat het duurzame middel om ons van dat ongedierte te bevrijden.."

Om deze gangster-idealen te kweeken, heeft Nederland jaren achtereen ongetelde millioenen aan „christelijk" onder-

zóólang van leveranties aan de gemeenschap te zullen uitsluiten, tot hem uit de lijsten van de Winterhulpcollecte was gebleken, dat hij ook zijn sociale plichten jégens de gemeenschap verstond.

Korten tijd later kreeg de burgemeester bezoek van.... den dominé, die voor den betrokken leverancier een goed woordje kwam doen. Hij, de „zielenherder", had zijn moreele overwicht op de goedgeloovige schare misbruikt, om zijn kudde aan te sporen, aan de Winterhulp **niet** te geven. Ik laat aan den lezer over uit te maken, waar deze zielenherder eerder thuishoort: op den preekstoel of in het concentratiekamp tusschen een stel bolsjewistische krijgsgevangenen, teneinde met zijn „bondgenooten" nader kennis te maken.

Maar één ding staat vast: de ellende en nood in menig Nederlandsch gezin en deze nood is geen product van het nationaal-socialisme, doch de trieste erfenis van een failliet geslagen democratisch regime — kan niet blijven rusten, tot dit soort ophitsers in geestelijk gewaad, het A.B.C. van Christus' liefdeleer ook voor de practijk van het dagelijksch leven hebben geleerd.

wijs besteed, omdat de reine, onbedorven zieltjes op de openbare school in het gedrang dreigden te komen! 't Lijkt wel of Henri Polak voor de klas heeft gestaan, die ons in één artikel onderscheidenlijk voor „weekdieren", „zwarte moordpest", „crapuul", „sadisten" en „stinkdieren" uitmaakte.

Een goed jaar is intusschen voorbij gegaan, en wij kunnen — helaas! — niet anders zeggen, dan dat het onderwijs succes heeft gehad! Als een tweesnijdend zwaard heeft het nationaal-socialisme scheiding gebracht tusschen man en vrouw, kinderen en ouders, broers en zusters, familieleden en buren, collega's en schoolkameraadjes, kennissen- en vriendenkringen. Op vele scholen wordt kinderen van 10 tot 12 jaar het leven tot een hel gemaakt — alleen omdat hun ouders lid der N.S.B. zijn; wie met een N.S.B.-er spreekt is reeds „verdacht" en wie er als oude vriend bij over den vloer komt, krijgt de ergste verwijten van zijn politiek-achterlijke schoonmoeder te hooren.

Alles in naam van de „verdraagzaamheid" van het Nederlandsche volk. Maar dat is het ergste nog niet. Men moet de brieven eens lezen, die Mussert ontvangt of bij bosjes tegelijk op de redactie van onze bladen worden bezorgd! Ik kan u hanepootjes laten lezen, welke mij haarfijn vertellen aan welken boom niet alleen ik, maar ook mijn doodonschuldig kind van twee en half jaar zal worden opgehangen, „als de Engelschen hier zijn". Brieven, die ouders vonden, toen zij, overmand door verdriet, thuis kwamen van het kerkhof, waar ze hun eenigen zoon zoojuist hadden begraven: „Dat is jullie verdiende loon, rot N.S.B.-ers. Buig je knieën voor God en vraag om vergeving!"

God — vergeef het dezen verdraagzamen Nederlanders, want ze weten niet wat ze doen!

Men zegt, dat de N.S.B. steunt op de Duitsche bajonetten. Als het waar zou zijn, zouden *wij* aan de departementen, de gerechtshoven, de politiebureaux en gemeentehuizen zitten, en niet de E.d.D.-ers, Staatspartijers en Unieklanten van gisteren [1]). Maar veronderstelt eens dàt 't waar is: dan veronder-

[1]) Menschen die zich blind staren op de enkele benoemingen van N.S.B.-ers in burgemeestersfuncties vergeten, dat sedert 1935 tegen de N.S.B. een z.g. „ambtenarenverbod" werd toegepast, en dus nimmer een N.S.B.-er voor een overheidsfunctie in aanmerking kwam. Bij een aantal van 2000 gemeenten en een matig geschatte aanhang van de N.S.B. onder het Nederlandsche Volk van 10%, zou met 200 N.S.B.-burgemeesters, zelfs naar democratischen maatstaf gemeten, de overheidsmacht alleen nog maar „eerlijk zijn verdeeld" en een vroeger gepleegd onrecht goedgemaakt. Men zal dus met protesteeren nog even moeten wachten!

stelt het steunen op bajonetten toch ook, dat men zijn tegenstanders onschadelijk maakt, door ze op te hangen of minstens „uit de circulatie te nemen". Waar zijn ze, de boomen, waaraan de tegenstanders van de N.S.B. bengelen? Waar zijn ze, die slachtoffers werden van de wraak der N.S.B.-ers, die toch na tien jaren eindeloos getreiter waarachtig wel iets te wreken hebben? U blijft toch ridderlijk, nietwaar, en acht het toch óók een zaak van zelfrespect en eer, een kerel die ons nù nog voor landverrader uitmaakt, tegen de vlakte te slaan?!

Men kan moeilijk van ons verwachten, dat wij de lieden, die verantwoordelijk zijn voor het nameloos leed over duizenden der onzen, aan het hart drukken: maar zij kuieren dan toch maar als „vergeten burgers" langs 's heeren wegen, door al even onverdraagzame Duitschers daartoe in staat gesteld!

Maar nu een andere vraag, een gewetensvraag: hoe zou die „verdraagzaamheid" er uitzien, wanneer morgen den dag half zooveel Engelsche bajonetten in Nederland aanwezig zouden zijn als er nu Duitsche bajonetten zijn? De extra-scherp geslepen bijlen zeggen ze gereed te hebben, om een extra-verdraagzamen Barthelomeusnacht te vieren: een bloedbruiloft op den triomf van Churchill en Stalin als redders van de cultuur en christelijke beschaving!

Zij maken er ons niet bang mee; wij hebben slechts medelijden met deze verblinde stakkerds. Wij willen alleen maar weten, wie er nu de „verdraagzamen" zijn: de N.S.B.-ers of de „echte" Nederlanders?! Verdraagzaamheid: let maar eens op de blikken vol haat, als ergens een Duitsche soldaat met een pakje voor zijn vrouw of kind uit een winkel komt stappen. Dat tienduizenden Nederlanders in de na-oorlogsjaren het toch al uitgeschudde Duitschland met waardelooze millioenen- en billioenen-markenbiljetten, waarmede ze nu nog heele kamers kunnen behangen of ze soms, als herinnering, als bladwijzer in den Bijbel gebruiken, hebben leeggeplunderd, — ach, zulke „kleinigheden" zijn ze allang vergeten. Daar praten ze evenmin over als over de vampiers, die in de geëvacueerde gebieden hun eigen volk hebben bestolen, en hun brave „bondgenooten", de Franschen en Engelschen, — men zou bijna wenschen, dat deze beschavingsridders wat verder waren gekomen, zoodat alle Nederlanders het verschil aan den lijve hadden kunnen ondervinden! — die in Brabant en Zeeland zóódanig hebben huisgehouden, dat de bevolking

met een zucht van verlichting de „bondgenooten" zag vertrekken en de „overweldigers" verwelkomde!

Neen: voorshands laten we het gaarne aan de tegenpartij over, om op de „verdraagzaamheid" prat te gaan....

* * *

„Democratie!"

Een andere vraag: de toestand waarin ons openbare leven was geraakt, onze staatsinstellingen, de gepatenteerde corruptie, de gespletenheid die ons volkomen krachteloos maakte — heet dat soms ook allemaal „volksaard"? Het is zeker niet onze bedoeling het goede dat in het verleden tot stand is gekomen, te verguizen, al moet eerlijkheidshalve worden vastgesteld, dat iedere sociale voorziening, iedere maatregel in het belang van het geheele Volk aan het democratisch-kapitalistisch regime moest worden afgepèrst, nimmer van harte kwam, maar als kluif werd toegeworpen om het arbeidende volk, en meer in het bijzonder zijn vertegenwoordigers in het parlement, aan het regime zelf te ketenen.

Daarbij diene men tevens te onderscheiden, wat de heeren democratische volksvertegenwoordigers zèlf tot stand brachten en wat uit het maatschappelijke leven opgroeide, waarvoor de heeren niet anders behoefden te doen dan een paar duiten uit de schatkist voteeren. Zoo hijschen de politici-van-gisteren zich b.v. graag op aan de gunstige resultaten van de tuberculose-bestrijding in dit land. Alsof zij daarvoor de eerepalm in ontvangst mogen nemen, en niet de doktoren en professoren, die in onze sanatoria — zij het dan dikwijls met gelden door de overheid ter beschikking gesteld — met den vollen inzet van hun persoon een beslisten strijd voeren tegen deze vreeselijke volksziekte. Om dien gunstigen stand te bereiken was méér noodig dan een geeuwerig „vóór!" van een Kamerlid in de Tweede Kamer.

Inplaats zich daaraan op te hijschen, zouden de heeren beter doen, over eenige uitingen van het politieke en openbare leven der laatste jaren eens dieper na te denken.

De heer Linthorst Homan vermocht niet méér te vinden dan te véél hooge hoeden en te weinig „volk" bij de plechtige opening van nieuwe bruggen. Hoewel ook dit een symptoom is van de klove die er gaapt tusschen het regentendom en het Volk, meen ik toch, dat de oogst te gering is en wijst op erg

slecht zicht bij den man, die zich geroepen acht ons Volk in dezen donkeren tijd vóór te gaan. Nogmaals: wanneer ik hier slechts enkele stijlbloempjes pluk uit de al te weelderige vuilnisbelt van het democratisch kapitalisme, dan doe ik dit — onder de bezetting — zeker niet voor mijn genoegen. Ik wijs op een en ander slechts, omdat wij moeten weten waar we aan toe wàren, en nu, bij den wederopbouw, aan toe zijn.

Hoe wij b.v. in stomme aanbidding voor het intellectualisme alleen nog maar keken naar diploma's en doctorsbullen, en op karakter en persoonlijke gaafheid geen acht meer sloegen. Wie in dit land wetenschappelijk voor vol door wilde gaan, kreeg de doctorsbul honoris causa, als 't ie maar in den smaak viel.

En op het laatst was het zoo, dat behalve karakter en persoonlijke gaafheid, ook de wetenschap niet meer meetelde, maar dat de politieke richting van den sollicitant en de politieke verhoudingen in den gemeenteraad den doorslag gaven bij de vraag, wie de professorentoga om zijn schouders kreeg geslingerd.

Mannen van erkende wetenschappelijke begaafdheid bedankten dan ook feestelijk voor de „eer" zitting te nemen in het parlement, of voor het hoogleeraarschap van een Universiteit, die onder controle stond van den eersten den besten marktschreeuwer in den gemeenteraad. De „gemiddelde" professor, die naar het gevleugelde woord van den wijzen Bolland „ook niet veel bijzonders is" was er net goed genoeg voor. Niet in de laatste plaats op dit terrein zal het nationaal-socialisme schoon schip hebben te maken. De domme verafgoding van het intellectualisme, die het eenvoudige volk er in navolging van den democratischen staat op na pleegt te houden, heeft onder een zeker soort „intellectueelen" den onjuisten indruk gewekt, dat zij met een titel voor hun naam automatisch bóven het volk komen te staan en geroepen zijn leiding te geven. Dit is een tragische vergissing. Naar nationaal-socialistischen maatstaf gemeten, is wetenschap dienst aan het volk. Dies opent het den werkelijk begaafden mensch den tempel der wetenschap, zonder te vragen of hij rijk is of straatarm, of zijn vader bankdirecteur, groot-ondernemer of putjesschepper is. Niet het bankconto, desnoods van papa den O.W.-er wiens erkend domme zoontje tot elken prijs moet studeeren, hoewel er hoogstens een verdienstelijke melkknecht

uit hem kon groeien, maar de aanleg, het karakter, en de lichamelijke gezondheid is doorslaggevend voor den toekomstigen student. Want deze eigenschappen zijn het, die hij later — als verantwoordelijk leider — zal moeten bezitten, om met succes zijn minder begenadigde volksgenooten vóór te gaan.

Hoe ver een zeker soort intellectueelendom hier van af staat, bewijst ons de rede, die de Rector Senatus Veteranorum, J. F. B. Van Hasselt, ter gelegenheid van het 61ste lustrum der Rijksuniversiteit te Utrecht, op 24 Juni j.l. heeft gehouden. Deze rede, uitgesproken in de gewijde ruimte van de prachtige Domkerk, had een ferm getuigenis kunnen zijn van de studeerende jeugd op een oogenblik, waarop land en volk de zwaarste stonde van zijn geschiedenis doormaakt. Inplaats daarvan was het een jammerlijke aaneenrijging van algemeenheden, inclusief een klachtenlijstje van alle beroerdigheid, die deze jongelui van den oorlog te verduren hebben, resulteerende in déze klacht:

> „De laatste klap, die speciaal de societeit trof, de sluitingstijd van elf uur, begint langzamerhand zijn funesten invloed te doen gevoelen. De lange nachten, na afloop van de dagtaak, beschikbaar voor de opvoeding van het eerste jaar, de diepgaande gesprekken met vrienden, kortom die nachten, welke een essentieel bestanddeel vormen van het studentenleven, zijn verloren gegaan en blijken onvervangbaar".

Ziehier het intellectualisme in zijn hoogsten nood! Op hetzelfde oogenblik dat millioenen soldaten aan Europa's fronten sterven en alle levenswaarden aan den herijk van Europa's lotswende onderhevig zijn, zien zij alleen maar hun intellectueelen hemel „onvervangbaar verloren" gaan, wanneer ze geen „diepgaande" gesprekken kunnen voeren aan de bittertafel, omdat de studentenkroeg in verband met de jeneveryoorraad en verduisteringsbepalingen om elf uur op slot moet!

Nochtans was deze jongeheer arrogant genoeg om corpsleden en reunisten toe te roepen:

> „Dient, zeg ik u, op uw eigen terrein. Buiten de eigen sfeer is men minder thuis en dus ook minder nuttig; een timmerman moet niet gaan metselen, of advocaat- en

dokterspractijk beginnen. Ge kunt dus beter zorgen, dat uw eigen gemeenschap sterk is, die op haar beurt invloed uitoefent op de geheele maatschappij".

Dit is het nu precies: wereldvreemd, zonder eenig contact met de nooden en zorgen van het volk, een eigen kaste-mentaliteit kweeken en dan: invloed uitoefenen op de gehééle maatschappij! De arbeidsdienst is voor deze jongelui een uitstekende remedie, hen ook met enkele andere zijden van het leven in aanraking te brengen!

* * *

Democratie.. Een zeteltje voor papa in 't parlement opende voor zoonlief, vrienden en bekenden de poorten van de departementen en gemeentehuizen — en de geldbanken van de vriendjes, die wel wat politieke hulp konden gebruiken, zooals de aartsoplichter Fritz Mannheimer om de Nederlandsche nationaliteit te bemachtigen. Nietwaar, mijnheer De Vlugt? Vier-en-twintig fabrikanten van geconserveerde groenten (ach, het is maar één van de zevenhonderd vier-en-tachtig werkgeversbondjes en vereenigingetjes die dit land rijk is!) zagen zich genoodzaakt een Tweede Kamerlid te huren tegen den prijs van *f* 6.000 per jaar, zgn. als adviseur. In werkelijkheid alleen omdat het hèm misschien zou gelukken, zijn partijgenoot-minister te bewegen, de tomatensoep-order van de regeering niet alléén diens boezemvriend Van Zwanenberg in zijn jodenvingers te duwen, maar ook „de 24" er iets van te gunnen.

Voor de vijf brieven per jaar, die deze oud-minister van Waterstaat als adviseur in tomatensoep-affaires moest schrijven, nam hij zijn eigen zoon als „secretaris" in dienst, waarvoor hij die 24 conservenfabrikanten prompt *f* 1800.- per jaar extra liet betalen!

Toen oud-minister Verschuur de crisis-landbouwwet in de Kamer moest verdedigen, zat de grootste belanghebbende bij de afslachting van onzen veestapel, dezelfde Sally Zwanenberg in een gereserveerde loge als „regeeringsadviseur" de antwoorden op de vragen van de Kamerleden voor Zijne Excellentie op te schrijven.

De in 1936 plaats gehad hebbende wijziging van de Octrooiwet beoogde den geldigheidsduur van het octrooi van 15 op

18 jaar te brengen. Maar dacht u soms, dat het toeval was, dat in hetzelfde jaar de gloeilampen-octrooien van de Philipspoliep afliepen, met behulp waarvan dit „nationale" bedrijf ons Volk brandschatte tot in het kleinste lichtpuntje op zolder, — en bij de behandeling van het desbetreffende wetsontwerp de voltallige directie van het Philips-concern in de wandelgangen van het parlement aanwezig was?

Wij zagen ministers van Landbouw met den margarinejood Van den Bergh wandelen op de boulevard van Nice — in de protserige paleizen der spekjoden waren zij kind aan huis. En wanneer ze dan als minister grandioos mislukt waren, en ziek of niet-ziek tot elken prijs met ziekenverlof (plus pensioen en zoo!) *moesten* verdwijnen, dan vonden wij met een maandje of drie, als de storm wat geluwd was, nog een vet baantje voor ze, b.v. als commissaris van de Indische Aardolie-Maatschappij! Behalve een dik salaris leverde dat dan ook nog wel eens een snoepreisje naar Indië op, dat tevens benut kon worden om in Batavia in een vergadering van de Indische Katholieke Partij op rijkskosten te lasteren, dat de N.S.B. niet op een manier aan haar geldmiddelen kwam, die het daglicht verdragen kon....

De advocaat van een boerenleenbank bombardeerden wij tot minister van.... Defensie — maar wij zagen er ook geen been in, hem na mislukking in die functie, tot minister van Landbouw en Visscherij uit te roepen. Van de Marine naar de margarine was in Nederland een kwestie van één pennestreek; wij kregen er niet eens een kleur van, en Zijne Excellentie wisselde niet eens van slobkousen.

De burgemeestersposities werden verdobbeld aan de politieke bittertafel in de Witte; of je turfmolm in je kop had of verstand kwam er minder op aan, als je maar baron was, of jonkheer of er een dubbelen naam op nahield. Voor de rest werd alleen maar politieke volgzaamheid geëischt! Behoort dit ook al tot onzen volksaard?

* * *

„Er is geen corruptie in Nederland"

„Er is geen corruptie in Nederland!" — schreeuwden de democraten van tinnen en tempels. Jawel, maar de doofpot barstte bijna! Ik heb indertijd in „Volk en Vaderland" in een

tweetal artikelen den Joodschen vleesch-exporteur Van Creveld te Rotterdam ervan beschuldigd, de Nederlandsche schatkist voor tienduizenden guldens te hebben geplunderd. Deze Jood heeft door omkooperij en drieste brutaliteit kans gezien, wagons vol vleesch, voor welks uitvoer de regeering een export-premie betaalde, tusschen Rotterdam en Antwerpen heen en weer te laten rollen, en iederen keer bij het passeeren van de grens opnieuw de exportpremie te incasseeren! Van den man (een christen-slachtoffer van Van Creveld die natuurlijk persoonlijk achter de schermen bleef), die zelf dit vuile karweitje opknapte, kreeg ik de bewijsstukken in handen. Brieven, voorzien van firmanaam en door Van Creveld persoonlijk onderteekend, waarin hij zijn bediende haarfijn instrueerde hoe hij te werk moest gaan, heb ik er bij kunnen publiceeren, inbegrepen de data en de nummers van de wagons.

De Jood, die reeds eerder met Aziatische vrijmoedigheid had verkondigd, dat de Nederlandsche regeering „het lèf" niet had tegen wereldfirma's als Zwanenberg en Van Creveld op te treden, was brutaal genoeg een aanklacht tegen mij in te dienen wegens laster. Het is mij gelukt den door Van Creveld geïnstrueerden handlanger voor den rechter-commissaris te brengen, die met het vooronderzoek was belast. In een verhoor dat zes uur duurde, werd de heele affaire tot in de kleinste details haarfijn in twaalf getypte vellen folio proces-verbaal vastgelegd; de rechtercommissaris was slechts over één ding verwonderd, n.l. dat ik inplaats van Van Creveld bij hem op het matje stond. Om kort te gaan er verliep ruim een jaar, in welk jaar bedoelde rechter-commissaris van standplaats verwisselde — en ik kreeg een briefje thuis, dat ik buiten vervolging was gesteld!

In een daarna door mij in „Volk en Vaderland" gepubliceerd artikel heb ik de stelling verdedigd, dat het in een geordenden „Rechtstaat" niet mogelijk mocht zijn dat een journalist een wereldfirma als Van Creveld openlijk van oplichting en diefstal kon beschuldigen, en dat er maar één mogelijkheid naar het rechtsbesef van ons Volk openbleef: òf Van Creveld als dief, òf ik als lasteraar achter de tralies.

Ongetwijfeld tot groote vreugde van den heer Van Creveld, moet ik op deze allerbescheidenste rechtsvraag nog steeds antwoord ontvangen. Onze waarheidslievende, onomkoopbare,

ridderlijke democratische pers paste in dergelijke gevallen de volgende methode toe. Ten eerste: zij zweeg de artikelen, waarin, met de bewijzen, de corruptie werd gesignaleerd, morsdood. (De eenige die in bedoeld geval den moed had in zijn blad te zeggen, dat de gepubliceerde bewijsstukken even echt als bezwarend waren, was de heer Zentgraaff, de thans overleden hoofdredacteur van de „Javabode"). Ten tweede: wanneer de aangeklaagde.... een aanklacht indiende, kwam op de voorpagina het bericht te staan, dat die en die doodonschuldige meneer tegen een redacteur van „Volk en Vaderland" een klacht had ingediend. Prachtig — desnoods nog een klein hoofdartikeltje er over heen, dat het nu toch eindelijk eens met het lasteren over eerbiedwaardige personen in een „op de lagere instincten speculeerend" blad als „Volk en Vaderland" afgeloopen moest zijn; „de overheid grijpe in!" Ten derde een mededeeling, dat de „lasterende nazi-journalist" buiten vervolging was gesteld, werd *niet* opgenomen, zelfs niet in het meest vergeten hoekje. Gevolg: het courantenlezend publiek had den indruk, dat meneer Van Creveld b.v. een doodeerlijk man was, en de Vova-redactie uit lasteraars bestond („anders zou meneer Van Creveld toch geen aanklacht indienen!"), en, wat nog belangrijker was, de deksel blééf op den doofpot!

Een en ander zou zeker niet zoo gemakkelijk zijn gelukt, ware het niet, dat het rechtsbesef van ons Volk in de laatste jaren een bedenkelijke crisis doormaakte. De overheid is hierin voorgegaan, door tal van maatregelen, die niets meer met recht, alleen nog maar met partij-politiek te maken hadden. Een van de hoogtepunten is de Ossche affaire geweest. Anderen, de slachtoffers onder de Marechaussee zèlf naar ik hoop, zullen deze trieste affaire nog eens aan het Nederlandsche Volk voorleggen, nu geen minister van Justitie meer den „zwijgplicht" kan opleggen aan hen, die door dienzelfden minister in een hoek werden geschopt.

Ter staving van hetgeen ik zooeven opmerkte, wil ik slechts één aanhaling doen uit de „Nota over Oss", die wijlen oud-minister Goseling indertijd aan de Tweede Kamer overlegde [1]).

---

[1]) Ik vraag verontschuldiging voor het feit, dat ik den naam van een overledene noem. De Ossche-affaire heeft echter indertijd te veel deining veroorzaakt, om er hier ongemerkt aan voorbij te gaan.

Het gaat niet over de geestelijken en niet over den verdachten bankier, integendeel, ik neem slechts een heel klein onderdeeltje van de affaire: de zaak tegen de gesalarieerde leiders van het jeugdwerkloozenwerk, die door de Marechaussée verdacht van diefstal waren gearresteerd, en op bevel van hoogerhand weer moesten worden vrijgelaten.

De kennelijk uit het lood geslagen ambtenaren, die de heer Goseling naar Oss stuurde om deze affaire te onderzoeken, schreven zonder blikken of blozen in het rapport aan hun chef:

> „De beide leiders, die evenals de jongens van de tuintjes mochten profiteeren, hebben inderdaad meer aardappelen mee naar huis genomen dan psychologisch en paedagogisch verstandig was tegenover de werklooze jongens".

En hun chef, dat was Zijne Excellentie de minister van *Justitie,* drukte dit fraais in een officieele Nota aan het Parlement doodleuk af, niet om eens te laten zien, hoe zijn ambtenaren „op hol geslagen" waren, (dat waren de Ossche Marechaussée volgens den minister, die blijkbaar in „psychologisch en paedagogisch te véél meenemen" zoo maar *diefstal* hadden gezien en dan ook — terecht! — tot arrestatie waren overgegaan!) maar om er blijmoedig op te laten volgen:

> „In dit rapport nu is deze zaak tot haar ware proporties teruggebracht".

Ik meen dat het dan toch niet de proporties van het Nederlandsche Volk zijn geweest, dat over het algemeen een sterk ontwikkeld rechtsbesef ten toon spreidt. Als er ooit sprake was van aanslagen op het beste in onzen volksaard, dan is het in de Ossche affaire geweest, en ik ben dankbaar tot de Beweging te behooren, die deze zaak aan het rollen heeft gebracht.

* * *

Nòch het Volk, nòch de Koningin!

Ook op ander terrein waren de ontaardingsverschijnselen niet minder duidelijk. Met de ridderorden b.v. werd zóó royaal omgesprongen, dat fatsoenlijke menschen er zich zoo lang-

zamerhand voor begonnen te geneeren, hun ridderorde nog te dragen. De autoriteit en hoogheid van het Koninklijk Gezag — en hoe zielsontroerend kon en kan men er over babbelen! — werd ook op ander gebied door bemoeizuchtige politieke rugklimmers te grabbelen gegooid. Men kreeg niets-om-het-lijf-hebbende „staatsstukken" onder oogen, waarvan de „Koninklijke Boodschap" b.v. als volgt luidde:

> „Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van wet tot bekrachtiging van het Koninklijk besluit van 20 Januari 1940, No. 8, tot regeling van den invoer van dweilen.
>
> De toelichtende memorie, die het wetsontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.
>
> En hiermede bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.
>
> 's-Gravenhage, den 28 Maart '40
> w.g. WILHELMINA"

Ik heb vier jaar op de perstribune van het parlement gezeten, maar het is mij immer ontgaan, waarvoor over Duymaer en Alida de Jong c.s. „Godes heilige bescherming" moest worden afgesmeekt, om er in dit land een paar dweilen bij te krijgen, die er bovendien — op grond van dat, door den minister uitgelokte Koninklijk Besluit van 20 Januari, op 28 Maart reeds lang waren, zoodat het weinig zin meer had, een dergelijk wetsontwerp *niet* in welwillende „overweging" te nemen. Als „Neen!" is uitgeschakeld, is alleen nog maar „Ja!" mogelijk....

Voor het overige, de lezer weet het zoo goed als wij, maakten we alleen maar ruzie. Ruzie over de schrijfwijze van onze prachtige Moedertaal (Marchant laat iemand negeren als je hem alleen nog maar wilt negeeren) en ruzie over de kleuren van onze eigen nationale vlag; ruzie over de smalle basis en ruzie over de breede basis; ruzie over den zomertijd en ruzie over het sneeuwruimen: men kon het zoo gek niet bedenken, of er werden in de beide parlementen eindelooze debatten over gehouden. Ik heb het altijd jammer gevonden, dat de publieke tribune van de Tweede Kamer hooguit 25 personen kon bevatten, waarvan er dan nog minstens 18 moesten staan, omdat er voor het „Souvereine Volk" niets anders restte aan comfort, dan een vervelooze houten bank, waarop 7 niet

al te dikke personen een plaatsje konden vinden, om zittend, onder het alziend oog van een Rijksveldwachter het politieke steekspel bij te wonen.

Meermalen heb ik op die tribune hooren vloeken, wanneer zoo'n spreker in de diepte „z'n eind" niet kon vinden, hoewel hij begonnen was met te zeggen slechts een enkele opmerking te willen maken, die dan achteraf een klein uur duurde.

Enkele openbare voorstellingen in het Amsterdamsche stadion, met verplicht bezoek voor de allerergste parlementvereerders, had het faillissement van de democratie beteekend! Van de trappen die naar de publieke tribune van het parlement voeren.... heb ik al heel wat ontnuchterde democraten àf zien dalen, die zich nog maar één vraag stelden: hoe kon ik ooit zoo verdwaasd zijn, me voor een dergelijke jodenkerk warm te maken? En deze menschen zagen dan nog maar alleen de matineé's; de nachtvoorstellingen waren nog wel zoo interessant: een half dommelende voorzitter in den voorzitterszetel, die met glaasjes thee wakker gehouden moest worden; een minister die met de handen in den zak, zich kennelijk vervelend, de Kamer op en neer wandelde, en soms voor het overige alleen nog de spreker, die als maar doorpraatte, alleen omdat zijn kiezers toch ook wel eens zijn naam in het kamerverslag moesten aantreffen. En die kamerverslagen vonden alleen maar aftrek, wanneer er veel „uitbundige pret", „gelach", „groote vroolijkheid", „geroep: Hij zeit wat!"; „De Voorzitter hamert" en meer van dat fraais in te lezen stond. Voor de rest interesseerde vrijwel geen sterveling zich voor het geklets van de heeren.

De politieke koehandel werd soms duidelijk zichtbaar bedreven. Ik herinner aan een stemming inzake een onderdeel van de Tariefmachtigingswet, het troetelkind van minister Steenberghe.

Het spande. Het ging om een groote machtsbevoegdheid voor den minister; kreeg hij die niet, dan zou hij het heele wetsvoorstel terugnemen. Daar kwam de heer Schouten aan het woord, de fractieleider van de anti-revolutionnairen, die, het zij tot hun eer gezegd, steeds in gesloten front optraden. Daar leiden onze beginselen toe, zou de heer Colijn zeggen! Maar minister Steenberghe schrok heelemaal niet, toen de heer Schouten dien middag den eenen voltreffer na den anderen achter de ministerstafel mikte. En toch, gelet op het feit,

dat de anti's steeds „en bloc" ergens voor of tegen stemden, en de philippica van den heer Schouten reeds na zijn derden zin geen twijfel meer overliet inzake een hartstochtelijk „Neen!", had de minister *moeten* schrikken, want àls de anti's „en bloc" tegen zouden stemmen, was zijn Tariefmachtigingswet den politieken dood nabij. Echter: de neuzen van de vóór- en tegenstanders waren tevoren zorgvuldig geteld, en toen het op stemmen aankwam, stemden van de anti-revolutionnairen, die zgn. op de wip zaten en de beslissing in handen hadden, precies zóóveel broeders vóór resp. tègen de Tariefsmachtiging, dat Zijne Excellentie wat men noemt met de hakken over de sloot kwam, en met één enkele stem de meerderheid haalde. Door de even anders liggende politieke verhoudingen in de Eerste Kamer konden de anti's hetzelfde spelletje dáár niet spelen. Daar stemden de heeren dan ook prompt allen vóór minister Steenberghe, en bleek plotseling niet één van de broeders het met hun politieken leider van de overzijde van het Binnenhof eens te zijn....

Grappig, zal de lezer zeggen, maar ik begrijp het niet. Gelukkig voor u, lezer, want een dergelijk spelletje heeft b.v. niets meer met.... een Tariefmachtigingswet uit te staan. Het heeft slechts ten doel, een minister de „kracht" van een partij te laten voelen; dat ze hem den politieken nek kunnen laten breken als-ze-het-zouden-willen.

Als nu de levensbelangen van de natie niet de inzet van zoo'n politiek spel waren, zou men er een zekere sport in kunnen zien, voor menschen die wel eens wat aan politiek gedaan hebben beslist aardig om naar te kijken. 'k Zou jokken, wanneer ik beweerde, nooit eens plezier te hebben gehad op het politieke persschellinkje.

Maar het slot was steeds, dat rijp en groen moest stemmen, over levensbelangen van bepaalde groepen belanghebbenden, wier stem nauwelijks was vernomen, in ieder geval overdonderd door de meerdere stemmen van hen, die dikwijls geen flauwe notie hadden van datgene waarover zij moesten stemmen.

Want de democratie weet voor alles maar één oplossing: de helft plus één heeft gelijk. Aldus zouden 49 gekken plus twee wijzen meer recht hebben dan 49 wijzen, om de simpel-eenvoudige reden, dat de gekken, plus de twee wijzen die ze overschreeuwen, in de meerderheid zijn. In de parlementaire-de-

mocratie regeert nòch een Vorst(in) nòch het Volk. In laatste instantie berust de verantwoordelijkheid bij een ongrijpbare, anonieme meerderheid van partijgangers. Het is een beleediging van het gezond verstand van ons Volk, dat alleen dit regime maar bij zijn „volksaard" zou passen!

* * *

De resultaten

Zoo dit toch het geval mocht zijn — inbegrepen alles wat ik hierboven vooraf liet gaan — dan mag wat ons betreft die volksaard nog liever vanavond worden gestolen dan morgenochtend. Want onder het uitleven van dezen zoogenaamden volksaard — in feite was het niet anders dan de corruptie en ontaarding die ieder ondergaand stelsel pleegt te begeleiden — verkommerde ons Volk.

Ondanks 58 eindelooze werkloosheidsdebatten in het parlement, telde het „steinreiche Holland" rond een half millioen werkloozen. Statistieken en rapporten van de lichamelijke gezondheid van onze jeugd, de ligging en kleeding in de armoe-wijken der groote steden en op vele plaatsen op het platteland gaven slechts een flauw beeld van de werkelijke armoede en ellende die in Nederland geleden werd, al riep dan een grootgrondbezitter uit dat het héérlijk was in Nederland te leven.

Onze Helden der Zee, die honderden menschen het leven redden, hadden meer medailles op de borst, dan guldens in de kast. De nabestaanden van hen, die aan boord van oorlogsschepen en mijnenvegers hun leven lieten in dienst van het Vaderland, werden door een plichtvergeten regime naar de bedelnap van het Marine-Rampenfonds verwezen. Terwijl kinderen van ons eigen Volk op de Drentsche heide nog gedeeltelijk in plaggenhutten onder den grond leven; terwijl de invalide mijnwerkers van honger en gebrek schier omkwamen in hun tochtige krotten in de Limburgsche bosschen, hielden twee ministers tegelijk, Colijn en Oud (de Joden kunnen iedereen als propagandist voor hun zaakje gebruiken; een gereformeerde, voor wien gokken zonde is, zoo goed als een vrijmetselaar van den 33en graad!) voor de radio een bedelpreek ten bate van een glazen paleis voor tweehonderd Joodsche ouden van dagen in Amsterdam, hoewel Zwanenberg alléén

wel in staat was de „Joodsche Invalide" te onderhouden.

Nu is de „Götterdammerung" gekomen — over plutocratisch Europa, en ook over plutocratisch Nederland van voor 10 Mei 1940.

Misschien zou men er op de kansels eens over kunnen spreken, nu geloovigen beginnen te twijfelen aan het bestaan van een almachtigen God, omdat Engeland niet wint, en niet geloovigen onze Kerken binnen vluchten in de stille hoop daar eenig geestelijk hou-vast te vinden. O zeker, wij hebben bidstonden gehouden voor een voorspoedigen oogst, en den Hemel gedankt, wanneer het graan op de velden overvloedig rijpte. Dat klopt wel: Onze Vader — geef ons heden ons dagelijksch brood. Maar is er ook geprotesteerd, in den naam van God en in den naam van het hongerende Volk, toen een Goddeloos regime jaar in, jaar uit de beste vruchten van Moeder Aarde op de mestvaalt wierp, met chemische stoffen besproeide, om de verrotting te verhaasten en te voorkomen, dat een werklooze er een maaltje af zou halen voor zijn ondervoede kind? Ik begrijp wel dat dit geen prettige onderwerpen zijn bij distributiekaarten en vetbonnen — zeker niet in een Unie-vergadering, waar Louis van Tulder den lof van de vette Hollandsche weiden zingt — maar wanneer de kudde, die zich telegrafisch bij tienduizenden ter beschikking stelde, zich er niet over uitspreekt, dan zullen de drie herders het toch moeten doen!

Wij herinneren ons nog, hoe zeventien Amsterdamsche predikanten, die den nood van het arbeidersvolk en zijn jeugd in de zonlooze stegen tusschen de huurkazernes van de hoofdstad niet langer konden aanzien, zich met een smeekschrift tot de toenmalige regeering-Colijn richtten, om de overheid te bezweren haar Christenroeping te verstaan en den nood te lenigen. Van het christelijke A.R. dagblad „De Standaard" kregen deze mannen, voor wie het christendom meer was dan een slaappoeder voor een plutocratisch geweten, te hooren, dat zij „de beste regeering des lands" in den rug aanvielen. En die beste regeering heeft toen uiteindelijk maar mitrailleurs naar de Jordaan gezonden, om zoo noodig den honger voor eeuwig te stillen.

Een Godsgericht, — „op de grens van twee werelden"!

Precies op tijd heeft prof. mr. Schrieke in het maandblad „Nieuw Nederland" van Augustus 1940 een treffende uit-

spraak van Thorbecke aan de vergetelheid ontrukt. Er behoeft slechts één woordje in te worden veranderd, om haar volkomen van toepassing te verklaren voor de situatie van thans. Het wachten is op de mannen die nù, na den intocht der Duitschers, Thorbecke durven nazeggen, wat hij schreef na den intocht der Franschen:

> „Indien gij mij vergunt te zeggen wat ik meen, belijde ik, dat mij de intogt der Franschen schijnt het verval eer blootgelegd dan te weeg gebragt te hebben. Zij hebben de schim verjaagd eener Republiek, die door eigen krachteloosheid reeds was bezweken. Daarna bleek eerst ten volle, hoezeer onze belangen waren bedorven door de achterlijkheid van voorouders, die elke verandering als een onheil duchtten en aan hun nageslacht niet eenen Staat maar eene publieke schuld nalieten".

Lees voor Franschen, Duitschers, en ge staat met beide beenen in de naakte werkelijkheid van het heden! Zelfs het woordje Republiek kan gehandhaafd blijven; het Koninkrijk der Nederlanden wàs in feite niets anders meer dan een Republiek-met-een-kroontje-erboven.

* * *

„Vrijheid!"

Dit getuigenis van Thorbecke bedenke men óók, wanneer men het woord Vrijheid in den mond neemt. Nimmer heeft het arbeidende Volk zwaarder moeten bloeden, meer uitbuiting moeten ondergaan, dan onder den triomf van de drievoudige leugen der Fransche Revolutie: Vrijheid, Gelijkheid en Broederschap.

Heel het ontzettende drama van de midden-negentiende eeuwsche jammerstad is de historische getuige voor deze wreede waarheid. In naam van de Vrijheid zijn alle zedelijke normen, wetten en voorschriften, door het Gildenstelsel in het leven geroepen (o.a. verbod van vrouwen- en kinderarbeid) afgeschaft, om het beruchte „vrije spel der maatschappelijke krachten" zijn loop te laten.

De tragiek van het liberale lompentijdperk was geen andere, dan dat in naam van de Vrijheid de Kaïnsmoraal van het „Ben ik mijn broeders hoeder?" triomfeeren kon.

„Der Mensch ist nicht geboren frei zu sein", heeft Goethe reeds gezegd. Inderdaad: Vrijheid is een hooggegrepen doel, waard ervoor te lijden en te strijden, maar het kan ook een goedkoope, holle frase zijn.

Wanneer het lid van het driemanschap mr. Einthoven uitroept: „Wie aan de Vrijheid raakt, raakt aan den Nederlander", dan trapt hij niet alleen een openstaande deur in, maar kan hij tevens van een ovatie verzekerd zijn.

Wil echter deze Vrijheid werkelijk Vrijheid zijn, en niet tot bandeloosheid verworden, dan zal zij gebonden moeten zijn áán, en gericht zijn òp het algemeen belang. Een doodkisten fabrikant gaat het persoonlijk „voor den wind", wanneer een epidemie haar slachtoffers eischt. Wie betwist echter de Overheid het recht, dezen man in de gevangenis te zetten, indien hij de „vrijheid" neemt ziektebacillen te verspreiden om zulk een epidemie te ontketenen? Geen redelijk denkend mensch zal dit in zijn hoofd halen. Maar ook zal geen redelijk denkend mensch kunnen ontkennen, dat van de Vrijheid op economisch terrein onder het liberalistisch kapitalisme schromelijk misbruik is en wordt gemaakt. De eenige macht, welke dit kon en kàn keeren, is de Staatsmacht. Hiermede zet men echter de bijl aan het fundament van den liberalen, democratischen staat, die dan iets zou doen, wat zijn roeping als „rechtsvereeniging" (ook dit woord is van Thorbecke....) te buiten gaat. Wie meent, dat het liberale vrijbuiterdom is uitgestorven, en er in Nederland geen menschen met negentiende eeuwsche idealen meer rondloopen, vergist zich deerlijk; men zoeke ze vooral ook niet alléén in den liberalen Vrijheidsbond. 't Is dat er een vrijzinnig jasje bij hoort, anders zou de heer Colijn b.v. als eerevoorzitter van genoemden bond best passen.

In de kerken wordt er om gebeden, in den trein en op straat wordt er over gesproken, dat we toch maar weer onze Vrijheid terug zullen krijgen „ons vrije Holland". Prachtig — maar dan eerst een gewetensonderzoek, en een duidelijk antwoord op de vraag: „Welke Vrijheid bedoelt u?" Want de vrijheid van het democratisch-kapitalistische Nederland van vóór 10 Mei was geen andere dan de Vrijheid van het „ieder voor zich en God voor ons allemaal"; de vrijheid om uit te buiten en het Volk te laten verpauperen. Het was de „vrijheid" van dien draadnagelfabrikant in Helmond, die zich in 1934 onder

regime van den heer Colijn door een internationaal draadnagelsyndicaat liet uitkoopen voor den prijs van ƒ 13.000 per maand.... waarvoor hij niets anders behoefde te doen dan zijn fabriekspoorten te sluiten en zijn arbeiders aan de genade van Maatschappelijk Hulpbetoon uit te leveren. Het was nu juist dien man zijn „vrijheid" en „welbegrepen eigenbelang", dàt hij dit deed; 't kan best zijn dat hij als directeur met hard werken dit bedrag niet kon verdienen, dat hij nu voor nietsdoen cadeau kreeg van een aantal buitenlanders, die er op hun beurt weer belang bij hadden, dat deze Nederlandsche fabriek bij de concurrentie op de Nederlandsche markt uitviel. Maar daar gaat het ons nu juist *niet* om: het gaat niet om de knikkers, maar om het spel. En dan zeggen wij als nationaal-socialisten, dat een regime, dat zóó het algemeen belang aan zijn plutocratische laars lapt ten bate van den enkeling, niet alleen maar een beetje voos is, maar door en door rot, en alleen nog maar onder den voet geloopen verdient te worden.

Zeker een gewezen propagandist van den liberalen Vrijheidsbond als de heer Linthorst Homan en andere vertegenwoordigers resp. pleitbezorgers van het hartelooze kapitalisme, die zich thans tot de Van Hogendorpen anno negentienhonderdzooveel uitroepen, zullen zich over de „vrijheid" die hen voor oogen zweeft duidelijk hebben uit te spreken.

De 17e November 1813 komt niet terug, al is de verleiding voor de regenten nòg zoo groot, de proclamatie van dien dag — met slechts enkele naamsveranderingen — opnieuw aan te spijkeren:

Oranje Boven!
Holland is vrij.
De Bondgenooten trekken op Utrecht.
De Engelschen worden geroepen.
De Franschen vlugten aan alle kanten.
De zee is open.
De koophandel herleeft.
Alle partijschap heeft opgehouden.
Al het geledene is vergeten
En vergeeven.
Alle aanzienlijken komen in de regeering.
De regeering roept den Prins uit

Tot hooge Overheid.
Wij voegen ons bij de Bondgenooten
En dwingen den vijand tot vrede.
Het volk krijgt een vroolijken dag
Op gemeene kosten
Zonder plundering noch mishandeling
Elk dankt God.
De oude tijden komen wederom.
Oranje Boven!

't Is ongetwijfeld voor de regenten om van te watertanden: „Alle aanzienlijken in de regeering en het Volk een vroolijken dag"! Maar het zal ditmaal niet gaan. Want dan zou het Volk ook opnieuw dat cynische, bitter-sarcastische volksliedje kunnen zingen:

„O, wat zal zijn Hoogheid blij zijn,
Als hij ziet hoe rustig wij zijn
Op 't verzoek van Leopold (van Limburg Stirum)
Die op aller tongen rolt.
't Is alom Oranje boven!
Nergens ziet men plunderen, rooven,
Ieder zingt in rust en vrêe,
Toch Oranje, toch hoezee!"

Dr. Jan Romein heeft dit wrange volkswijsje uit 1813 terecht „het stamelend credo van sociale onmondigheid" genoemd.

De heeren reformatoren kunnen er verzekerd van zijn, dat het arbeidende Volk met een vroolijken dag, zelfs op „gemeene kosten", geen genoegen zal nemen. Het eischt de volwaardige plaats op in de volksgemeenschap, waarop het onbetwistbaar recht heeft. Zij vergete het niet: het arbeidende Volk snakt naar het uur, waarop het ook in dit land, van kapitalistische boeien bevrijd, eindelijk werkelijk *vrij* zal kunnen leven en werken!

* * *

Conclusie

Zooals overal elders in Europa, is ook in Nederland de parlementaire democratie aan eigen zonden en ongerechtigheid ten onder gegaan. Het gestumper met „extra-parlementaire"- en „crisis-kabinetten" was als inleiding op de beruchte één-

dags-kabinetten in het ongelukkige Frankrijk, een duidelijk symptoom hoe ver het ontbindingsproces ook hier reeds was voortgeschreden.

Nederland behoeft er waarachtig geen traan om te laten! De democratie — vrucht als zij is van den drievoudigen leugen der Fransche Revolutie — gaat aan de onveranderlijke levenswetten achteloos voorbij, of zet ze radicaal op den kop. Zij predikt de gelijkheid der menschen onder een stortvloed van humanistische tooverspreuken en geeft een minister aan de stembus hetzelfde recht als de werkvrouw, die zijn schoenen poetst. Hoe schoon het een grauwe massa ook in de ooren moge klinken: in werkelijkheid is het alleen maar klatergoud en oogenverblinding.

Moeder natuur leert ons anders. Geen blad van denzelfden boom is gelijk aan het andere; de mensch die dicht bij den bodem leeft — en dicht bij den bodem is dicht bij de natuur en dicht bij de natuur is dicht bij God! — selecteert de paarden, het vee, de bloemen, de planten en de vruchten op het veld. Maar de mensch is toch geen beest, hoor ik reeds schamper opmerken! Neen, inderdaad niet, de mensch is méér dan een beest: de Voorzienigheid schonk hem de rede en het verstand!

Júist van dien mensch echter — het hoogste scheppingsproduct — moest een menschenbrij worden gemaakt, met volkomen miskenning van de door de Voorzienigheid zelf getrokken grenzen tusschen de rassen en volken, een menschenbrij „met gelijke rechten" en liefst zoo weinig mogelijk plichten. De „eenheidsmensch", gaaf en rot, goed en slecht door elkaar; een nummer, zooals de producten in warenhuis en eenheidsprijzenwinkel een nummer hebben, en dat stangetje, dat ergens in Amerika aan den loopenden band is vervaardigd en in een Amsterdamsche garage feilloos in uw kapotte Ford wordt gezet.

Van deze menschenbrij is de democratie, in haar ontaarden vorm van parlementarisme een staatkundig uitvloeisel: een der vele facetten in den kroon van den waanzin.

Ondertusschen haakte het verdemocratiseerde volk, onbewust, tegen wil en dank, naar een Leidersfiguur, naar een man van formaat, waar het tegenòp kon zien, die het bereid was te volgen, waarheen den weg ook mocht voeren. Ja, ook democratisch Nederland riep om „een sterken man"! 't Heeft

er zelfs een gekregen: Colijn. Colijn, die het lichtend voorbeeld van zijn grooten voorganger Abram Kuyper voor oogen had....; de man die uit Kuyper's handen de leiding van „de kleine luyden" op zich nam. En Colijn had uit kùnnen groeien tot die breede, nationale figuur, waar ons verdemocratiseerde Volk om vroeg, ware het niet, dat de „olievlek" op 's mans leven hem als leider van ons volk noodlottig werd. Men behoeft er niet aan te twijfelen, dat deze halsstarrige boerenzoon uit de Haarlemmermeer met de beste bedoelingen bezield, zijn werk begon. Maar ook de groot-kapitalisten en concern-magnaten hadden zijn gaven en kwaliteiten ontdekt. Zij sponnen hem in in een gouden web; de vruchten van den vrijhandel en ongebreidelde concurrentie gingen hem en zijn vrienden niet ongemerkt voorbij. Toen werd hij hun profeet; de geliefde redenaar aan den welvoorzienen disch van de „captains of industry". In navolging van Kuyper had hij het liberalisme bestreden; nu, in zijn levensavond, is hij er de laatste representant van. Heel de tragiek van een mislukt leidersleven gaat schuil achter dit éène feit, dat Kuijper tot in zijn graf door de liberalen met hoon en verbittering werd overladen en men in de liberale pers in het verkiezingsjaar 1937 door „captains of industry" betaalde advertenties kon lezen: „Zet meer liberalen naast Colijn"! Hij was met het leidersschap van het eenvoudige volk van boeren en visschers in de lage landen aan de zee niet tevreden — hij had het kùnnen bemachtigen, en er wellicht zijn volk onschatbare diensten mede kunnen bewijzen. Verblind door de schittering van het klatergoud eener kapitalistische wereld, moest en zou hij de profeet zijn op economische conferenties in Londen: de man, die in het koor van de grooten der aarde zijn stem liet hooren aan het meer van Genève. Als zóódanig moest hij mislukken. De wereld, die hem in de kracht van zijn leven een valschen troon bouwde, is hij niet ontrouw geworden. Toen de donderwolken van de Nationaal-Socialistische Revolutie boven den tempel van Koning Mammon samenpakten, sprak hij voor het front van verarmde boeren, tuinders, middenstanders en „kleine luyden" de belofte uit, het nationaal-socialisme tot zijn laatsten ademtocht te zullen bestrijden....

* * *

Tegenwoordig kan men ook andere geluiden beluisteren. Tot zelfs van de andere zijde van het Kanaal, uit den mond van hen die vroeger de hoogste staatsmacht uitoefenden, bereiken ons klanken, die anderhalf jaar geleden gesproken tot een complete paleisrevolutie in het parlement zouden hebben geleid! Het moet tenminste die „echte" Nederlanders, die heimelijk alleen maar terugverlangen naar de voor hèn bestemde vleeschpotten van het democratisch-kapitalistische Nederland, en „den goeden ouden tijd" van parlementair gebeunhaas verkiezen boven de strakke, welbewuste lijn in het regeeringsbeleid, zoo langzamerhand wel beginnen te duizelen. Onze Nederlandsche „regeering" in Londen aarzelt zelfs niet, zwaar geschut in stelling te brengen. Men spreekt van ingrijpende kabinetsreorganisatie, méér dan grondige grondwetsherziening, „zelf het bewind in handen nemen", het instellen van een strenge regeering, enz. enz. Wanneer wij alle bombast even terzijde schuiven, hebben wij hier te doen met een poging, de democratische machine om te bouwen en aan te passen aan de eischen van den modernen tijd. Voorloopig wordt de zaak echter op den ouden voet voortgezet: zelfs in de verstrooiing kon onze gedroste regeering den innerlijken vrede niet bewaren! De Geer ging.... en kwam niet terug; de beroepsofficier Dijxhoorn is om de een of andere duistere reden spoorloos verdwenen, Gerbrandy is tegenwoordig minister-president en als klap op de vuurpijl zijn onzen voormalige oerslappe minister van Binnenlandsche Zaken, Van Boeyen, „zoo maar vanzelf" de wijsheid en het inzicht in den schoot gevallen, die in dezen tijd bij een minister-van-oorlog-om-Nederland-te-„bevrijden" moeten worden verondersteld [1]).

Dat de heeren er nog niet veel van hebben begrepen, blijkt ook uit het feit, dat uitgerekend diegenen, die reeds jaren geleden op een totale omvorming in Nederland aandrongen — en wanneer men naar hen had geluisterd, zou wellicht onnoemelijk veel onheil voorkomen zijn! — voor landverraders worden uitgescholden, waartegen die strenge regeering wel eens even dapper zal optreden. Neen, ondanks het zware geschut dat in stelling wordt gebracht en onze geheide democraten als donderslagen bij helderen hemel in de ooren klinkt,

[1]) De ruzie is niet van de lucht: Sedert ik dit schreef, hebben ook de ministers Welter en Steenberghe het bijltje er bij neergelegd.

hebben de heeren nog bitter weinig begrepen van de nationale en sociale revolutie die thans over Europa gaat.

Zeker, het is waar: de Fransche Revolutie, die aan het eind der 18e eeuw ons werelddeel beroerde, was in Nederland niet veel meer dan een storm in een glas water, zijn bekroning en glorierijk einde vindende in Thorbecke's grondwetsherziening in liberalen zin. Zóó gemakkelijk zal het thans echter niet gaan! Nederland is — zij het dan ongewild — medespeler geworden, en de revolutie van thans is voor het leven en de toekomst van Europa van veel ingrijpender beteekenis dan de Fransche Revolutie vermocht te zijn. Vóór alles komt het aan op den geest, waarmede het opbouwplan ter hand wordt genomen; de geest, die zich wist te bevrijden van de laatste resten spinrag eener oude, vermolmde gedachtenwereld.

Want de revolutie, die zich thans voltrekt, is vóór alles en boven alles een revolutie des geestes. Daarom kunnen alleen zij de noodzakelijke hervormingen tot stand brengen, in wie als 't ware deze revolutie vleesch en bloed is geworden.

Ik heb Colijn, die een principieel tegenstander was van de devaluatie van den gulden, achter de regeeringstafel in het parlement eens het fiere woord hooren spreken: „Mijne heeren, gij kunt van mij deze operatie, die ik muntvervalsching noem, niet verwachten. Men drukke geen chirurg het operatiemes in handen, die in het heil — en de noodzaak! — van de operatie zelf niet gelooft!"

Het behoorde tot de moraalloosheid van het voorbije tijdperk, dat dezelfde man, die deze fiere woorden sprak, enkele maanden later tòch de devaluatie van den gulden tot stand bracht, en het is bijna pikant er aan te herinneren, dat ook toèn de Nederlandsche nationaal-socialisten, die dit muntvervalsching noemden — nota bene een uitdrukking, die zij van den minister-president zelf als leergierige studenten in de vocabulaire van de parlementaire democratie hadden geleerd! — tot achter de regeeringstafel toe voor „onvaderlandslievende schobbers" werden uitgemaakt!

Intusschen gaat het thans om nog wel iets méér dan de waardebepaling van onze nationale munt. Het gaat om niet minder dan de herwaardeering van vrijwel alle beslissende levenswaarden: volk en gemeenschap, ras en levensruimte, arbeid en bezit, sociale rechten en gemeenschappelijke plichten. Hiervoor is meer noodig dan een beetje stuivertje-ver-

wisselen in een kabinet, dat uiteraard wordt geïnspireerd door het regime, dat het een toevluchtsoord bood. Heel de achtergrond van den thans woedenden oorlog komt er bij in het geding; alleen reeds de haat en de oorlogspropaganda vertroebelen ginds den blik, die onbevangen en onbevooroordeeld noodig is, om de eischen van dit oogenblik in de werkelijke verhoudingen te zien.

Wat vast staat is, dat de geest onweerstaanbaar zal triomfeeren. De diep gewortelde overtuiging — resultaat van een leven van strijd en lijden — is van oneindig veel meer waarde dan een belijdenis met de lippen alleen.

De tijd dringt, óók voor Nederland. Nù valt de beslissing, nù ook moeten wij kiezen.

Het Sodom en Gomorra van plutocratie en boljewisme dondert in elkaar. Nederland, wat is uw antwoord?

Volken die achterom zien, naar een verleden dat aan eigen zonden en ongerechtigheid, aan eigen verbastering en ontaarding ten onderging, hebben voor het zich vernieuwende Europa der sociale en nationale bevrijding niet méér waarde dan de zoutpilaar uit het bijbelverhaal!

* * *

En welke is dan die geest waarom het gaat? Het is de mensch, die, met al zijn fouten en gebreken, als volksgenoot zich deel weet van een geheel, dat niet door menschenhand is gewrocht, maar behoort tot de scheppingsordonnantiën van den Hemel zelf en waaraan hij zijn eigen levensexistentie te danken heeft. Het is een historische leugen, dat de enkeling de gemeenschap vormt, zooals het liberalisme ons geleerd heeft: het is integendeel de gemeenschap die den mensch vormt. Aan die gemeenschap hebben wij ons eigen levensbestaan te danken, en zijn haar alleen reeds uit dezen hoofde dank verschuldigd, door haar mede te helpen in stand houden. Zonder die gemeenschap zijn wij als enkelingen van even weinig waarde als de korrels zand in de onmetelijke zandwoestijn.

Willen wij dan alles gelijkschaven? In geenen deele: dat doodt het initiatief van actieve menschen, en is de genadeslag voor menschen zonder actie. Wij, nationaal-socialisten, die het goud verachten, dat een waanwijze wereld met bloed en zweet en tranen kilometers onder den grond opdelft, om

het nog meer kilometers onder den grond achter de metersdikke kluisdeuren der banken weer weg te stoppen, staan op het standpunt, dat een Volk zoo rijk is, als het Arbeid weet te organiseeren. Arbeid is 's menschen natuurlijke bestemming, de zin van het leven. Dan moet de arbeider echter in den meest uitgebreiden zin van het woord tot zijn recht kunnen komen. Overtuiging noch religie, afkomst noch armoede mogen beletselen zijn, om zijn gaven en capaciteiten ten volle te benutten, als levend, naar geestesverantwoording hongerend deel, van een levend geheel. Wij willen slechts de voorwaarden scheppen, dat een ieder zich zijn medeverantwoordelijkheid bewust is op de plaats waar hij tewerk is gesteld, en dáárdoor ook voor het groote geheel, de arbeidsgemeenschap, waarvan het bedrijf waarin hij werkt een onontbeerlijk radertje is. Deze mensch nu heeft een onbetwistbaar recht op een menschwaardige belooning voor den arbeid dien hij verricht, zonder welke de gemeenschap niet kan bestaan, hoe onbeteekenend die arbeid ook moge lijken.

Dit zijn zeker geen nieuwe wijsheden — integendeel, ze zijn zoo oud als de mensch zelf, omdat ze teruggrijpen naar de eeuwige wetten van het leven. Ook aan ons lichaam kennen wij belangrijke en minder belangrijke organen, maar toch is het zóó, dat wanneer ook maar het minst beteekenende lichaamsdeel ziek is, het gehéél daaronder te lijden heeft. In laatste instantie is het precies eender gesteld met de volksgemeenschap, die maar niet bestaat uit een bepaald millioenen-aantal als los zand aan elkaar hangende individuen, maar eveneens in zijn diepste wezen een organisch geheel vormt. En ook hier lijden alle deelen, wanneer één deel ziek is, respectievelijk uitvalt. In dezen tijd worden we al op bijzonder pijnlijke wijze aan deze eenvoudige levenswaarheid herinnerd; telkens moeten wij ervaren, hoe b.v. de grondstoffenschaarschte in een bepaald bedrijf, tal van nevenverschijnselen oproept die ijverige handen tot werkloosheid doemen.

Allerlei volksvreemde invloeden echter hebben den Germaanschen mensch van eigen wezen vervreemd. Hij heeft de knie gebogen voor den God van het goud, en aan diens heerschappij alles ondergeschikt gemaakt, tot zelfs de stem van zijn bloed toe, die hem dwingend den weg terug wees naar eigen Volk en Bodem. De ongebreidelde winsthonger van den ondernemer eenerzijds en als natuurlijke reactie daarop de

klassenstrijd anderzijds, hebben het begrip „arbeid" verlaagd tot ordinaire koopwaar. Aan de eene zijde de ondernemer, die zoo goedkoop mogelijk de noodzakelijke menschelijke arbeidskracht wilde koopen, en aan de andere zijde de arbeider, die de kracht van zijn vuisten zoo duur mogelijk wilde vèrkoopen. Zoo liep de belooning van den arbeid op en neer naar gelang den stand van vraag en aanbod, als of het om steenkool en prikkeldraad handelde en niet om levende menschen. De goudkoorts heeft ons allemaal te pakken gehad: principieel maakt het weinig verschil uit of men gouden staven verzamelt, of zilveren guldens, kwartjes en dubbeltjes uitzuinigt, om ze in een oude kous te stoppen, „omdat zilver altijd *zijn waarde* zal behouden en papiergeld niet"!

Door deze verderfelijke geestesgesteldheid hebben wij ook veler arbeid leeren verachten in het bijzonder den arbeid van den boer, hoewel hij juist in de eerste plaats het fundament is van ons Volksbestaan. Hij toch bebouwt onzen bodem, zorgt voor ons voedsel, en hoedt de bloedbron van ons volk en ras, die op het asphalt der groote steden maar al te veel degenereert.

Hoeveel steedsche jongelui, die in de mobilisatiedagen voor het eerst met het boerenleven en boerenbedrijf meer van nabij kennis maakten, denken daar thans anders over dan voorheen! Welk een eeuwig terugkeerende zorg, welk een arbeidsdagen, vooral in den zomer, als de zon onbarmhartig op de velden brandt. Dan leert men den boer anders zien dan als het min of meer achterlijke wezen, dat eens in de week op klompen en zonder boord naar de stad komt, om achter een borrel in het marktcafè, waar voor deze gelegenheid de matten zijn opgerold en zand is gestrooid, een koe te verkoopen.

De Arbeidsdienst kan op dit punt goed werk verrichten; veel misverstand tusschen stad en platteland wegnemen. Daarvoor dient hij echter te worden gedragen door den nationaal-socialistischen geest, die jongen menschen eerbied bijbrengt voor elkanders arbeid en hun de gemeenschap laat zien als een ondeelbaar geheel. De Arbeidsdienst is er niet voor, om werklooze jongens en meisjes een tijdje van de straat te halen en ze met wat graafwerk bezig te houden. De Arbeidsdienst moet een harde leerschool, een opvoedings-instituut zijn, dat jonge mannen en vrouwen den arbeid toont als een zegen voor mensch en gemeenschap, en niet als een vloek

voor den enkeling, een soort noodzakelijk kwaad, om den weg van de wieg tot aan het graf zoo geriefelijk mogelijk af te leggen. Anderzijds is thans ook de tijd gekomen, nu ons afzetgebieden zijn ontvallen en nieuwe zich zullen ontsluiten, kortom: nu ons geheele economisch bestel zal moeten worden herzien om ingeschakeld te worden in de grooter geworden Europeesche levensruimte, om te geraken tot een algeheele herverdeeling van ons nationale inkomen, die zoo dringend noodzakelijk is om tot sociaal-rechtvaardiger verhoudingen te komen.

In een grooten tijd passen groote middelen. Temeer nu, nu het uur geslagen heeft om definitief en voorgoed af te rekenen met het menschonteerende kapitalisme.

Waar millioenen menschen van alle richtingen en partijen om hebben gevloekt of gebeden — dat hing er slechts van af tot wèlke richting zij behoorden! —; wat ook de democratie ondanks alle schoonklinkende leuzen niet vermocht te verwerkelijken: de overwinning van de sociale idee wil en zal het nationaal-socialisme ook in Nederland tot stand brengen.

Zoo heeft de democratie over het probleem van de werkloosheid in 58 eindelooze debatten alleen maar gepraat; het nationaal-socialisme daarentegen vliegt dit monster der twintigste eeuw naar den strot! „Dat bestaat niet", komt in het nationaal-socialistische woordenboek niet voor.

„Economisch nuttige werken. . . ." pleegden verstokte liberalen tegen te pruttelen, om zich dan bij de behandeling van de begrooting van „Sociale Zaken" (!) in de Eerste Kamer, ten aanhoore van een half millioen werkloozen, in allen ernst uren lang bezig te houden met 't „probleem" van het versche kadetje aan het ontbijt! Het nationaal-socialisme staat op het standpunt, dat zelfs het economisch minst nuttige werk voor een volk oneindig nuttiger is dan de economisch eeuwig-onnutte werkloosheid, die honderdduizenden menschen van vleesch en bloed het merg, den levensdurf, het geloof in zichzelf uit het lichaam haalt.

De arbeider is zijn loon waard en het „wie niet werkt zal ook niet eten" voor hem die werken kàn, zijn voor het nationaal-socialisme de twee onomstootelijke wetten van sociale rechtvaardigheid. Zij gelden voor de werkers in de fabrieken en de mijnen, voor onze boeren en visschers en tuinders, voor de honderdduizenden fatsoenlijke werkloozen, die buiten hun

schuld buiten het productieproces gestooten zijn en dus weer aan werk moeten worden geholpen; zij gelden ook, en in niet mindere mate, voor de beroepslanterfanters, die liever de kantjes er af loopen en te lamlendig zijn hun handen uit te steken!

Gij doet uw plicht jegens de gemeenschap, dan doet die gemeenschap ook haar plicht jegens u. Nu, terwijl gij door eerlijken arbeid uw dagelijksch brood verdient voor u en de uwen, door uw bestaan te verzekeren, door u arbeidsvreugde en levensblijheid te geven in de werkplaats en daarbuiten; méér, naarmate de triomf der techniek in den vorm van ziellooze machines en den loopenden band de ziel in den mensch ten onder poogt te brengen. Straks, als de avond van uw leven valt, door u een zorgenvrijen ouden dag te schenken.

Het is de grootste schande van twintig eeuwen Christendom en beschaving, dat millioenen eerlijke, hardwerkende arbeiders met zorg en vrees het onverbiddelijke uur zien naderen, waarop hoofd of hand den dienst zullen weigeren. Dan worden zij, oud en versleten, terzijde gesmeten, alsof het een versleten machine gold. Dat beteekent voor oude menschen: hun eenvoudige huisje verlaten, waaraan zij zijn gehecht en bij kinderen intrekken, of het genadebrood van het diaconiemannetje.

Het ontoereikende, nog lang niet voor allen geldende „ouderdomspensioen" is slechts een jammerlijk dun laagje zalf op een rauwe kapitalistische wond, die niet in 't minst in ons land schrikbarenden omvang heeft aangenomen.

Zelfs de naam staat ons niet aan, omdat hij een mentaliteit verraadt die ten aanzien van levende menschen, die hun plicht deden jegens de gemeenschap, niet past. Het is namelijk heelemaal geen verdienste om oud te worden, in welk geval nu eenmaal in arren moede wel een fooitje moet worden gegeven, aangezien het in een „beschaafd" land toch niet aangaat, oude menschen plompverloren van honger te laten sterven. Oud worden is een geschenk van den Hemel, dat zelfs met de millioenen van den millionnair niet te koop is.

Het nationaal-socialisme eischt arbeidspensioen, dat beteekent, dat het op een bepaalden leeftijd voor den werker — niet een gift of een fooitje, en ook geen paleis met acht man personeel en twee automobielen — maar de v r u c h t e n opeischt van een arbeidzaam leven in dienst van de volksge-

meenschap, welke dien werker zijn leven lang mede hielp in stand houden. Daar behoeft hij geen „dank je wel" voor te zeggen tegen zijn patroon, als ware het een gunst: hij krijgt slechts waar hij als lid van de volksgemeenschap onbetwistbaar recht op heeft. De eerbied voor den Arbeid, die het nationaal-socialisme als één zijner bronnen in zijn banier heeft geschreven, houdt ook in: de eerbied voor gekromde ruggen en vereelte handen; zij zal de democratisch-kapitalistische twee-eenheid „Oud en Arm" vernietigen en de zon der sociale gerechtigheid doen opgaan voor hen, wier levenszon ondergaat.

Want het socialisme — dat is, naar het gevleugelde woord van Woudenberg, „de geborgenheid in eigen volk" — komt. Ondanks hoon en verdachtmaking bouwen wij aan een volk, dat zijn arbeidsvreugde en levensblijheid in zichzelf terugvond.

In het Programma der N.S.B., de toelichting daarop en de „Bronnen van het nationaal-socialisme" heeft Mussert zijn grootsche werkplan ontvouwd. Wie van de „felle" tegenstanders van de N.S.B., die de waarde van het nationaal-socialisme bij voorkeur willen afleiden uit het falende optreden van een W.A.-man of het al te harde antwoord van een, soms tot het uiterste getreiterd lid der Beweging, heeft ernstig van deze geschriften kennis genomen, laat staan bestudeerd? Men moet ze met een lantaarntje zoeken.... en blijken dan dikwijls geen felle tegenstanders meer, maar leden te zijn! Daarom is het goed, dat Nederland thans aanschouwelijk onderwijs krijgt, al is en blijft het dan in de kern van de zaak een schande voor ons volk, dat een bezéttingsoverheid, midden in oorlogstijd, nog gelegenheid heeft positieve sociale maatregelen door te zetten — dikwijls dwars tegen den wil van de reactionnaire ambtenarij in —, maatregelen die stuk voor stuk voorzien in een reeds lang gevoelde behoefte, waar het democratische Néderland, in vollen vredestijd, zelfs geen oog voor had.

Want zònder eindelooze debatten in het parlement en zònder eindeloos geharrewar in courantenartikelen kwamen midden in oorlogstijd de volgende maatregelen tot stand:

1 Een algemeen ontslagverbod van werkers van hoofd en hand, tenzij bevoegde instanties bevinden, dat de finan-

cieele draagkracht of de ingekrompen werkmogelijkheid van het bedrijf, ontslag rechtvaardigt.

2 Verbod tot verlaging van de salarissen en loonen; het geliefde „object" waar vele ondernemers het eerst aan tornen, wanneer de winsten iets terugloopen.

3 Inschakeling in het arbeidsproces van honderdduizenden werkloozen.

4 Verhooging der minimum-loonen en dienovereenkomstige verbetering van de loonen in de werkverschaffing.

5 Extra-steunuitkeeringen.

6 Een rechtvaardige loonbelasting, die tot een vrij-hoog gelegen minimum de loonen niet belast, om voorbij deze grens, rekening houdende met het kindertal, langzaam op te klimmen en alleen van diegenen zware offers vergt, die in staat zijn zware offers te brengen. Door deze directe belasting bij de bron weet daarenboven iedereen precies waar hij aan toe is; hij bespaart zich den maandelijkschen gang naar het belastingkantoor mitsgaders het betalen van ettelijke boetebriefjes, terwijl anderzijds de staat doorloopend over „vloeibaar" geld beschikt.

7 De afkondiging van het huurbeschermingsbesluit, welke den fatsoenlijken huurder, die zijn verplichtingen nakomt en zijn huis niet vervuilt, het rustige gevoel geeft, niet op een „schopstoel" te zitten en ieder oogenblik het risico te loopen „er uit" te moeten, omdat zijn huisbaas een gegadigde gevonden heeft, die wel een daalder méér in de maand wil betalen.

8 Uitbouw en verbetering der ziekteverzekering, welke zich nu ook gaat uitstrekken tot de huisgenooten van den werknemer.

9 Verbetering der invaliditeits- en ouderdomswet.

10 Voorloopige verhooging van de ouderdomsrente tot 50 Ct., met de aankondiging, dat deze voorloopige regeling spoedig door een nog omvattender verzorging van den ouden dag zal worden gevolgd.

Dit lijstje mag gezien worden. Hier is in 10 maanden meer gepresteerd dan door de democraten in 10 jaar! Dat er tegen wordt geprutteld in kringen, die tot dusverre alleen maar oog hadden voor het percentage der uit te keeren dividenden (nog onlangs bepaalde een chocoladefabriek het uit te keeren

dividend op 35 pCt.!) is een bewijs, dat wij op den goeden weg zijn!

Want het is, zooals het leidend beginsel van de N.S.B. het zegt: het algemeen belang gaat boven het groepsbelang en het groepsbelang boven het persoonlijk belang. Dit socialisme: ge kunt het beluisteren als een zegelied, boven het ontploffen der bommen en granaten uit!

* * *

Rond tien jaren heeft de N.S.B. ervoor gestreden. Zij heeft haar leden opgevoed tot een offerbereidheid, die den medestander dikwijls ontroert, en den eerlijken tegenstander ontzag inboezemt. Waarlijk, voor een contributie van twee kwartjes per jaar zou de allerarmste soldaat van Mussert zich geneeren, vooral wanneer de cultureele doelstelling luidt (punt twee van het „program" der Nederlandsche Unie): „Verheffing van het levensideaal boven materialisme en egoïsme"!

Behalve zijn contributie van minimum tien cent per week, offert hij wanneer de Beweging om een offer vraagt; hij colporteert belangeloos in weer en wind, geeft zonder morren het laatste restje vrijen tijd voor den uitbouw der Beweging — kortom: hij is tot dienen bereid, wanneer de Beweging roept.

Dit vermag alleen een ideaal, en de bezieling die uitgaat vóór dat ideaal van een Leider, tot stand te brengen.

Hoe klein daarentegen wordt dan de hoon en verdachtmaking, de laffe broodroof en den stroom van laster, die tot dusverre ons aller deel geworden is! Het heeft ons dan ook niet gedeerd, veeleer gestaald, en ons tot strijders gemaakt die weten, wat het beteekent, tegen den stroom òp te roeien.

Men heeft ons voor verraders gescholden, terwijl wij naar eer en geweten ons volk een betere toekomst wilden veroveren. Moge Nederland dan eindelijk zien, wie zijn werkelijke verraders en belagers zijn!

De „vijfde colonne" wàs er in Nederland, zoogoed als de eerste, tweede, derde, en vierde er was. Zij heetten: het rauwste k a p i t a l i s m e, de d e m o c r a t i e die dit kapitalisme een staatkundig onderdak verschafte; het J o d e n d o m als de baas van beiden achter de schermen; de c l e r u s, die er, zoo hij er niet zijn zegenende handen over uitstrekte, er zeker geen stelling tegen nam; en — last not laest! — een met gouden ketenen geboeide p e r s, die met jubelartikelen

en het resultaat van platte duimen ons arme volk op zijn ren naar den afgrond begeleidde.

Hoe uitzichtloos de strijd echter ook mocht lijken: de N.S.B. hield stand, dwars tegen alle samenspannende krachten van Staat en Kerk en Maatschappij in. De Hemel weet, dat wij den 10en Mei niet hebben gewild, integendeel, tot het laatste toe de innige hoop hebben gekoesterd — dikwijls tegen licht en beter weten in — dat ons volk, zònder oorlog, den nieuwen tijd zou begrijpen en aanvaarden.

Toen het noodlot van den oorlog, tegen haar wil, tòch over land en volk kwam, hebben ook N.S.B.-soldaten — op hetzelfde oogenblik, dat een krankzinnigen-furie van den haat van verdraagzaam-christelijk Nederland over hun vrouwen, kinderen, ouders en verwanten losbarstte — de trouw aan hun volk en der vaderen grond op het altaar van het Vaderland bezegeld met het hoogste offer, dat een mensch vermag te brengen: het leven. Zou het wel anders hebben gekund? Zou het oerinstinct Vaderlandsliefde òns in den steek hebben gelaten, waar het den Duitschen sociaal-democraten in 1914 zelfs niet in den steek liet, die ideologisch volledig met het begrip Vaderland hadden afgerekend?

Neen, duizendmaal neen!

Sterker nog dan onze ideologische verbondenheid met het Duitsche nationaal-socialisme, was daarenboven onze nationale trots, in eigen kracht het Nederlandsche Volk uit het diensthuis van het rood-Joodsche kapitalisme uit te leiden.

Helaas — het heeft niet zoo mogen zijn.

De oorlog kwam— het klinkt hard, maar het moet worden gezegd: de oorlog moèst komen. Het Nederlandsche volk was gelijk een drenkeling, wien om eigen levenswil een zware slag moest worden toegebracht — teneinde hem van den ondergang te redden!

De 10e Mei vond ons echter niet bij de Duitschers, maar bij ons eigen Volk. Toen en nu weten wij dit volk vleesch van ons vleesch en bloed van ons bloed; daarom is zijn nood onze nood en zijn smart onze smart.

Duitschers— en onder hen de beste nationaal-socialisten — begrijpen dit en verwachten zelfs niet anders. Ons eigen Volk weifelt, wantrouwt, omdat het over het nationaal-socialisme is voorgeduisterd inplaats van voorgelicht. Het is een tragiek, die sterke menschen neerdrukt; slechts het onwankelbare ge-

loof in hun roeping vermag hen staande te houden! Ondanks hoon en verdachtmaking, laster en eerroof, riep de veelgesmade en verguisde, gave Nederlander Mussert den Duitschers toe: Hebt geduld: wij kunnen in één jaar de klove niet dempen die in tien jaren gegraven is!

Het is de waarheid, derhalve tevens onze opgave, ondanks de geniepige terreur, broodroof en denigreerende bejegening, die nog aan de orde van den dag is. Dáárom reiken wij ons Volk, ook den meest verbeten tegenstander van gisteren, voor de tweede en derde maal de hand, al werd zij voor de eerste maal bruut afgewezen. Want wij weten, dat de weg der bezinning voor ons volk tevens en tegelijkertijd den weg is van zijn nationale lijden. Het is een weg, die voert over de graven van zijn gevallen zonen op den Grebbeberg en de puinhopen van Rotterdam. En waar het op dezen weg ook blikt, het is overal het verschrikkelijk „Waarom?" van vijf dagen oorlog dat hem tegengrijnst.

Is het wonder, dat het aarzelt het antwoord te geven, dat in feite tevens een vonnis is over eigen blindheid en tien jaren hartelooze N.S.B.-bestrijding?

Neen, zóó gesteld is het zelfs mogelijk, met een wat laat ontdekte en voorshands nog verkeerd gerichte Vaderlandsliefde de handen in den schoot te leggen en gelaten het einde der worsteling af te wachten. Zóó gesteld is het mogelijk, met het lidmaatschapsboekje van de „oude partij" als een kleinood, waarvan men nog niet kan scheiden in den zak, voor het schervengericht van deze Revolutie een toevlucht te zoeken in den schuilkelder, die Nederlandsche Unie heet....

V

EUROPA-VREEMD NEDERLAND

Wat in deze dagen — meer in het algemeen — het meeste treft, is het mateloos gebrek aan inzicht en werkelijkheidszin bij breede lagen van ons volk. Een bijna pijnlijke „Weltfremdheit", minstens „Europafremdheit" paart zich aan een kinderlijk geloof in de meest waanzinnige geruchten, het grif aanvaarden van den allergemeensten laster, het kermen voor men geslagen wordt, enzoovoort, enzoovoort. Het is alles even miezerig klein in verhouding tot het geweldige uur van de wereldgeschiedenis, dat de Voorzienigheid ons te beleven schenkt.

Als verwende kleine kinderen jengelen we om de distributie-bepalingen. Het is, zooals Van Geelkerken het in zijn rede ter gelegenheid van den negenden verjaardag van de N.S.B. te Utrecht kernachtig uitdrukte: „Terwijl Duitsche vliegers boven Londen, Coventry en Birmingham naar beneden donderen, worstelen wij maar met één probleem: hoe krijgen we zoo spoedig mogelijk de koffie met slagroom terug!"

Nood leert bidden, zegt de volksmond; voorshands lijkt het er meer op, dat de distributienood alleen maar 'n beetje beter kankeren leert! Maar zoo die nood dan niet tot bidden kan leiden, geven wij toch den moed niet op, dat hij tot redelijk, logisch nadenken zal leiden. Tot eerlijk nadenken, naar menschelijke normen en begrippen, zonder onszelf, bij een min of meer pijnlijke vraag, met een kluitje huichelarij in het riet te sturen. Alleen dit reeds is voldoende, om veel duidelijk te maken; op voorwaarde van logisch, redelijk nadenken, kun-

nen zelfs die onbenullige distributie-bonnetjes dienstig zijn tot beter wederzijdsch begrip.

Zeker, de distributie-machine grijpt diep in ons persoonlijk leven in. Bij iederen maaltijd worden wij eraan herinnerd, dat het oorlog is, en de tijd van de vleeschpotten van Egypte (waaraan intusschen lang niet iedereen aanzat!) althans tijdelijk voorbij is. In het bijzonder de distributie van levensmiddelen tast den Nederlander in een zwakke zijde. Hij houdt nu eenmaal van een stevig maal, en kijkt daarbij niet gaarne op een klontje vet of boter, al was het dan maar margarine van 80 cent per pond, terwijl de Engelschen voor 40 cent per pond onze kostelijke natuurboter oppeuzelden. Aan koffie en thee is de Nederlander min of meer verslaafd en een goede sigaar of sigaret heeft hij even traditioneel op zak als zijn zakdoek en huissleutel. Kortom: de Nederlander beschouwde een en ander — volkomen terecht overigens! — als de natuurlijkste zaak van de wereld, als iets waarop hij als mensch zonder meer recht heeft.

Een betrekkelijk groot deel van ons volk leefde wat dit betreft uit een korf zonder zorg. Enorme koloniën, met een overvloed aan goedkoope arbeidskrachten, schonken ons talrijke „koloniale" waren tegen matigen prijs, terwijl de uitvoer van het rijke overschot ons anderzijds producten opleverde, die niet alleen een geriefelijk leven, maar ook een redelijk prijspeil — een enkele uitzondering daargelaten — mogelijk maakte.... voor velen. Dat niettemin in dit zoo rijk begenadigde land honderdduizenden menschen veel moesten ontberen, en er ondervoeding heerschte terwijl er overvloed was, blijft de eeuwige schande van de parlementaire democratie.

* * *

Nederland telt rond negen millioen zielen. Dank zij den moed en het doorzettingsvermogen van een dapper voorgeslacht, werd een geweldig koloniaal gebied ons gemeenschappelijk deel. Het is een kostbare erfenis, waarop eeuwen is geteerd, waarvan uiteindelijk ook iedere Nederlander — hoe ver den kringloop zich ook moge uitstrekken — heeft geprofiteerd. Zonder Indië komen wij, indien wij uitsluitend op eigen kracht zouden zijn aangewezen, met onze negen millioen menschen op het kleine stukje grond, dat Nederland heet, van honger en gebrek om. Indië is ons „lebensraum", eeuwen ge-

leden reeds gewrocht.... toen er nog geen tanks en vliegtuigen en volkenbond bestonden, die dit tegenwoordig allemaal vreeselijk ingewikkeld maken, hoewel de vraag mag worden gesteld, of onze koene zeevaarders en de mannen van de O.I. Compagnie zich erg veel van Geneefsche letterzifterij zouden hebben aangetrokken....

Hoè hebben wij ons dit „lebensraum" veroverd? Men zal u zeggen, dat wij Indië hebben veroverd met bijbels en psalmboeken, met zendelingen en missionnarissen, met hospitalen en serums tegen de verschrikkelijke volksziekten in de kampongs, met gebreide onderkleertjes van deftige oude damescomité's, met veel humanisme en met veel beschaving. Zeker, dat hèbben wij ook gedaan. Maar ik bedoel, hoè, in allereerste instantie? Hoe, vóór de schepen met kerkboeken naar den Oost voeren, nàdat zij hun kostbare lading specerijen in de Amsterdamsche haven hadden gelost?

Ik herinner mij uit mijn kinderjaren een historischen optocht in mijn geboortestad Utrecht: de intocht van Jan Pieterszoon Coen in Jacatra. Tusschen de toeschouwers door liep een man met een bord op zijn nek, waarop in fel-gekleurde letters een vlammend protest tegen den te houden optocht stond te lezen. En hij onderstreepte dat protest nog eens door het luide schreeuwen van een soort gedicht, waarvan ik me nu, na twintig jaren, nog heel goed deze regels herinner:

„Jan Pieterszoon Coen,
De beul van de Javanen,
Die Bandoeng liet verdoen,
In stroomen bloed en tranen...."

Het slot van dit „gedicht" kwam dan hier op neer, dat wanneer die J. Pz. Coen, zij het dan in historische gedaante, in Utrecht kwam, het volk hem *nìet* moest eeren....

Begrijp mij goed: wij, nationaal-socialisten, eeren Jan Pz. Coen wèl, en met hem al die kinderen van ons volk, die Indië hebben gemaakt tot wat het in den loop der eeuwen geworden is en heden ten dage nòg is. Al dan niet bewust van de superioriteit van het blanke ras, van diens roeping om de schatten der wereld voor allen te ontsluiten, van de dwingende noodzaak om „lebensraum" te vinden, wanneer de grenzen van het Moederland voor een gezond en krachtig volk te eng worden, hebben vorige geslachten — ongeacht de fouten en

gebreken die alle menschenwerk aankleeft — hun plicht gedaan, en de grootheid van een klein volk verkondigd door waarlijk grootsche daden. De wereld weet wat Nederland als koloniseerend Rijk waard is!

Dit mag ons intusschen niet weerhouden, om der waarheid wille te erkennen, dat ook bij Nederlands strijd om levensruimte voor zijn zonen, kogels en kanonnen zijn gebruikt, wanneer het met pepernoten en glinsterende kralen niet ging.

Maar.... zeggen „echte Nederlanders", wij hadden met Duitschlands strijd niets te maken, „die hadden niet op onzen vaderlandschen bodem moeten komen, maar ons met rust moeten laten; wat wij in Indië hebben gedaan is al eeuwen geleden en ondertusschen is de beschaving toch ook wel een beetje voortgeschreden....!" 't Is ongetwijfeld een moraal waar we geen stuiver armer van worden, onze „rust" bij behouden en ons het „moreele" recht verschaft, met een scheef oog den Duitschen soldaat aan te zien, die met zijn grove laarzen ons welverzorgde tuintje zoo onbarmhartig onderstboven liep! Maar is ze ook rechtvaardig en ridderlijk? Ruikt ze niet een beetje naar de Kaïns-moraal van het „Ben ik mijns broeders hoeder?", in het leven van volken, van vleesch en bloed als wij? Neen, wij vragen niet van ons volk, om, als natie, naar het zondaarsbankje te gaan, en aan openbare zelfkastijding hebben we al evenmin behoefte. Wat wij vragen is een beetje méér ridderlijkheid en een beetje mìnder vrome huichelarij, hoe voordeelig die ook moge zijn!

't Is waar, vroeger liep het niet zoo in de gaten. De Staten van Zeeland, noch de admiraliteit wisten er iets van, dat de stoere Zeeuw, Abraham Crijnssen in 1666 in het geheim een strooptocht had voorbereid, welke Suriname aan Nederland zou brengen! De verovering van deze kolonie kostte het Rijk der Nederlanden de Jodenfooi van ƒ 127.000 plus het leven van één schepeling. Om ze een jaar later uit de handen der Engelschen te halen, die ons toen reeds dwars zaten, vergde nog eens een bedrag van ƒ 150.000, zoodat Nederland in „den goeden ouden tijd" voor nog geen drie ton aan een koloniaal bezit kwam, dat vijf maal zoo groot is als Nederland zelf!

Java is vier maal zoo groot als Nederland, Sumatra veertien maal, Borneo zestien maal, Nieuw-Guinea twaalf maal zoo groot als Nederland. Bij de verovering van Nieuw-Guinea, nu rond drie-en-een-halve eeuw geleden, behoefden wij nog voor

geen stuiver kruit te verschieten. De Sultan van Tidore deed ons dit twaalfvoudig Nederland gratis en voor niets cadeau, tegen een privé-pensioen tot het einde van des Sultans leven van zesduizend Hollandsche rijksdaalders per jaar! Dat we zelf eigenlijk niet wisten wat we er mee moesten beginnen, blijkt wel uit het feit, dat nu, na drie-en-een-halve-eeuw, de grens tusschen Nederlandsch en Australisch Nieuw-Guinea nog steeds niet officieel is vastgesteld, dat eerst in de laatste jaren begonnen is met het in kaart brengen van het terrein, dat er nog uitgestrekte gebieden zijn, waar nog nimmer een blanke één voet heeft gezet, — God alleen weet welke rijkdommen ginds in den bodem verborgen liggen! — en dat in dit gebied, twaalf maal zoo groot als Nederland, tot vandaag den dag toe, zegge en schrijve twee-honderd-vijftig Nederlandsche staatsburgers leven! [1])

* * *

Zien wij nu naar Engeland. Nauwelijks vijftig millioen Engelschen bezitten één zesde gedeelte van de wereld. Geen sterveling is zóó onnoozel te meenen, dat Albion dit onmetelijke gebied met bidden bij elkaar heeft gescharreld. De geschiedenis leert, dat Albion's wereldrijk onnoemelijke offers heeft gekost en nòg kost, ook in zoogenaamden vredestijd.

Het gaat ons hier echter niet om een waardeering van het koloniaal beheer — Zuid-Afrika behoort tot ons, Nederlanders, duidelijk genoeg te spreken! — maar om het bezit als zoodanig. En dat is een onloochenbaar feit, dat zoowel voor

---

[1]) Een enkele vraag slechts: wat zou men in Nederland met den man hebben gedaan, die, laten wij zeggen in 1935, den moed zou hebben gehad te zeggen: Duitschlands roep om levensruimte is rechtvaardig, laten wij, als (in zielenaantal) klein Europeesch volk met enorme koloniale gebieden, een dapper voorbeeld geven, en een tienmaal zoo groot Europeesch volk zònder koloniaal bezit Nieuw-Guinea aanbieden, of, onder bereidverklaring ook zèlf een offer te brengen, tezamen met de andere koloniale mogendheden een eerlijke poging wagen, een brandend wereldprobleem op te lossen? De doodstraf hebben wij afgeschaft, maar de mogelijkheid lijkt me allesbehalve uitgesloten, dat men haar weer even had ingevoerd om dezen „landverrader — en verkwister van het erfdeel der vaderen, die papoea's heidensche Duitschers op hun dak wil sturen", een kopje kleiner te maken. En toch ware dit een vredesdaad geweest, die ons Volk niet tot schande, maar tot eere had gestrekt.

De emigranten in Londen, onder aanvoering van den door stommen haat tegen het nationaal-socialisme bezeten Gerbrandy, beschikken thans als anderhalve man en een paardenkop, zonder in staat te zijn ons Volk in deze levenskwesties te kennen, over Nederlandsch koloniaal bezit, alsof het om een stukje weiland handelt, dat de anti-revolutionnaire heer Gerbrandy zijn particulier eigendom kan noemen. Na eerst Curaçao te hebben verkwan-

Engeland, Nederland en evenzoo voor andere koloniale mogendheden geldt, waaraan niemand iets kan veranderen en waaraan ook niets wordt af- of bijgedaan door het b ij k o m s t i g e feit, dat dit koloniaal bezit in vroeger eeuwen verworven is.

Als ons dan ook iets heeft tegengestaan in de beruchte sanctie-actie tegen Italië, toen dit land zich in het totaal ongecultiveerde Abessinië levensruimte veroverde, dan was het wel de vermoordde onschuld en huichelarij, die hierbij door landen die zelf bijna stikten in koloniaal bezit — Nederland inbegrepen! — ten toon werd gespreid. Want toen reeds hadden wij te doen met de moraal van den dikgegeten, welverzadigden, reactionnairen kapitalist en plutocraat, die zichzelf in zijn jonge jaren rijk gestolen heeft, en dan tegen zijn onderhoorige, die het vertikt ten eeuwigen dage krullenjongen te blijven en door de vlijt van zijn handen óók een kans in het leven wil hebben, zegt: Wat ben jij toch slecht en gemeen, dat je iets van mijn of anderer bezit wilt hebben, foei toch, zooiets zou bij mij nu nooit opkomen! Hoe simpel het ook moge lijken: het is in laatste instantie deze moraal — mitsgaders, het ruigste kapitalisme, dat binnen het kader van deze moraal uitgroeit tot het vaste geloof in een heilig, onbetwistbaar recht op de rijkdommen der wereld; tot het vaste geloof ook in het onbetwistbaar recht van een kapitalistische voogdij van het eene volk over de andere volken, en van kleine kapitalisten-kliekjes in die volken over de arbeiders, boeren en tuinders, die tot dat volk behooren — het is déze moraal,

seld, volgde Suriname: zóómaar, op een presenteerblaadje aan Amerika aangeboden! Gerbrandy acht Suriname bedreigd, meer in het bijzonder de bauxietmijnen. De mop is te kostelijk om er niet eens hartelijk om te lachen: De eerste Duitsche schildwacht „in de buurt" van Suriname is enkele duizenden kilometer water van die bauxietmijnen verwijderd, en of het zelfs Duitschland zou gelukken met duikbooten door ... oerwouden heen te varen, wagen wij te betwijfelen ... Maar onze emigranten is nu eenmaal geen enkel argument te dol; zij weten bovendien, dat hun gehoor in Nederland met de gewilligheid van een gehypnotiseerden analphabeet den kolder slikt. Tusschen „worteltje boven", een lucifer als „kop-op" en een „bedreiging van Suriname" plus een Nederlandsch legioen in Engeland dat niet naar Suriname kon worden overgebracht omdat het voor de bevrijding van het Vaderland beschikbaar moet blijven, is uiteindelijk niet zoo'n groot verschil, wijl het tenslotte allemaal idiotisme is.

't Is bijna tragi-komisch, hoe deze emigranten zich in duizend bochten wringen, om toch vooral maar duidelijk te maken, dat de „regeering" met volle instemming en overtuiging in dezen roof van Nederlandsch koloniaal gebied heeft toegestemd. Het is immers een veel interessanter (en belangrijker!) vraag, wààr deze zoogenaamde Nederlandsche regeering den moed, en vooral de macht vandaan had willen halen om neen te zeggen, en zich

die den achtergrond vormt van den thans woedenden oorlog. Het is déze moraal, waartegen de niet-bezittende volken èn de niet-bezittende klassen storm loopen, storm mòeten loopen, op straffe van zèlf door deze moraal te worden vernietigd.

Nederland heeft dit alles niet willen zien: na ons de zondvloed, èn.... laat ons met rust! Maar het wonder van 1914 herhaalde zich niet; thans krijgen wij aanschouwelijk onderwijs, waarom het in diepste wezen in dezen oorlog gaat!

* * *

Engelands vredes- en oorlogsdoel

Negentig millioen menschen in het hart van Europa, waaraan het Avondland alleen reeds op cultureel gebied veel te danken heeft, is tientallen jaren achtereen als een troep onmondige schooljongens behandeld. Alle drogredenen zijn beproefd, om een Duitschland zonder koloniën en levensruimte als de normaalste zaak van de wereld voor te stellen. Met behulp van liederlijke leugens over het Duitsche koloniale beheer in het voormalige Duitsch-Afrika, via de potsierlijke leuze „Van koloniaal bezit heb je toch niets dan narigheid!" (intusschen hieiden de heeren natuurlijk hun eigen „koloniale narigheid" met oorlogsschepen, kanonnen en vliegtuigen zoo stevig mogelijk in handen!), tot en met de ook in Nederland uitgebuitte leuze van Rijksmaarschalk Göring „Liever kanonnen dan boter!" (maar weinigen hebben begrepen, dat dit het eerste mobilisatie-bevel van Duitsche zijde is geweest!) heeft

---

met succes tegen de Engelsch/Amerikaansche afpersingsmethoden te verzetten!? Dank zij de in Engeland en Amerika geblokkeerde saldi, kunnen Churchill en Roosevelt de geldlade net zoo ver openzetten als zij zelf maar willen; meer of minder naarmate gevangenen bereidheid toonen op chantage-eischen in te gaan. Een kind kan begrijpen, dat deze lieden met huid en haar aan den vrijmetselaar Roosevelt zijn uitgeleverd. De handteekening van den Gereformeerden heer Gerbrandy onder het verkoopcontract van Suriname was dan ook nauwelijks droog, of de Amerikaansche soldaten liepen reeds door de straten van Paramaribo. Men zou zeggen, dat ze klaar hebben gestaan en de handteekening van Gerbrandy, waarmede hij tevens bekrachtigde, dat wij het leegplunderen van de Surinaamsche bauxietmijnen nog moeten betalen ook, meer een cynische Jodenmop is.

De Angel-Saksische geschiedenis, die van plompe roofovervallen aan elkaar hangt, en ook tot vijfmaal toe met Nederlandsch bloed geschreven is, drijft den spot met het sprookje, dat Amerika ons Suriname alleen maar in „bescherming" heeft genomen en na den oorlog weer zal worden teruggegeven. Bellen blazen is een kinderlijk-onschuldige bezigheid. Maar groote menschen moesten toch weten, dat zeepbellen eerder uit elkaar spatten naarmate ze mooier en grooter zijn...

men eigen en anderer geweten gesust, en de ooren voor Duitschlands gerechtvaardigden roep om levensruimte potdicht gesloten.

Wat wilt u? Denkt men heusch, zulk een spel tot in de eeuwigheid te kunnen voortzetten? Geen sprake van!

Men kan er net zoolang omheen draaien als men zelf maar wil, gelijk een kat om de heete brij, maar een volk van negentig millioen menschen, dat doelbewust van de natuurlijke rijkdommen der wereld wordt afgehouden en daardoor gedoemd wordt te leven, zooals het Nederlandsche volk thàns moet leven onder den druk van een genadeloozen oorlog, zùlk een volk, wanneer het zichzelf nog respecteert en niet bereid is te sterven met den dolkstoot van het bolsjewisme in den rug, grijpt vroeger of later naar de wapenen, en baant zich dan met geweld een toegangsweg tot de voorraadschuren van Moeder Aarde, die een goede God niet alleen voor de Engelschen, maar voor alle menschen schiep!

En die oorlog is dáár, wanneer Engeland er zich zelfs nog tegen verzet, als Duitschland baas wil zijn in eigen huis, dat wil zeggen, die gebieden tot zich trekt, waar Duitsche menschen leven en ten eeuwigen dage oer-Duitsch gebied zijn geweest.

Nog in zijn rede ter inleiding van het Winterhulpwerk 1941 heeft Rijkskanselier Hitler ervan gewaagd, hoe het steeds zijn innige wensch is geweest, in het bijzonder met Engeland, tot een redelijk vergelijk te komen. Maar iedere poging in die richting mislukte; Engeland volhardde in een halstarrig „neen!" tegen Hitler en het nationaal-socialisme, zooals het ook immer „neen!" heeft gezegd tegen Stresemann en de democratie....

Waarom volhardde Engeland in dit conservatieve negativisme? Waarom wilde het met Duitschland niet in vrede leven? Waarom verklaarde het Duitschland den oorlog, die zoo onnoemelijk veel leed brengt in de harten van millioenen menschen?

Waarachtig niet om het „systeem" in Duitschland, want dat gaat den Engelschen geen snars aan. Ook niet omdat Duitschland een bedreiging vormde voor de kleine naties; Oostenrijk, Sudetenland, de Corridor en Dantzig zijn geen „kleine naties", maar waren oer-Duitsche gebieden, waar Duitsche menschen de Duitsche taal spreken, waar het Duit-

sche Volkslied gespeeld wordt en die maar één levenswensch kenden: terug te keeren in het eigen vaderland.

Albion's oorlogsdoel is simpel en eenvoudig: het duldt geen sterk Duitschland in Europa, omdat het überhaupt geen staat naast zich duldt, die op den duur wel eens een bedreiging zou kunnen vormen voor zijn eigen wereldheerschappij! En omdat Duitschland — dank zij de grootte en gezondheid van zijn bevolking — het eenige Europeesche Rijk is, dat inderdaad door de vlijt van Duitsche handen wel eens een „bedreiging" van de Engelsche wereldheerschappij zou kunnen vormen, richten zich de Engelsche machinaties uitsluitend tegen dìt land.

Natuurlijk kan men voor een dergelijk ordinair brandkastideaal geen „kruistocht" organiseeren, noch een bidstond in de St. James beleggen. Vandaar dat het oorlogsdoel in náám van dag tot dag verandert, al naar gelang het het beste uitkomt. Dan weer heet het: „De vrijheid der volken", en vergeet men er aan toe te voegen:.... „zoolang die volken tenminste onmachtig zijn, zich aan de Engelsche voogdij te onttrekken". Morgen is het weer een ander liedje: „De vrijheid der zeeën".... en opnieuw vergeet men er aan toe te voegen:.... „zoolang tenminste de Engelsche vloot die zeeën beheerscht".

Engeland verklaarde Duitschland den oorlog (men staat versteld van het aantal Nederlanders, dat glashard het omgekeerde verkondigt!), hoewel het Duitsche volk van Engeland om geen gunst heeft gevraagd, noch om één vierkanten kilometer van Engelands bezit heeft gebedeld.

Bewust van eigen kracht en technisch kunnen, had het ook geen van beiden noodig te doen. Het eischte niets anders op dan waar het als scheppend volk een heilig recht op heeft: zijn volwaardige, gelijkgerechtigde plaats onder de zon.

Duitschland wilde dezen oorlog niet; hij is hem opgedrongen! Wat de Duitsche arbeider van kop en vuist presteert, heeft deze zelfde oorlog een verblufte wereld duidelijk genoeg verkondigd. Dit gigantische scheppende vermogen aan te wenden voor machtige bouwwerken des Vredes, die met overleg en wijs beleid aan alle volkeren ter wereld ten goede zouden kunnen komen, is Hitler's hoogste levenswensch geweest; een ideaal, den waren Leider van een groot Volk waardig. Als frontsoldaat, die de meedoogenlooze wreedheid van den oorlog aan den lijve heeft ervaren, had Adolf Hitler er geen be-

hoefte aan, zijn volk in de bloedgrachten van het slagveld nieuwe lauweren te vlechten; heel de wereld weet trouwens, dat het niet de Duitsche soldaat was, die in 1918 den oorlog verloor en het misdadigste vredesverdrag onderteekende, dat ooit een cultuurvolk met het mes op de keel werd opgedrongen.

Liever echter dan de ridderlijke kans te loopen, op 't vreedzame slagveld van den Arbeid, door het nationaal-socialistische Duitschland te worden overvleugeld, nam Engeland het risico van een oorlog op zich om eigen wereldheerschappij ten koste van het bloed van millioenen menschen in stand te houden, en Duitschland in een tweede Versailles nog harder, nog gewetenloozer uiteen te scheuren en te ontmannen dan de vredesfabrikanten van het eerste Versailles reeds hadden gedaan. Een Joodsche bruut in Amerika heeft bereids voorgesteld; alle Duitsche mannen aan den loopenden band te castreeren! [1])

Nogmaals: als gij naar Hitler's „geheime" wapen zoekt, zoekt dan niet ver af wat vlak bij de hand ligt. Want dat de kleinste Duitsche schooljongen dit alles weet, dàt is het „geheim" van Duitschlands kracht! De soldaat aan het front weet het, en de arbeider in de munitiefabriek, de Duitsche boer op zijn erf en de Duitsche moeder aan de wieg, die ook háár kinderen te lief heeft, om ze ten eeuwigen dage te moeten groot brengen voor het soldatengraf.

Paragraaf na paragraaf heeft Adolf Hitler Duitschland van de ketenen van Versailles bevrijd; is het wonder, dat dit volk hem grenzenloos vereert? Hij heeft Duitschland uit den bittersten nood verlost, het zijn nationale eer en het geloof in zichzelf teruggegeven; is het wonder, dat dit volk hem blindelings volgt, nu het er om gaat, Duitschland niet alleen voor de bitterste armoede, maar ook nog voor de spons met edik te bewaren?

Daarom zal ook het „wonder" van 1918 zich niet herhalen. Wie op een revolutie in Duitschland zit te wachten, jaagt een hersenschim na — meer niet. Want het waren geen Duitschers, maar Joden en Jodenknechten, die in 1918 den Duitschen soldaat den dolk van het binnenlandsch verraad in den rug dreef. Dit gevaar was reeds afdoende bezworen, voor de

[1]) Misschien wil men hier eens aan denken, wanneer men meent, dat Duitschland niet vriendelijk genoeg tegen de Joden optreedt!

oorlog begon; hoogstens grommen zij nog van verbeten woede.... uit de wijde verten van den oceaan. Eerder nog zal Churchill op zijn knieën naar Berlijn kruipen om vergeving te vragen voor een lichtzinnig begonnen oorlog, dan dat in Duitschland een tweede Weimar zal verrijzen. Eén ding weet Duitschland maar al te goed: een tweede Weimar beteekent een tweede Versailles!

* * *

Engeland daarentegen heeft niets geleerd. Daarom is een Engelsche overwinning een doodelijk gevaar, óók voor ons land. Er zit ongetwijfeld een zekere tragiek in, dat wij ons voor deze stelling op niemand minder kunnen beroepen, dan op.... onzen minister van Buitenlandsche Zaken, Van Kleffens, die deel uitmaakt van de Nederlandsche emigrantenregeering in Londen! Einde September 1941 is er namelijk te Londen een conferentie gehouden van Engeland met al zijn „geallieerde" vrienden, van Haille Salassie af, via mijnheer Benesj tot en met den verachtelijken landverrader De Gauille, die Fransche soldaten tegen Fransche soldaten aanvoert. Zelfs Maisky, de Sovjet-ambassadeur te Londen, was van de partij, maar dat moet onze christelijke regeering toch wel minder lollig hebben gevonden.

Doel van de bijeenkomst was, de geallieerden kennis te laten nemen van het „Charter van den Atlantischen Oceaan", zooals Churchill en Roosevelt dit op touw hebben gezet.

In artikel IV van dit charter heet het, zoo heeft de Engelsche pers en radio onthuld, „dat alle volken gelijkelijk vrijen toegang moeten hebben tot de noodzakelijke grondstoffen". Dat klinkt alvast bemoedigend; men kan de gedachte in ontelbare redevoeringen van.... Hitler terugvinden! Zelfs wanneer men er rekening mede houdt, dat de scheppers van dit „Charter van den Atlantischen Oceaan" geen enkele concreten weg aangeven, om dit waarlijk hooggegrepen doel te bereiken, is de vraag gewettigd: Waarom vecht gij dan nog tegen Duitschland, dat om niets anders vraagt?

Het venijn zit ook hier in het staartje. Want terwijl men zich zorgvuldig onthield, den weg van practische politiek aan te geven om het gestelde doel te bereiken, paalde men het wel naar de andere zijde af, n.l.: „Vrije toegang voor allen met inachtneming van de bestaande rechten" („With due respect", heet het in den officieelen tekst).

Ieder volk heeft vrijen toegang — ja, maar behalve langs de wegen, die door Engeland en Amerika zijn bezet, plus alle anderen, die dank zij „den goeden ouden tijd" nog „rechten" kunnen doen gelden!

Het pleit voor onzen minister Van Kleffens dat hij de eenigste was, die tegen dit artikel, dat nu reeds weer de kiem van een nieuwen oorlog in zich draagt, durfde protesteeren. Zijn protest moge dan niet het geringste gewicht in de schaal leggen (hij zal zichzelf ook wel niet verbeelden, dat mannen als Roosevelt en Churchill zich iets aan de rechtsopvattingen van een emigranten-minister van een door Duitschland bezet land gelegen laten liggen!): dàt hij protesteerde, pleit voor hem.

Wij zeiden zooeven iets tragisch te zien in het feit, dat wij ons in dit geval op Van Kleffens konden beroepen. Inderdaad, want wij zijn het volkomen eens met de conclusie van „Het Vaderland" van 1 October 1941, aan welk blad wij een en ander ontleenden, dat schreef:

> „Het is een paradoxale toestand: Van Kleffens, als de gevangene van de Engelsche politiek, praat wat hij kan over „with due respect" maar blijft intusschen toch meedoen in het spel van hooghouden van Engelands schijnmacht. De Duitschers daarentegen handelen.... without (zonder) respect en zullen daardoor de idealen van den heer Van Kleffens op den duur wellicht tot verwezenlijking brengen!"

Wij zijn van dit laatste ten stelligste overtuigd. Hitler in wien de bestrijding van de Versailles-gedachte vleesch en bloed is geworden, wil niet anders dan de wereld voor een tweede Versailles bewaren. Hoe kan men dan denken, dat hij zelf een tweede Versailles zal bouwen?

Dat hij dit niet wil, heeft hij bewezen, toen hij als onbetwist overwinnaar uit den veldslag in het Westen te voorschijn trad, en Frankrijk de wapenstilstandsvoorwaarden te dicteeren had. In een groot deel van Frankrijk heeft de grijze maarschalk Pétain onbeperkt het gezag in handen, de Fransche vloot en de Fransche koloniën bleven in Fransch bezit; midden in den oorlog nog, worden groote groepen Fransche krijgsgevangenen naar huis gezonden. Dat is wat anders dan voorwaarden, die den geest ademen van Clemencau's verschrikke-

lijke woord „Er zijn twintig millioen Duitschers te veel op de wereld"! De uitroeiing van de Versailles-gedachte is ook voor Nederland een levensbelang, omdat voor een zeevarend volk als het onze de vrije toegang tot de voorraadschuren der Aarde, over een vrije zee, een zaak is van zijn of niet-zijn. In dit verband mag nimmer worden vergeten, dat Engeland onze Nederlandsche koopvaardijschepen, komende van Nederlandsche bezittingen in het verre Oosten, varende over een „vrije" zee naar het Nederlandsche moederland, door zijn oorlogsschepen liet opbengen naar de Downs, en daar nota bene voor iederen dag *gedwongen* oponthoud een fantastisch hoog liggeld liet betalen, net zoolang tot de vrije-zeeën-beschermer-Engeland tijd had om te controleeren, of er ook producten aan boord waren, die door Engeland op de zwarte lijst waren geplaatst!

„Was Nederland neutraal?"

Dit geschiedde — en ook dit zijn vele Nederlanders allang weer vergeten! — vóór er één Duitsche soldaat over de Nederlandsche grens was gekomen. Ook tòen protesteerde minister Van Kleffens.... op papier; een verzameling van deze protesten is zelfs als „Oranje"-boek voor een prikje in den handel gebracht! Een charmant document van de Engelsche „Vrijheid der Zee",.... zoolang Engeland de zee beheerscht!

Het is zonder meer duidelijk, dat het geschut van onze oorlogsbodems het respect voor de rechten van onze scheepvaart als „neutrale" mogendheid had moeten afdwìngen, toen papieren protesten niet bleken te helpen. Eilacie.... scheepsgeschut hèbben is ook wat! Nederland moest zich deze flagrante schending van zijn rechten als neutrale mogendheid laten welgevallen, omdat het ten eenenmale niet in staat was zich ertegen te verzetten. Men kan er zeker van zijn, dat dit onloochenbare feit in Berlijn niet onopgemerkt is gebleven. Daar bleven trouwens nog meer feiten niet onopgemerkt! Ik weet wel, dat Nederland officieel voor „neutraal" doorging, maar met z'n allen weten we ook wel, hoe die neutraliteit er uit zag. De democratie heeft zoo zijn eigen opvatting van neutraliteit, zie slechts naar het „neutrale" democratische Amerika!

Van neutraliteit in Nederland gesproken! Weet u nog, dat

er plotseling een nieuwe postzegel van 12½ cent werd uitgegeven, hoewel we zoo'n ding hadden, met den beeltenaar van H.M. de Koningin er nog wel op? Weet u ook, dat op hetzelfde oogenblik, dat deze nieuwe postzegel werd uitgegeven, Berlijn vol hing met hakenkruis-vlaggen, en een groot aantal Joden, wien de grond onder de voeten te heet was geworden, naar het „gastvrije" Nederland trok? Herinnert U zich, dat déze postzegel de Davidsster vertoonde, met daarin de vredesduif en het zwaard, als gedrukt symbool van (voor den val gekomen) Joodschen hoogmoed: Juda beslist over oorlog of vrede? Zeker, er werden in Nederland ook wel „zomerpostzegels" in omloop gebracht, met de een of andere kinderfiguur er op. En ook wel postzegels met den beeltenaar van een groot Nederlander, aan wiens leven en werken bijvoorbeeld tijdelijk een tentoonstelling werd gewijd. Maar sedert wanneer moest de beeltenaar van de Koningin der Nederlanden wijken voor de davidsster? In naam van onze „neutraliteit", om de heeren in Berlijn te laten voelen, dat wij met hùn Joodjes uitermate in ons schik waren! Daarom werd ook n i e t de postzegel van anderhalf, van vijf of tien of twintig cent met een davidsster versierd, maar „ausgerechnet" de postzegel van 12½ cent, dat was namelijk even „ausgerechnet" het verschuldigde briefport voor brieven naar.... Duitschland! Het is mij bekend, dat men van officieele zijde iederen opzet ontkent. Ik vind het — eerlijk gezegd — te mooi om waar te zijn, maar indien het waar is..... is het nog des te erger. Pijnlijker bewijs voor de verjoodsching van ons geestesleven is dan wel moeilijk denkbaar [1]).

Van neutraliteit gesproken! Herinnert u zich nog, dat Nederland een delegatie naar Berlijn zou zenden voor het voeren van handelsbesprekingen? En weet u dan ook nog, dat een lid van deze delegatie, dr. Kortenhorst, twee dagen vóór het vertrek, in het parlement namens de R.K. Kamerfractie een zóódanige ordinaire scheldrede hield tegen het Duitsche

---

[1]) Dat de verjoodsching van ons volksleven schrikbarende vormen had aangenomen, bewees indertijd ook het bestuur van de „neutrale" A.V.R.O. Toen de Kerkeraad van Hilversum ertegen protesteerde, dat voor de feestelijke inwijding van de nieuwe studio-gebouwen de Zondag was gereserveerd, antwoordde dit bestuur, dat dit niet anders kon, omdat op Zaterdag de Joodsche leden van de A.V.R.O. niet van de partij konden zijn, in verband met hun Sabbath-plichten! Alzoo werden de religieuze gevoelens van de Joden ontzien.... op kosten van de religieuze gevoelens van het toch altijd nog niet-joodsche, Nederlandsche Volk!

volk, dat Berlijn liet weten op dezen „gast" geen prijs te stellen?

Van neutraliteit gesproken! Dacht u, dat het in Berlijn onopgemerkt is gebleven, hoe men hier de verlovingstijd en het huwelijk van prins Bernard met prinses Juliana heeft uitgebuit voor een anti-Duitsche rel? Dat men de officieele Duitsche Rijksvlag verdonkeremaande, om er de geel-roode vlag van een Duitsch landje voor in de plaats te stellen, dat reeds sedert achttienhonderd-zooveel in het Duitsche Rijksgebied was opgegaan? Dat men niet aarzelde in aansluiting op het „Wilhelmus" inplaats van het Duitsche volkslied het „Lippe-Detmoldlied" te spelen, een liedje, door den een of anderen grappenmaker gemaakt als spòtliedje naar aanleiding van het feit, dat het kleine Lippe Detmold in 1870 slechts één soldaat voor den toenmaligen oorlog tegen Frankrijk behoefde te leveren....? Ja, en dan was er ook nog het liberale lid van de Tweede Kamer, Wendelaar, die met een geaffecteerd stemmetje zijn groote tevredenheid meende te mogen uitspreken, dat, na de oorspronkelijke bevreemding, dat de keuze op een Duitschen prins was gevallen (!), Prins Bernard „stormenderhand" het hart van ons volk had veroverd door met zijn „gevoeligheden" rekening te houden en niet met „barbaarsche" symbolen over de grens te komen!. „Neutraal" Nederland huilde van woede, toen de Duitsche regeering de paspoorten introk van de Duitsche gasten, die aan het bruiloftsfeest deel zouden nemen. En de N.S.B. werd met een scheef oog aangezien, omdat zij niet meehuilde! Maar zij vertikte het, omdat voor haar een en ander zeer begrijpelijk was! Als we hadden gewild, had de publicatie van één origineele foto de domper gezet op alle feestrumoer, dat ontaard was in een plompe anti-Duitsche rel. Wij beschikten namelijk over een familieportret, waarop Prins Bernard's colbert is gesierd met het insigne van de Duitsche Nationaal-Socialistische Partij, en — schrik niet! — het insigne van de Duitsche S.A.! Derhalve zagen wij in het intrekken van bedoelde paspoorten in de eerste plaats een duidelijke „hint" aan dezen jongen man, om, behalve dat hij vergat wat hij vroeger geweest was, daarenboven óók nog niet te vergeten, dat hij toch in ieder geval Duitscher van geboorte was, en zich niet door een kunstmatig gekweekte anti-Duitsche stemming op sleeptouw behoorde te laten nemen.

Er was trouwens nog meer, maar dat is minder bekend. Op den Dinsdagavond b.v., vóór den Donderdag waarop het huwelijk zou worden voltrokken, gaf de Koningin ter eere van haar gasten een gala-avond in het Haagsche gebouw voor Kunsten en Wetenschappen. Als journalist heb ik dezen avond van begin tot einde bijgewoond, zoodat ik mag spreken als ooggetuige. Door een toevallige omstandigheid weet ik echter ook, dat voor dezen avond twéé programma's zijn ontworpen, en 't eerste programma werd afgekeurd, nàdat van Duitsche zijde heel duidelijke taal was gesproken. Begrijpelijk! Het was oorspronkelijk nota bene de bedoeling om ook op dezen officieelen gala-avond, waarbij niet minder dan rond driehonderd hooge Duitsche gasten, w.o. tal van Duitsche prinsen en prinsessen, de Duitsche gezant enz. aanwezig zouden zijn, in aansluiting op het „Wilhelmus", het Lippe-Detmoldlied te spelen, hetgeen te ergerlijker was, aangezien ter eere van den hertog van Kent, als vertegenwoordiger van het Britsche Koningshuis, niet het een of andere Britsche cabaretliedje, maar — zeer terecht overigens! — het Engelsche Volkslied ten gehoore zou worden gebracht. Eerst toen de anti-Duitsche rel zóóver was doorgedreven, heeft de Duitsche regeering gezegd: nu is het mooi genoeg geweest, als het zóó moet gaan, gaat wat ons betreft de pret niet door. Dat het hier niettemin niet handelde om een onvriendelijk gebaar tegen het Koninklijk Huis, blijkt wel uit het feit, dat toen vaststond, dat op de internationale gebruiken geen grove inbreuk zou worden gemaakt, de Duitsche regeering alsnog een extra-trein ter beschikking stelde, om de bruiloftsgasten op tijd in Den Haag te laten arriveeren. De upper-ten van partij-politici en de aroma van het burgerlijk bestuur, dat op dezen avond den boventoon voerde, kon het echter ook toen nog niet nalaten, van haar stompzinnigen Duitschland-haat blijk te geven. Na een luide meegezongen „Wilhelmus" werd het Duitschland- en Horst Wessellied in pijnlijke stilte aangehoord. Het daarna volgende Engelsche volkslied werd daarentegen niet meegezòngen, maar meegebrùld! Gebrùld, en vraag dan vooral niet hoe! Want dat heel dit Engelsche gestumper niets anders was dan een plompe anti-Duitsche demonstratie, bewees een min of meer hysterische juffrouw voor mij maar al te duidelijk, door te gillen:

„God save the King,
Waar eens mijn wieg op stond,
Mijn Vaderland!"

Goed begrepen, lezer! Deze juffrouw was nog genoeg Nederlandsche, om van alle „vreemde" liederen alleen maar de eerste regel te kennen, maar ook genoeg anti-Duitsch, om terwille van een relletje het Engelsche volkslied, dat dezelfde wijs heeft als het Nederlandsche lied „O dierbaar plekje grond", op Hollandsche woorden tot het bittere einde toe uit te brullen!

Wij vragen opnieuw: denkt men heusch, dat een en ander in Berlijn onopgemerkt is gebleven?

* * *

Zóó zag het er met de „uiterlijke" neutraliteit uit. En hoe met de innerlijke, met de geestelijke neutraliteit? Ach, zal men zeggen, „geestelijke neutraliteit" bestaat überhaupt niet. Wij willen het niet tegenspreken, maar laat men dan ook zijn verlies nemen!

Geestelijk was Nederland volkomen verjoodscht en.... verengelscht! Men rekende het zoo ongeveer „tot de beschaving", om tegen het nationaal-socialisme gekant te zijn, en op het Derde Rijk te schelden. De reden waaròm men er „tegen" was, kenden maar weinigen — waarvan dan nog een groot gedeelte, die hun particuliere, financieele belangen in Engeland hadden liggen. Het hóórde nu eenmaal zoo; wie niet meedeed, viel zonder meer uit den toon.... De gereformeerde Colijn was er tegen en de sociaal-democratische Jood Polak, de Staatspartijer Goseling en de liberale dokter Vos, de christelijk-historische meneer De Geer en de Staatkundig-gereformeerde heer Kersten; de rabbi was er „tegen" en de dominee en de pastoor — waaròm zou men er dan eigenlijk nog vóór zijn?

Ik wil een gewetensvraag stellen. Duitschland had zich een Siegfried-linie gebouwd en Frankrijk een Maginot-linie. Beide linies golden militair terecht voor ònneembaar, tenzij men van weerszijden bereid zou zijn voor een rechtstreeksche doorbreking van deze gordels van staal en beton millioenen menschenlevens te offeren. Achter deze onneembare militaire hindernissen lagen sedert maanden honderdduizenden soldaten elkaar te beloeren, al kwam men dan niet verder dan

het uitzenden van patrouilles en het elkaar bekogelen met... redevoeringen door de luidsprekers in de voorste loopgraven.

Aan beide zijden was als 't ware een muur gebouwd, waartegen degene die slechts lust had, zich den kop te pletter kon loopen. Edoch: wanneer men niet dóór een muur heen kan, zal men er òm heen moeten loopen. Ik geloof dat het verstandig is, dergelijke „strategische gegevens" met Nederlandsche nuchterheid en zakelijkheid te bekijken.

Eén blik op de kaart van Europa is voldoende, om te weten, welke weg moet worden gevolgd om aan de andere zijde van den muur te komen, zonder linia recta door den muur te moeten heenbreken: door België en Nederland. Voor *bèide* zijden! De Fransche en Engelsche Generale Staf zou geen knip voor den neus waard zijn, indien zij niet een opmarschplan door België en Nederland in kannen en kruiken zou hebben gehad, vóór beide landen aan Duitschland den oorlog verklaarden! Want één blik op de kaart van West-Europa is óók voldoende, om te zien, dat een opmarsch door België en Nederland de geallieerde legers tot voor de poorten van de Duitsche wapensmidse brengt: het Roergebied. Het Roergebied is Duitschlands meest gevoelige plaats; de zenuw van zijn oorlogspotentie. Nogmaals: strategen, die met dit, voor een léék begrijpelijke gegeven geen rekening houden, kunnen beter sla gaan planten dan oorlog voeren. Ik althans weiger de leden van den Franschen en Engelschen Generalen staf voor zulke domme jongens aan te zien!

Duitschland nu heeft door een tijdigen opmarsch deze plannen doorkruist, zooals het de geallieerden ook een slag vóór is geweest in Noorwegen, in welks territoriale wateren de geallieéérden, zònder toestemming van het „onafhankelijke" Noorwegen, reeds mijnenvelden hadden gelegd. Nederland heeft zich tegen de Duitsche schending van zijn „neutraliteit" militair verzet, en omdat het wel wìst, dat het alleen niet in staat was het Duitsche leger tegen te houden, de „hulp" van de geallieerden ingeroepen.

De tegenpartij heeft het erg gemakkelijk, zij kan „ja!" zeggen en ik kan het bewijs van het tegendeel niet leveren, maar toch durf ik de vraag aan: Wàt zou Nederland gedaan hebben, wanneer niet de Duitschers, maar de Engelschen Nederland waren binnengevallen, laten wij zeggen „om de gevaarlijke actie van Duitsche staatsburgers in Nederland" ongedaan te

maken? Zouden wij dan ook alle bruggen in de lucht hebben laten vliegen, om de Engelschen te beletten, het Roergebied te bereiken? Zouden wij dan ook in bitteren ernst de kanonnen hebben gericht op Engelsche troepen? Zouden wij — en dit is wel de belangrijkste vraag — in B e r l ij n om hulp hebben gevraagd, om ons tegen de Engelsche invasie te verzetten?

Dat Engeland er heusch geen been in ziet, om „onafhankelijke" landen onder den voet te loopen, leert ons niet alleen de geschiedenis, maar leert ons ook déze tijd. Op denzelfden morgen van den 10en Mei 1940, toen de Duitschers ongevraagd Nederland binnenmarcheerden, zette de Engelsche vloot troepen aan land op IJsland. Misschien zult u zeggen, dat IJsland ver van uw bed is, en u dit minder interesseert. Accoord: ik moge er slechts aan herinneren, dat Nederland even ver van het bed eens IJslanders is.... en dat het hier evenzoo om een zgn. „vrij" volk handelt. Nadien heeft Engeland Iran overrompeld in samenwerking met de horden van Stalin, en bij zijn zegevierdenden opmarsch naar de Noordpool deinsde het er niet voor terug, ver buiten bereik van de Duitsche kanonnen, Spitsbergen te bezetten, om als een moderne blanke menschenroover een handvol Noorsche mijnwerkers naar Engeland over te brengen om daar in de bewapeningsindustrie werkzaam te zijn.

Het waren dus zeker geen „moreele" motieven, die Engeland weerhielden, om Nederland n i e t binnen te vallen; Hitler is de heeren alleen maar een slag vóór geweest, en hield liever het initiatief in eigen handen.

De vraag is echter wat Nederland zou hebben gedaan, indien Engeland een van de meest voor de hand liggende militaire operaties had verricht, en Nederlands neutraliteit zou hebben geschonden om zijn tegenstander, zònder Siegfriedlinie, op de gevoeligste plaats te treffen. Nogmaals: het is voor vrome Engelschen achteraf zeer goedkoop een onschuldig gezicht te trekken, en voor verengelschte Nederlanders even goedkoop om te zeggen: „dan zouden wij even dapper tegenstand hebben geboden als nu tegen de Duitschers!" Gelet op de stemming in Nederland en de geestelijke instelling van het regime, ben ik echter zoo vrij dit zeer sterk in twijfel te trekken, duidelijker uitgedrukt: ik geloof er geen snars van!

Maar nog afgezien hiervan: het is zoo langzamerhand toch wel duidelijk geworden, dat twee landen, die in een strijd op leven en dood gewikkeld zijn, waarbij niet minder dan de toekomst van Europa op het spel staat, zich op een gegeven oogenblik om eigen levenswil niet kùnnen laten ophouden door volken, die in burgelijke zelfgenoegzaamheid aan den zelfkant der wereldgeschiedenis willen voortleven. Uit dit onomstootelijk gegeven — hoe hard en „onrechtvaardig" het ook moge klinken — heeft Duitschland vóór 10 Mei 1940, en Engeland nà 10 Mei 1940 de consequentie getrokken. En laatstgenoemd land heeft het niet eerst ná 10 Mei gedaan, omdat het er „moreele" bezwaren tegen had, maar om de doodeenvoudige reden — en ook dàt is zoo langzamerhand wel voor iedereen duidelijk! — dat het nog niet gereed was! Engeland heeft zich maar in „iets" vergist: het heeft geen flauwe notie gehad van de dynamische kracht, die een oorlog met het nationaal-socialistische Duitschland zou ontketenen, en daarenboven dacht het, dat Duitschland zich even „democratisch" op den oorlog had voorbereid als Engeland zelf....

Vele volksgenooten zien dit thans wel in, al zijn ze bang, voor een „verrader" te worden aangezien, wanneer ze het ronduit zeggen. Roddelende buurvrouwen, dames en heeren met veel leeuwen op hun jas en kipperingetjes aan hun vingers (ze zijn zóó „echt" Nederlandsch, dat ze allerlei „nationaliteitsinsignes" meenen te moeten dragen om niet voor een Hottentot of Zoeloe-kaffer versleten te worden!) oefenen in naam van de vrijheid op vele fatsoenlijke burgers een zoodanige geestelijke terreur uit dat de brave burgers hun mond niet meer open durven doen en geen andere oplossing meer weten, dan maar met een gelaten gezicht in het koor van de beroepskankeraars en bewuste onrustzaaiers mee te huilen. Er zijn van die menschen — ik spreek uit ervaring — die een treincoupé, waarin een N.S.B.-er zit, voorbij loopen, al zullen ze dan de geheele reis moeten staan (waar ze overigens alleen zichzelf maar mee plagen!), alleen omdat een medebewoner van „de laan" het óók doet. Doen ze het niet, dan loopen zij kans, dat „mevrouw" tegen de groenteboer roddelt dat „die en die" bij „vuile" N.S.B.-ers in één coupé gaat zitten en hij dus zelf ook wel niet „brandschoon" zal zijn. Maar het kan ook zijn, dat zoo'n man, die eindelijk den moed heeft, zich niet aan het laffe geroddel van de „echte" Nederlanders te

storen, aan het einde van de reis tegen u zegt: „Meneer, nu heb ik me voor het eerst sedert weken eens niet dood behoeven te ergeren aan het slappe gezwam en de stomme roddelarij van menschen met leeuwtjes op hun jas!"

Probeert u het maar eens; 't is werkelijk een verkwikking!

* * *

De tijd werkt voor ons!

Want ondanks alles: de tijd werkt voor ons! Over de geheele linie!

Dat wil zeggen: ook hier in Nederland.

Nòg zijn de wonden, door den oorlog geslagen, rauw en schrijnend, maar ook deze zal de tijd eenmaal heelen. De ergste oorlogswonde, Rotterdam, schrijnt nog in alle bitterheid. Het is menschelijk en begrijpelijk, in het bijzonder voor hen, die een verlies hebben geleden, dat niet meer te vervangen is. Hun tol aan het korte oorlogsgeweld tusschen twee broedervolken is zoo oneindig veel meer dan ònze gemeenschappelijke narigheid met distributiebonnetjes, textielpunten en aardappelkaarten. Zij verloren soms het liefste wat zij op aarde bezaten.... Weer anderen — procentsgewijze gelukkig slechts weinigen — zijn voor het leven verminkt.

Wij buigen in eerbied het hoofd voor al hun leed en lijden en weten ons als volksgenoot met hen verbonden. Maar dan niet om hun leed te exploiteeren voor een hetze, om hen en anderen, die voor de ergste rampen van het oorlogsgeweld gespaard bleven, òp te zetten tot een redeloozen, peilloozen haat.... en ondertusschen gelaten aan te zien, dat de mannen, die voor ons hun leven veil hadden aan het front, en zonder arm of been uit den strijd terugkeerden, met een jammerlijke Jodenfooi worden afgescheept, zoodat ze in vertwijfeling uitroepen: „Was ik maar gesneuveld, dan hadden mijn vrouw en kinderen tenminste te eten!"

Waarlijk, het is méér nationaal de steunende hand te reiken en naar menschenvermogen dáádwerkelijk het oorlogsleed gemeenschappelijk te dragen, dan bij een nog welvoorzienen disch, in een geriefelijke woning waaraan het bloedig spoor van den oorlog voorbij ging, uit ànderer leed, waarvan wij de zwaarte slechts kunnen benaderen, wapenen van blinden haat te smeden, en naast den oorlog ook den vrede te ver-

liezen, tot eeuwige schade van eigen land en volk. Laten wij eerst voor eigen persoon en eigen kring in geweten maar eens uitmaken, in hoeverre wij zijn geslaagd in het inlossen van een nationale eereschuld jegens hen, die den looden last van den oorlog in volle zwaarte op de schouders kregen gelegd. Steunen en klagen kan ook de ergste slachtoffers onder ons volk niet baten. Alleen de verlossende dáád en ontembare arbeidswil vermogen uiteindelijk de wonden van den oorlog te heelen en geven ons het moreele recht, hen eerlijk in de oogen te zien en in hun leed als volksgenoot te deelen.

Rustige bezonkenheid en logisch nadenken vermochten intusschen zelfs op het zeer pijnlijke thema Rotterdam veel begrijpelijk te maken wat bij eerste aanschouwen totaal onbegrijpelijk scheen.

Onze soldaten kwamen thuis, ontnuchterd, terneergeslagen, verbitterd soms — om een verloren oorlog. Maar zóó verbitterd konden zij niet zijn, zóó wereldvreemd niet hun conclusies, of over één punt waren allen het roerend eens: de Duitsche weermacht heeft de Nederlandsche weermacht gespaard! In chaos en wanorde dikwijls overijld vluchtende voor een overmachtigen tegenstander, waren onze jongens soms met duizenden sâamgedrongen op een klein stukje weiland. Duitsche bommenwerpers en jachtvliegtuigen ronkten meer dan eens op tien of twintig meter hoogte over hun hoofden. Oorlog is oorlog, en Nederland had nog niet gecapituleerd.... Eén enkele bom, één enkele ruk aan den patroonband van het machinegeweer had voor honderden, wellicht duizenden onzer jongens den dood beteekend. Maar inplaats daarvan wuifden de Duitsche piloten de onzen goedendag en beduidden hen, veiliger richting uit te gaan....

Dit feit — en iedere eerlijke Nederlandsche soldaat zal het gaarne als volkomen juist willen erkennen, hoe groot zijn bezwaren ook overigens mogen zijn — staat in lijnrechte tegenspraak met een bombardement van Rotterdam „òm het bombardement zelf". Wij gelooven veeleer, dat bij de groote ramp, die Rotterdam getroffen heeft, en die wij zeker niet willen bagatelliseeren, moet worden gesproken van een verschrikkelijk-tragischen samenloop van omstandigheden, welke het al bijzonder moeilijk maakt, noch ten eenre, noch ten andere zijde een definitief oordeel uit te spreken. Tegenover de-hoop-tot-op-het-laatste- (te late?) nippertje van Nederlandsche

zijde op toegezegde hulp van Fransche en Engelsche zijde, stond anderzijds de oorlogsnoodzaak van Duitsche zijde, om een beslissing te forceeren en aan het — toch hopelooze — verzet een einde te maken. Tenslotte is er op militair-correcte wijze een ultimatum gesteld, welker consequenties de verantwoordelijke mannen in Rotterdam kenden. Anderzijds is het menschelijk te verklaren, dat laatstgenoemden even onvoorwaardelijk op de „bondgenooten" bouwden als de overweldigende meerderheid van ons zoo schunnig in den steek gelaten volk.

Daar moeten vooral zìj eens aan denken, die dit verraad van Engeland aan de kleine landen, wien het zijn hulp toezegde, tot Engelands meersterlijke „tactiek" bombardeeren!

Begrijpen deze Churchill-vrienden dan zelf niet, welk een verschrikkelijk vonnis zij met deze theorie over heilig Albion uitspreken? Hoe zij met deze theorie zèlf toegeven, dat Engeland de kleine naties — óók Nederland, óók die arme kerels die voor Engelands zaak in de Grebbelinie crepeerden! — op een ploertige manier heeft verkocht en verraden? Want het is van tweeën een, of Engeland was te zwak om zijn belofte na te komen en dan had het ook Nederland niet tot zinneloos verzet mogen opzweepen, òf het is inderdaad doorgestoken kaart geweest, „een meesterlijke tactiek" zooals de „echte" Nederlanders verkondigen, maar dan kan Engelands karakterloosheid waarvoor een rooverhoofdman zich met recht en reden zou geneeren, niet scherp genoeg aan de kaak worden gesteld als de verachtelijkste moraal, die tot dusverre op Gods goede aarde ten toon is gespreid.

En dan behoeven de Engelschen zéker nù niet meer te komen, nu hun „meesterlijke tactiek" is geslaagd en zij op hun eigen eiland zijn teruggedrongen! Dan behoeven ze óók nu niet uit de stratosfeer plompverloren bommen te smijten op kinderwagens en in anderhalf uur tijd, in den avond van 3 October, kerken, ziekenhuizen, hospitaalschepen, een oude mannen- en vrouwengesticht, een museum en rijen arbeiderswoningen in puin te leggen, en honderden Rotterdamsche gezinnen in diepen rouw te dompelen! Want een Nederlander, die nog een greintje sportiviteit in zijn lichaam heeft overgehouden, voelt wel, dat er een essentieel verschil bestaat tusschen het bombardeeren van een stad, die in een directen

oorlog te land een zenuwknooppunt vormt en voor den militairen tegenstander wellicht de afsluiting kan beteekenen van militaire operaties, die in het kader van een breed-opgezet offensief tegen zijn werkelijke belagers noodig waren, èn het bombardeeren van diezelfde stad, een bombardement dat alleen maar een stomme terreur is tegen een weerlooze burgerbevolking, omdat dit bombardement het oorlogsdoel — in casu het oorlogsdoel van Engeland — practisch geen millimeter naderbij brengt. Een zinneloos bombardement van Rotterdam door de Engelsche luchtmacht — al hadden de helden inplaats van kerken, de havens in puin gesmeten — verandert immers niets aan den uitslag van den geweldigsten vernietigingsslag, die op hetzelfde oogenblik in Rusland werd geleverd.

Churchill's Royal Aire Force is dan ook gelijk een man, die onder den indruk is gekomen van den dompteur, die een tijger in den hoek drijft en nu, thuisgekomen, zìjn krachten eens op een vlieg gaat beproeven!

Ook wij willen Rotterdam niet „vergeten". Evenmin willen wij ons echter van het drama af maken met den strategischen leuterpraat: Rotterdam was een open stad en dùs misten de Duitschers zelfs het oorlogsrecht, deze stad te bombardeeren. Het begrip „open stad" immers is uitermate rekbaar en omtrent de afbakening ervan zijn de internationale juristen het lang niet met elkaar eens, en zullen het vermoedelijk ook wel nooit eens worden. Zooals reeds gezegd, springt het strategische belang van een havenstad als Rotterdam voor den militairen tegenstander terstond in het oog, maar nog afgezien hiervan is het een beleediging van de in Rotterdam gelegerde mariniers en depôttroepen, die als leeuwen hebben gevochten, om te beweren, dat er „militair niets te doen" is geweest en het uitsluitend om burgers handelde.

Neen, ook wij willen Rotterdam niet „vergeten". Maar ook niet met een hart vol haat en verbittering werkloos op de puinhoopen blijven neerzitten, doch de handen uit de mouwen steken en het aangerichte onheil naar menschenvermogen ongedaan maken. Zeker, wij vermogen het leven niet terug te geven, maar wat wij wèl kunnen, is met de kracht onzer vuisten Rotterdam grootscher en schooner opbouwen dan het geweest is, en den nood van zijn getroffen burgers met een gul hart, en niet met kruidenierskrenterigheid, lenigen.

Dit geldt uiteraard voor alle, betrekkelijk slechts weinige plaatsen, waar de oorlog zijn bloedig spoor achterliet — en zeker niet in de laatste plaats voor de oorlogsinvaliden. De Hemel beware Nederland voor de schande, dat de oorlogsinvaliden moeten bedelen om een stuk brood, zooals op de stoepen van het beursgebouw in Londen! Wij waren al op weg: reeds „dreigde" de particuliere liefdadigheid zich van de oorlogsinvaliden „meester" te maken! De biljart- en kaartavondjes, de fancy-fairs en liefdadigheidsbals, de feestavonden van de kegelclub en de jeneverfuif in de studentensocieteit waren reeds uitgeschreven, „ten bate van de oorlogsinvaliden". De kroegbaas zou de lei bij houden: iedere borrel is vijf centen voor een kerel met een afgeschoten been!

Zelfs „christelijke" bladen gaven voor een zoodanigen „biljartavond" ergens in een dorpskroegje een extra-stukje, mits er natuurlijk een advertentie van het feest op de achterpagina stond....

Zóó gaat het natuurlijk niet. De Gode zij dank procentsgewijze slechts zeer weinige oorlogsinvaliden in Nederland dienen een onbezorgd leven te hebben. Zoo eenigzins mogelijk een plaats in het maatschappelijk leven, opdat zij zich niet de uitgeschakelde nietsnutters voelen, maar steeds, als vòlwaardige of ònvolwaardige arbeidskrachten, met een zoodanig inkomen, dat hun een menschwaardig bestaan gewaarborgd is en zij niet hun leven lang de financieele nadeelen zullen voelen van een door den oorlog verminkt lichaam. Dit nu is geen zaak van een menschlievenden werkgever alleen: dit is onze gemeenschappelijke plicht. Wij zouden hiervoor een belasting in het leven geroepen willen zien, waarbij niet één Nederlander — ook de allerarmste niet — buitengesloten werd, al zou hij desnoods maar één kwartje per jaar behoeven te betalen. Dit zou dan wellicht de eerste belasting zijn, die Nederland gewetensvol en met een hart vol dankbaarheid opbrengt voor hen, die zooveel moesten missen van wat wij behielden!

Ook wij moeten „mee'

De tijd werkt voor ons. Maar hij werkt ook mèt ons. De adembenemende snelheid, waarmede het lot zich voltrekt als een gerijpt proces, heeft ook den Nederlandschen nationaal-

socialist voor feiten geplaatst, die hij voorshands nog niet had verwacht en de revolutionnaire gedachte van het nieuwe Europa, die na een korten oorlog op eigen bodem ook tienduizenden buiten onzen kring heeft aangegrepen, heeft uiteraard geen halt gemaakt voor de poorten van de N.S.B. Veel van wat wij meenden te kunnen behouden, is door het lot achterhaald. Wij hadden op de trekschuit gerekend.... tot de oorlog ons in den sneltrein neerzette!

Ons volk, en dùs ook ons. De profetie van wijlen Erich Wichman:

„Er is geen kar die naar ons doel toerijdt,
Wij moeten lóópen!"

heeft het lang gehouden, maar is thans bezweken. Veel van wat wij vroeger als bijzonder belangrijk beschouwden, is op den achtergrond gedrongen voor de hoogste en principieelste zorg, welke de nieuwgeschapen situatie ons op de schouders legt: de nationale zelfstandigheid en cultureele vrijheid van ons volk in het nieuwe Europa. Wanneer Mussert spreekt van „bevrijding", dan bedoelt hij daarmede, dat alles waarvan wij als volk met een min of meer bloedend hart afstand moesten doen, tevens en tegelijkertijd onzen blik verruimt voor de taak en roeping, die ons in dat nieuwe Europa wacht. Na den tienden Mei is het ons gegeven, het schilderij in volle conceptie te zien; niet meer alleen de twee vriendelijke knaapjes in den hoek. Wij hebben onzen plicht als Nederlander gedaan; de volle nadruk valt thans op onzen Europeeschen plicht, die van nu af aan tevens onze hoogste Nederlandsche plicht is. Hij heeft de toekomst en het leven van ons volk tot inzet.

Is het een nachtmerrie of een bevrijding? Wat wordt van ons gevraagd: een smartelijk offer of een verlossende daad?

Professor dr. Hugo Visscher, de schildknaap van den grooten Kuyper, heeft het met heel de kracht van zijn sterke geloof zoo treffend juist geformuleerd, aan het slot van een meesterlijk artikel in „De Waag" van 19 September 1941:

„In Versailles werd op den 18en Januari 1871 koning Wilhelm tot keizer gekroond en daarmede een Duitsche nationale eenheid in centraal Europa geboren.

Hiermede werd, gegeven de groote geestesgave van het Ger-

maansche ras, een nieuwe ontwikkeling der Europeesche politiek ingeleid. Voor de sinds Engelands opkomst gevoerde politiek van het staatkundig evenwicht in Europa, was daarmede een misschien te laat begrepen dreiging ingetreden.

Andermaal was het Versailles, waar zich het tegenspel voltrok, toen de vier groote machten het in 1871 daar geboren Rijk ten doode dachten te doemen. Ik zal het nooit vergeten, hoe in die ure wijlen prof. Brinckman op een schamel redactiekamertje weenend tot mij zeide: „Deutschland musz sterben, ja sterben!" en ik hem antwoordde: „Ja, ik voel de diepte van uw leed doch in Gods Koninkrijk is sterven de aanvang van het leven". Duitschland kon niet historisch sterven, omdat het Duitsche volk drager is van onsterfelijke krachten, uit Gods genade ontvangen.

En waarlijk, Duitschland ging door het dal zijner doodschaduw naar de herleving in het Derde Rijk. Men kan ervan denken wat men wil, maar zooals ik de historie zie, is Adolf Hitler van God verwekt, om, naar Ranke's woord „eine allseitige und unabhängige Entwickelung der Nation hervorzubringen".

Welnu dit Duitschland werd geboren, en een nieuw Europa daagt. Onder Duitsche suprematie verschijnt aan de kim het beeld van een vereenigd Europa. Een vereenigd Europa in onafhankelijkheid, zooals voor 1492 de oude wereld onafhankelijk was. Dat beteekent niet de uitschakeling van de nieuwe wereld, maar wel Europa's onafhankelijkheid, vrijheid en gelijkwaardigheid, zoodat alle economisch verkeer op voet van gelijkheid, dus op redelijken grond blijvend wordt gebracht.

Indien Amerika zich in zijn welvaart bedreigd voelt, dan zal het zich van zijn materialisme moeten vrijmaken, een Christelijk sociaal leven moeten aanvaarden, door den tempel van koning Mammon te sluiten. Zoover is het nu nog niet, zoolang een Roosevelt er de dictatuur uitoefenen kan, doch zoo ver zal het moeten komen, als het begrijpt, dat Roosevelt's materialistische politiek met de machten van den antichrist in bond, bestemd is tot een mislukking. En dat moment komt, want het nieuwe Europa wordt geboren.

De barensweeën dier geboorte doorleven wij in dezen geweldigen, doch grooten tijd, nu het atheïsme uit het Oosten en het materialisme van het Westen in bond samen optrekken om de opkomst van een nieuw Europa te smoren in het bloed

van millioenen onsterfelijke menschen, geschapen voor een eeuwig leven. Velen onzer zijn nog blind voor de wijde, diepe perspectieven, die de historie ons nu opent. Velen volgen de vrouw van Lot na, die staarde naar het ondergaande Sodom. Doch het nieuwe Europa komt!

In dit kader heeft het kleine Nederland een eigen, schoone taak. In gemeenschap met alle andere volken zal het onder Duitsche suprematie alle gaven kunnen ontwikkelen, die het van God heeft ontvangen, ook die welke als de erfenis der voorgeslachten ons deel geworden zijn. Dit moet ons volk leeren inzien: Europa kan niet alleen ten bate van Engeland en Amerika gedoemd blijven om het beeld te vertoonen van een koninkrijk tegen zichzelf verdeeld. Europa kan niet eeuwig in onderlingen strijd zichzelf tot ondergang doemen om de prooi te blijven van de gieren, die nestelen aan de overzijde van den Oceaan.

Europa, dat de moederschoot is der volken die de nieuwe wereld beheerschen, heeft in zichzelf van God ontvangen al wat een vreedzaam Europa behoeft om de roeping te vervullen, die het voor de gansche wereld heeft. In dat licht moeten wij ook ons volksideaal zien.

Wie daarvoor oog heeft, zal den strijd, dien Duitschland voert, waardeeren als een worsteling om de edelste goederen onzer cultuur, om een nieuwe toekomst voor de volken van Europa, om de wedergeboorte ook van ons volk, om een nieuw leven onder de stralen van de Zonne der gerechtigheid, onder welker vleugelen er alleen gerechtigheid zijn kan".

Wie zóó, door de kruitdamp henen, de morgenstond der Europeesche bevrijding ziet naken, heeft alleen maar medelijden met menschen die te klein zijn voor dezen grooten tijd, en al noemen zij zich christenen Gods hand in het lot der wereld pogen terzijde te schuiven, door ook een man, als dezen in trouwen dienst aan zijn Kerk en Vaderland vergrijsden strijder Hugo Visscher met hoon en smaad te overladen, en hem den boom te wijzen, waaraan zijn levenloos lichaam zal bengelen, als de wapenen van Koning Mammon en zijn lakeien, Jodendom en vrijmetselarij, den Germaanschen reus hebben geveld.

Het materialisme heeft hen zelf in zijn ijzeren greep; zij komen niet verder, dan de beteekenis van de grootste wereld-

worsteling aller tijden af te lezen uit de bonnenlijst van hun krantje. Zij willen hun gebakjes terug en hun koffie met slagroom, hun „rust" aan den zelfkant der wereldgeschiedenis, hun welverzorgde tuintjes al zou heel het Avondland in een troostelooze woestenij worden herschapen. Daarom steken zij hun kop in het zand en willen niet zien. De oranjebitter staat op temperatuur in de ijskast en een nieuwe, gestreken vlag ligt in de parapluiebak in de gang, om haar uit te steken wanneer de Engelschen — desnoods in samenwerking met Stalin — de Koningin terug komen brengen. Dan komen ook de gebakjes weer terug en de koffie met slagroom, dan zal alles weer zijn zooals het „vroeger" was. De „beproeving" van de aardappel- en vleeschdistributie zal duizendvoudig worden vergolden in een bijltjesdag en een barthelomeusnacht tegen die gemeene nationaal-socialisten, want als die geen „verraad" hadden gepleegd, hadden wij zonder de hulp van Churchill en Stalin de Duitschers reeds op 10 Mei 1940 tot binnen de muren van Berlijn teruggeslagen!

Maar dan, als Mussert en Hugo Visscher, als duizenden nationaal-socialisten aan de boomen bengelen.... zal de rust weerkeeren en wordt alles weer „goed".

Overdrijf ik? Jammer genoeg niet! Deze geestesgesteldheid is de geestesgesteldheid van een pijnlijk groot deel van „christelijk" en intellectueel Nederland, anno 1941.

De gedroste excellenties aan de andere zijde van het Kanaal weten precies, hoe zij er op voort moeten borduren. Steenberghe stond in bitteren ernst voor den Engelschen Oranjezender te vertellen, dat in een bijzondere kabinetszitting besloten is, omgaand reeds enkele schepen met graan in Engelsche havens onder stoom te leggen, opdat Nederland direct weer witbrood kan eten als de Duitschers verslagen zijn! De Duitschers hebben immers al onze voorraden weggeroofd, die onze „zorgzame" democratische regeering had aangelegd. Voor vier jaar voldoende, — loog hij erbij. Waarom ook niet? Wij hebben nog geen televisie, zoodat geen sterveling kon zien, dat hij misschien zelf een kleur kreeg, toen hij het verhaal opdischte! Van één ding is hij zeker: zijn gehoor heeft het zelf-denken afgeschaft! Dat piekert er niet over, wat er van voorraden „voor jaren" overblijft, wanneer diezelfde minister Steenberghe de distributie van suiker invoerde en de distributie van andere levensmiddelen reeds had aangekon-

digd.... voor er één Duitsche soldaat over de Nederlandsche grens was gekomen! Dat piekert er niet over, dat wanneer de levensmiddelenvoorraad voor negen millioen menschen, voor den tijd van twee jaar, tot den laatsten korrel toe wordt weggesleept, négentig millioen menschen daar geen twee jaar, maar slechts 2,4.... maanden genoeg aan hebben, en dat het „leeggeroofde" Nederland ondanks dat niet 2,4 maanden, maar bereids een flink anderhalf jaar — zij het dan sterk gerantsoeneerd — nog practisch van alles kon bekomen. Zij piekeren er niet over, dat de levensmiddelenpositie en de verdeeling nu, nu Nederland militair bezien in de eerste vuurlinie tegen Engeland ligt, aanmerkelijk beter is dan na anderhalf jaar mobilisatie in den oorlog 1914-1918, waarbij Nederland in het geheel niet betrokken werd, en een zorgzame democratie volop gelegenheid had de eindjes aan elkaar te knoopen, opdat ieder volksgenoot het zijne kreeg! Neen, met zulke „kleinigheden" houden de dames en heeren zich niet op. Duitschland heeft ons nu eenmaal beroofd en eigenlijk verdienen de zwarte handelaren een standbeeld, omdat zij zorgen, dat ook Nederlanders tegen woekerprijzen nog wat extra's kunnen krijgen!

En geen keiharde feiten, noch een Duitsch Weermachtbericht, dat steeds opnieuw een streep door de rekening haalt, kunnen hun weerhouden, iederen morgen opnieuw het duin te beklimmen, om elkaar van top tot top toe te roepen: Zuster Anna, ziet gij nog niets komen?

Ach, zij hebben zoo van een en ander hun eigen wereldvreemde voorstelling. Er zijn menschen, die zoo gemakkelijk over een Engelsche overwinning praten en dan ook de vlag onder handbereik gereed hebben liggen, omdat het „ieder oogenblik kan gebeuren", alsof ze op zekeren morgen nog juist op tijd wakker zullen worden om de laatste Duitsche soldaat gepakt en gezakt, om den hoek van de straat te zien verdwijnen. Zoo maar, zonder een zuchtje van verzet, volkomen geruischloos....

Zouden deze wereldvreemde Nederlanders zelf wel beseffen, om welk een ontzettende ramp over eigen land en volk zij den Hemel verzoeken? En dan denken wij nog niet eens aan de ontzettende armoede, waaraan Europa en dus ook Nederland ten prooi zou vallen, indien Duitschland dén oorlog zou verliezen. Want zoogoed een achterland van een welvarend volk

van negentig millioen menschen voor een agrarisch- en doorvoerland als het onze economische welvaart beteekent, die zeker zal komen, wanneer een vlijtig volk als het Duitsche niet langer van de natuurlijke rijkdommen der wereld is afgesloten, beteekent het voor Nederland evenzoo de bitterste economische nood, wanneer zulk een achterland doelbewust te gronde wordt gericht. Heel simpel en populair uitgedrukt, komt het hierop neer, dat Nederland van Engeland nog nooit wijzer is geworden, maar dat het daarentegen wel in Nederland goed ging, wanneer het in Duitschland goed ging.

De ramp zou echter veel omvangrijker zijn. O, natuurlijk, zij kunnen er zeker van zijn: een Engelsche overwinning beteekent een kapotgeslagen, uiteengerukt, tot economischen ondergang gedoemd Duitschland. Het beteekent ook een vernietigd Italië. De derde Europeesche grootmacht, Frankrijk, heeft *so wie so* reeds tientallen jaren noodig, om weer op adem te komen. Maar ook de fanatiekste Duitschland-hater zal zoo langzamerhand wel willen toegeven, dat vóór het zoo ver is, van de vierde Europeesche grootmacht — Engeland zelf — weinig meer overeind zal staan en het genoeg puin in eigen huis te ruimen zal hebben, om zich ook nog met de puinhoopen van zijn „bondgenooten" te bemoeien.

Een Engelsche overwinning beteekent echter nòg meer. In logische volgorde gedacht, veronderstelt een Engelsche overwinning, dat vóór Duitschland tegen de vlakte gaat, er van ons eigen Vaderland geen steen meer op den anderen blijft. Churchill en Stalin kunnen elkaar alleen maar Unter den Linden in de armen vallen over de lijken van millioenen Europeesche menschen en de puinhoopen van twintig eeuwen beschaving. De lachende derde op de ruïnes van het Avondland zal zelfs geen Churchill heeten, maar is niemand anders dan de verachtelijke Amerikaansche beursjood en zijn trekpop Stalin, die goud maken uit stroomen menschenbloed.

Maar geen nood! Wij weten en gelooven, dat de goede God het beter met Europa, en dus ook met ons verblinde volk vóór heeft, dan den Germaanschen cultuurmensch tot den slaaf van Juda te degradeeren, wiens kaftan hij zou moeten kussen om een bete broods. En daarop zou het uiteindelijk natuurnoodwendig uitloopen, wanneer de patent-vaderlanders met leeuwtjes en nationaliteitsinsignes hun onbegrepen droomen in vervulling zouden zien gaan.

Voor ons is dit alles geen dilemma meer, maar een zeer besliste keuze. Er is geen terug en wij willen geen terug, omdat het Nederlands natuurlijke lot is, Germanje's lot te deelen, in voorspoed en in tegenspoed.

Provocaties of onzinnig machtsvertoon hebben wij daarbij niet van noode. Zij die rotsvast gelooven in het historisch aan de orde zijn van een nationaal-socialistisch geordend Europa, haasten niet, maar werken. Die werken dag en nacht om de bergen van vooroordeel en wanbegrip uit den weg te ruimen; zij stooten er door heen door eigen voorbeeld en ijzeren plichtsbetrachting.

Anderzijds moeten de tegenstanders weten, dat wij ons volk te lief hebben, om met zijn toekomst en nationale leven te laten dobbelen. Wij zullen en kunnen niet dulden, dat de toekomst van ons nationale leven ondergeschikt wordt gemaakt aan de grillen van een opgezweepte Unie-schooljeugd, uitgezaagde kwartjesdragers en stakende studenten, die een nieuwen borrel bestelden, toen een half millioen werkloozen crepeerde, doch eerst aan de bittertafel in beroering kwamen, toen een Joodsche hoogleeraar met behoud van salaris op de keien werd gezet. Revoluties, geestelijke hervormingen en dienovereenkomstige veranderingen in het staatsbestel worden daarenboven nimmer door een meerderheid tot stand gebracht, maar door een minderheid.

Het uur der beslissing heeft geslagen. De N.S.B. heeft „ja!" gezegd tegen het leven, tegen het heden en tegen het nu.

Wanneer de N.S.B. in deze onze lotswende — ongeacht haar omvang — den last der verantwoordelijkheid voor de toekomst van ons Vaderland voor God en de geschiedenis op zich neemt, beschermt zij daarmede ons volk voor de werkelijke belagers van zijn nationale existentie.

VI

HET UUR DER BESLISSING

De nationaal-socialisten in Nederland nemen de verantwoordelijkheid op zich, nog temeer, nu sedert den historischen datum van 22 Juni 1941 het zicht is geklaard. Millioenen nationaal-socialisten binnen en buiten de Duitsche grenzen hebben indertijd met onverholen verbazing kennis genomen van het feit, dat de schepper en formeerder van de nationaal-socialistische idee een pact sloot met het bolsjewistische Rusland, welks filiaal binnen het Duitsche Rijksgebied te vuur en te zwaard was uitgeroeid en overal ter wereld terecht als de doodsvijand van het nationaal-socialisme werd beschouwd. En toen korten tijd later de sovjet-horden het kleine Finland overrompelden, werd niét alleen in nationaal-socialistische kringen, binnen en buiten Duitschland, de klemmende vraag gesteld: Adolf Hitler, wat nu....?

Maar Hitler moèst wachten en Hitler kòn wachten. Als de onbetwiste Führer van het Duitsche Volk kon hij het zich veroorlooven, met de Sovjet-Unie een pact te sluiten, wat zeker onder gelijke ideologische omstandigheden geen staatsman vóór hem had aangedurfd. Zich verantwoordelijk wetende voor het lot van het Duitsche volk — en daarbovenuit voor het lot van het Avondland — ging hij vastberaden den weg, die voor hem als mensch en strijder voor een machtige idee een martelweg moet zijn geweest.

Als staatsman en strateeg echter had hij het heillooze spel van zijn tegenvoeters doorzien.... en wist het grandioos te verijdelen. Terwijl de vertegenwoordigers van het trotsche Britsche Empire op den stoep van het Kremlin stonden te schooien om een bondgenootschap met Stalin, zond Hitler —

hij heeft er zelf van gewaagd, hoe moeilijk het hem gevallen is — zijn minister van Buitenlandsche Zaken naar Moskou, die bij wijze van spreken door den tuiningang naar binnen ging, omdat de Engelschen op den stoep stonden te dringen om binnengelaten te worden.... En niet Eden en zijn kornuiten, maar Von Ribbentrob keerde uiteindelijk met een niet-aanvalsverdrag naar zijn standplaats terug....

Hitler had den eersten slag gewonnen. De kwestie Dantzig en de Corridor was rijp voor een definitieve oplossing; Engeland lijmde Polen met vrome beloften om zich hiertegen tot het uiterste te verzetten.

Rusland aan Engelands zijde had voor Duischland een oorlog op twee fronten tegelijk beteekend.... en de kracht van het roode leger was een vrijwel onbekende factor. Beter dan met dezen nog onbekenden factor in een twee-frontenoorlog rekening te moeten houden, was het dien zoo mogelijk uit te schakelen.

Maar ook Stalin en zijn vrienden wreven zich de handen. De oorlog tegen Polen zou de Sovjet-Unie terreinwinst opleveren, en de oorlog van het kapitalistische Westen tegen Duitschland was onvermijdelijk geworden. Dit zou leiden tot de totale uitputting van Europa: dan zou Moskou's uur slaan, om het moegestreden Avondland met zijn ongetelde millioeen Hunnensoldaten te overspoelen, en op zijn puinhoopen de vaan van de bolsjewistische wereldrevolutie te planten!

In den tusschentijd voerde Moskou in Finland de grootste militaire comedie op, die de wereld tot dusverre aanschouwde. Meer dan drie maanden vocht het 200-millioenen volk der Sovjet-Unie tegen het kleine Finland met zijn 3½ millioen inwoners, waardoor het zich in zijn veiligheid „bedreigd" achtte.... Maar ook toèn nog was het uur van spreken niet gekomen en moest Hitler aanzien, hoe de Russische beer — oogenschijnlijk stuntelig en zeer slecht toegerust — het kleine, dapper vechtende Finland gedeeltelijk onder den voet liep.

Hij zweeg, juist omdat hij het spel had doorzien. In zijn oproep tot het Duitsche volk, in den morgen van 22 Juni, spreekt hij van de zware zorgen, die hem in die dagen drukten. Overal waren de Engelschen van het vasteland van Europa verjaagd.... maar ondertusschen groepeerde Stalin een fantastische legermacht aan de Duitsche Oostgrenzen.

Nu een verblufte wereld het laatste zand uit de oogen heeft gewreven, dat Moskou in Finland er zoo handig in heeft gestrooid, en wij kennis hebben kunnen nemen van de fantastische aantallen vliegtuigen, pantserwagens, kanonnen en ongelimiteerde aantallen soldaten, die op het punt stonden op Europa te worden losgelaten, vermogen wij ons een, zij het nog slechts flauw beeld te vormen, van het ontzettende gevaar, waarvoor Adolf Hitler dit werelddeel op het laatste oogenblik wist te behoeden.

Eenmaal zal de wereld hem dankbaar zijn, dat hij in den historischen nacht van 21 op 22 Juni 1941 de beste soldaten ter wereld bevel gaf, de grenzen van het Sovjet-Rijk te overschrijden en het monster van het bolsjewisme met de wapenen in de vuist te vernietigen. Want met dit bevel heeft de eenvoudige frontsoldaat uit den wereldoorlog de toekomst van Europa's lot en leven klaar en duidelijk aan de orde gesteld. Niemand immers kan thans nog veinzen, dat hij niet weet, waarom het gaat. De strijd tegen het communisme, dat ten aanval gereed stond, is een zaak die ons allen aangaat, zoo wij op den naam van Europeeschen cultuurmensch nog aanspraak willen maken. Het gaat om niet minder dan de verdediging van de hoogste goederen der Avondlandsche cultuur en beschaving.

Wie hier neen zegt of zich zelfs maar afzijdig houdt, steunt daarmede de duivels van Moskou, die de Godshuizen hebben gesloopt of in een paardenstal herschapen, de geestelijken hebben vermoord, het gezinsleven hebben verwoest en een ongelukkige jeugd het evangelie van den haat hebben ingedroppeld tegen alles wat het leven waard maakt geleefd te worden.

Europa weet het — ook Nederland weet het. Wij herinneren ons, hoe in de dagen van den Russischen rooftocht tegen Finland in alle Nederlandsche kerken vurige gebeden zijn opgezonden voor de bevrijding van dit christelijke volk in het Noorden. Wij herinneren ons, hoe ook hier te lande door de leiders van staat en kerk en maatschappij in woord en geschrift tegen het God- en menschonteerende bolsjewisme stelling is genomen; hoe groote sommen werden bijeengebracht om de ten doode toe vervolgde geloofsgenooten in Rusland te steunen.

Thans is het anders. De Internationale davert door de ge-

wijde ruimten van Engelands kathedralen en de bisschop van Canterbury liet Stalin weten, dat hij Gods zegen had afgesmeekt voor den triomf van de roode soldaten! Zoo ver zijn wij in Nederland gelukkig nog niet, maar ik ben er zeker van, dat bereids ook in Nederland menig schietgebedje aan de glorierijke overwinning van het Stalinistische barbarisme is gewijd.

Wanneer speelden ze eigenlijk comedie, vroeger of nu? Laten wij er het beste van hopen, en aannemen, dat ze het nù doen. Maar laten dan degenen die nog niet alle verstand verloren hebben, om zich nog maar uitsluitend te laten leiden door een dommen, blinden haat, begrijpen, dat Finland's vrijheidsstrijd niet gebaat is met het zenden van een ambulance alleen en dat men de kerkenverwoesters van Moskou niet tot de orde roept door het zenden van kerkboeken naar de vervolgde geloovigen.

Tegen de tanks en kanonnen, waarmede het bolsjewisme poogt Europa te overweldigen, helpen slechts de tanks en kanonnen, die een eensgezind Europa daar tegenover weet te stellen.

Dat de haat alle grenzen vervlakt, bewijst ook onze gevluchte regeering in Engeland, die zich ondanks haar „positief christelijken" grondslag tot bondgenoot van de Sovjet-Unie heeft uitgeroepen. Wij kunnen hen slechts gelukwenschen met deze nieuwste aanwinst in den strijd voor christendom en beschaving, en ondertusschen den Hemel vragen, ons arme volk genadig te zijn, wanneer deze zijn „bevrijders" niet als krijgsgevangenen, maar als zegevierende soldaten door de straten van Nederland marcheeren.

Natuurlijk geneeren zij zich wel een beetje voor hun nieuwste bondgenooten. Daarom pogen zij, zoo krom en zoo valsch mogelijk, een onderscheid te maken tusschen de militaire macht van de Sovjet-Unie, die zij tegen Duitschland maar al te goed kunnen gebruiken, èn de verderfelijke bolsjewistische idealen, welke het Kremlin in de geheele wereld nastreeft. Ook de onnoozelste kan echter zoo langzamerhand wel weten, dat deze scheidslijn onwaarachtig is en in flagranten strijd met de eerste beginselen van het bolsjewisme zelf. Nimmer heeft Moskou het duivelsch doel: de algeheele wereldontwrichting, prijsgegeven. Het wachtte slechts tot Europa — tegen zichzelf verdeeld en door onderlinge oorlogen afgemat —

„rijp" zou zijn om de zegeningen van „het paradijs der boeren en arbeiders" deelachtig te worden.

De om wraak roepende jammerklachten van een door Joden en politieke sadisten geknecht volk, die opstijgen uit de gevangenissen van Siberië, zouden dan weerkaatst worden tegen de gevangenismuren van heel geciviliseerd Europa.

Te rechter tijd heeft de Führer dit onheil voorkomen en met de vermetele kracht van de dappere Duitsche weermacht het tot de tanden gewapende bolsjewistische monster vernietigend geslagen. Ja waarlijk, inplaats van een herderlijk schrijven, waarin de geloovigen worden opgewekt in een rampzalig negativisme te volharden, had het van meer christendom getuigd, indien christelijk Nederland ware opgeroepen, God te danken, dat Duitschers en Italianen, Roemenen en Bulgaren, Slowaken en Finnen, Hongaren en Noren, Vlamingen en, Gode zij dank, ook Nederlanders, zich onder bevel van den Führer Europa's lot hebben aangetrokken, en in dit uur Moskou's rijk verpletteren. Aan de stroomen bloed en tranen, die daarvoor door Europeesche menschen moeten worden vergoten, danken zij, dat zij ongerept het priesterkleed kunnen dragen en hun bedehuizen kunnen betreden. Want wat zou er van onze wereldvreemde-politieke-dwergen-in-priestergewaad overblijven, indien de Russische troepen even ver in Europa waren doorgedrongen als de Duitsche legers thans in de Sovjet-Unie; als niet een Seyss-Inquart, maar een massa-moordenaar als Bela Kun in dit land de bezettingsmacht uitoefende? Of denken zij soms, dat Stalin's horden, tot Winterswijk genaderd, hun roode vlag met sikkel en hamer weer zouden oprollen, om naar de ellende-dorpen en steden van de Sovjet-Unie terug te keeren? Ik wil hen niet beleedigen, zooiets zelfs maar te veronderstellen.

Maar dan mogen zij ook weten, dat die stroomen bloed en tranen een te groot en heilig offer vormen, om er aan voorbij te gaan met een verraderlijk schouderophalen en een jammerlijk pleidooi voor de instandhouding van eigen politieke standje.

Wellicht ware het wel goed geweest, indien zij gedwongen waren met eigen oogen de collectiviteit van den waanzin in de Sovjet-Unie te aanschouwen. Want wie door eigen aanschouwen of door ooggetuigen weet, in welk 'n poel van ellende, misdaad, wreedheid, foltering en eerloosheid het verdier-

lijkte bolsjewisme Rusland heeft gestort, wordt woedend bij de gedachte, dat wereldvreemde dorpsdominé's en politieke tinnegieters hun getrouwen opwekken zich daar maar niets van aan te trekken, temeer niet, wijl onze „wettige" overheid in Londen, op bevel van Churchill en den vrijmetselaar Roosevelt met de massamoordenaars van het Kremlin een verbond heeft gesloten!

De collectiviteit van den waanzin — dáártegen moest Duitschland in de Sovjet-Unie vechten en daarom moest deze strijd zoo ontzettend bloedig zijn. Wat is immers de gemiddelde Sovjet-burger van dertig jaar, dat beteekent, wat is de gemiddelde Sovjet-soldaat? Hij is het product van vierentwintig jaren bolsjewistische vergiftiging, geladen met een doodelijken haat tegen God en geloof, tegen zeden en moraal, tegen alles wat den mensch tot mensch stempelt. Dit rampzalige wezen, door een gewetenlooze Jodenregeering geknecht en uitgebuit tot op het gebeente, terwijl hij niet beter weet dan dat hij in een paradijs leeft in vergelijking met den arbeider in de „kapitalistische" landen; deze gemiddelde analphabeet, die nimmer de grenzen van zijn onmetelijke land overschreed, werd door den bloedhond Stalin op een schoen en een slof het slagveld op gedreven „tegen de soldaten van de brandkast en wijwaterkwast, die hem zijn paradijs wilden ontnemen". En wanneer hem dit nog niet tot het uiterste deed standhouden, deed de wetenschap, een politieken commissaris met een mitrailleur achter zich te hebben, de rest wel.

Dit complex van onwetendheid, Sovjet-„beschaving", dwang en moordlust deed uit het bolsjewistische creatuur op het slagveld den mensch groeien, die niets menschelijks meer had. De weergalooze moordpartijen in de kelders van de Gepeo en de meedoogenlooze wreedheden tegen Duitsche en andere Europeesche soldaten, die jammerlijk in Russische gevangenschap geraakten, doen duidelijker dan veel woorden zien, hoe alleen de totale uitroeiing van het bolsjewisme Europa van een allen bedreigende pest voor altijd kon bewaren.

* * *

Vele van onze volksgenooten zien dit thans wel in. Nochtans staan zij er vreemd en onwennig tegenover. Voor den eerlijken zoeker is echter ook dàt alweer begrijpelijk.

Wij waren van geslacht op geslacht fatsoenlijke, goede Ne-

derlanders, maar tegelijkertijd slechte Europeanen! Onze geschiedkundige, en naar ik reeds eerder aantoonde koloniale ontwikkeling, is daaraan niet vreemd. Dit land, dat wij liefhebben met heel ons hart, is ontworsteld aan de baren: God schiep de zee, Nederland de dijken! Met de eeuwige dreiging van het water op den achtergrond, schiepen wij achter de blonde duinen van de Noordzee uit zand en modder den schoonsten moes- en bloementuin van gansch Europa. Uit de grauwe klei van de Dietsche aarde bouwden onze architecten kleurige baksteenhuizen, in onze aan het water ontworstelde polders graast het beste vee, op dezen grond kweeken onze tuinders de heerlijkste vruchten en golven de korenvelden u toe, met aren zoo vol en zoo dicht als nergens ter wereld.

De Hollandsche oesters, kweekproduct van Nederlandsche visschers, zijn over den geheelen aardbol bekend en beroemd; idereen kan haring vangen, maar een Nederlander wist dit kostelijke zeebanket te behouden en alleen Hollandsche visschers scheppen uit dezelfde haring de „Hollandsche nieuwe". Ziet ze turen over de wijde vlakten van het water, met hun gegroefde, door de zon gebruinde koppen. In hun trouwe oogen leest ge het heimwee naar het harde zeemansleven. De branding is hun element, het geruisch van de zee hun geluk, maar ook den donder der golven schuwen zij niet! Het was geen kwajongensstreek, het behoort tot ons volkskarakter, dat de grootste zeeheld aller tijden, Michiel de Ruyter, als jongen den toren van Vlissingen beklom om te turen naar de zee, waarheen zijn hart hem trok.

Wij leerden onzen grootsten vijand liefhebben: het water. Daarvan getuigen onze scheepswerven, waar duizenden arbeiders hun brood verdienen, onze bruggen en kanalen, onze havens en waterbouwwerken, onze polders en vette weiden. Daarvan getuigen onze zeevaarders, die dikwijls als eersten de oceanen bevoeren, onze baggermolens die in alle windstreken de havens bemalen, onze sleepvaarders die als ware virtuozen de grootste kunststukjes uithaalden, onze vrachtvaarders die Nederland den naam bezorgden, de grootste expediteur van de wereld te zijn. Tel daarbij de eeuwen koloniale ervaring, die Nederland ter beschikking staan, den bouw van een Imperium, waarin de zon nooit ondergaat, en ge hebt Nederland, ons Vaderland, op zijn grootst: monumenten van Dietsch hel-

dendom op het slagveld van den Arbeid; resultaat van noeste vlijt en biddend werken.

En toch.... slechte Europeanen! Generatie op generatie plukte de rijke vruchten van het werk onzer vaderen die ons met hun zweet en bloed een erfenis hebben vergaard, waarom de wereld ons benijdde. Met de achteloosheid van het verbrassende rijkelui's zoontje hebben wij het behandeld. Onze democratische machthebbers maakten er zich al evenmin druk om. Hun recept was even stom-eenvoudig als voordeelig.

Voor het Rijk in Europa steunden zij op den Volkenbond en voor het behoud van Indië was het volgens hen meer dan voldoende met anderhalve roeiboot in het kielzog van de Engelsche vloot te varen. Vandaar dat Colijn, wanneer het begon te rommelen, prompt voor de microfoon sprong en dit volk bezwoer: Gaan jullie maar rustig slapen, er gebeurt niets!

Aan de macht der vaderen, een gelukkige conjunctuur en ongetwijfeld ook aan eigen werkzaamheid en intelligentie dankte Nederland zijn veiligheid en welvaart. Het groote wonder was alleen maar, dat wij een en ander behielden, toen de macht reeds lang verdwenen was....

En zóó, ondanks alles wereldvreemd, mìnstens Europavreemd, hóógstens als belangstellend toeschouwer uit een veilig hoekje, aanschouwde ons Volk de worsteling van millioenen-volkeren in het hart van Europa. Ondanks bloedverbondenheid, stonden wij er wezensvreemd tegenover. Verontschuldigingen? Ja, zeker!

Wij, Nederlanders, kenden niet het nationale noodlot van een verloren oorlog, van een vreemde bezetting, niet door blanke, met voorbeeldige correctheid optredende Germaansche soldaten maar van negers en andere rauw-vleesch etende kleurlingen, zooals in het Duitsche Rijnland; van een misdadig vredesverdrag van Versailles, van afgescheurde gebiedsdeelen, noch van een krankzinnige oorlogsschuld, die een scheppend volk voor rond honderd jaren den adem om te leven en te werken benam.

In burgerlijke zelfgenoegzaamheid — zelf meer dan verzadigd zijnde — hebben wij ons, als volk, van Europa niets aangetrokken. Wij vonden het wel goed, dat Nederland als het ware een oase vormde in de Europeesche woestenij, waarin volken, tienmaal zoo groot als wij, een bitteren strijd moesten voeren om het dagelijksch brood.

Na ons de zondvloed!

Zij kwam — moèst komen. Maar zij ging — tegen veler verwachting in — het Nederlandsche erf niet voorbij....

Integendeel: waar wij ons — als volk — niets van Europa's lot aantrokken, heeft Europa's lot zich aan onze deur gemeld. Sterker nog: toen Europa's lot duidelijk en klaar aan de orde werd gesteld, heeft het ook den drempel van òns Vaderland met wetmatige zekerheid overschreden, omdat ook Nederland tot Europa behoort.

* * *

Ja heusch, Nederland behoort tot Europa! Voordat één Duitsche soldaat over onze grenzen kwam, liet Engeland ons dat voelen, toen het onze schepen opbracht, het laat het ons thans voelen aan onzen buikriem, dank zij de hongerblokkade, die zich ook tot ons land uitstrekt. Er zijn menschen, die den mond vol hebben over wat zij zien als Duitsche onrechtvaardigheden, maar anderzijds de Engelsche hongerblokkade, dezen geruischloozen moordaanslag op millioenen Europeesche vrouwen en kinderen, met den mantel der liefde bedekken of goedpraten. Dat moeten ze natuurlijk zelf weten; ik heb het al eerder gezegd: de materieele Engelsche ziekte leidt tot kromme beenen, de geestelijke Engelsche ziekte tot een knoop in de hersens. Maar dan moeten ze ook niet kankeren over te weinig vet en de aardappelendistributie, integendeel, dan moeten zij zelfs den honger van eigen vleesch en bloed toejuichen! Zulke consequente menschen zijn er echter maar zeer weinig in Nederland, en doorgaans hebben zij dan hun eigen kelder zóó vol-gehamsterd, dat zij persoonlijk in de eerste vijf jaar van den honger geen last zullen hebben! De „overtuigde" pro-Engelschen, die tòch klagen over de levensmiddelenpositie, zijn dan ook weinig ridderlijk en consequent, om van sportiviteit maar heelemaal te zwijgen.

Engeland dat den oorlog militair niet kan winnen, is alleen de perfide blokkade overgebleven. Déze moet Duitschland en geheel Europa op de knieën dwingen. Als Duitschland door de blokkade — zoo luidt de theorie — voldoende is verzwakt, zullen de uitgehongerde menschen in de bezette gebieden, door honger gedreven, in wanhoop in de Duitsche bajonetten rennen. Dat zal Duitschland nog meer verzwakken en mèt de oorlogsmoeheid gevolgd door revolutie in eigen land in den

rug, krijgen de dappere Tommies dan een kans Duitschland militair knock-out te slaan.

De theorie is naar mijn meening een volkomen miskenning van de geestesgesteldheid in het Derde Rijk van Adolf Hitler en een domme misrekening van de levensmogelijkheden, die Europa thans, niet in de laatste plaats door de bezetting van het vruchtbaarste deel van Rusland, heeft. Maar goed, het is althans een theorie.

Wat wij nu nog noodig hebben is een heel klein beetje sportiviteit en ridderlijkheid! Want het is mijns bedunkens Duitschlands goede recht, dit wapen van zijn tegenstander onschadelijk te maken, het althans in zijn uitwerking zooveel als doenlijk is te beknotten, *desnoods met behulp van de voorraden in de bezette gebieden!*

Wat wil men eigenlijk? Engeland maakt geen onderscheid tusschen een Volk, waaraan het den oorlog verklaarde, en Volken, die hun jeugd voor Engelands zaak op de slagvelden lieten verbloeden. Kan men dan in gemoede Duitschland kwalijk nemen dat het de consequentie trekt uit het lot, dat Engeland Europa — zonder onderscheid van vijand of bondgenoot — poogt op te leggen?

Stel u eens voor — theoretisch is het mogelijk — dat het Nederlandsche leger zegevierend Polen zou zijn binnengetrokken, en daar voorraden zou hebben gevonden, waar het thuis, of in andere dan door Nederland bezette gebieden aan ontbrak. Zouden wij dan eerst de tien geboden raadplegen alvorens een volgeladen goederentrein uit Polen te laten vertrekken? Uit eigen soldatenervaring kan ik u verzekeren dat Nederlandsche soldaten zich met dergelijke gewetensvragen niet inlieten. En met permissie: tot even voor het uitbreken van den oorlog waren er in Indië menschen — zeker, zeker, het waren maar inlanders! — die van enkele centen per dag moesten leven. Weet u zeker dat die geen schepen met rijst en ander Indisch volksvoedsel zagen vertrekken naar Nederland, dat zìj graag wilden behouden?

Geheel anders komt de zaak nog te liggen, wanneer de hongerblokkade onderdeel — neen de z i e l van de geheele oorlogvoering is geworden.

Wie Engelands „recht" erkent de hongerblokkade toe te passen moet zoo sportief zijn Duitschlands recht te erkennen, desnoods mede ten koste van onze voorraden, daar tegen in

te gaan, door alle beschikbare voorraden gelijkelijk over het Europeesche gebied te verdeelen. In ieder geval is het ... de meest natuurlijke zaak van de wereld; resultaat van het oer-instinct en het oer-recht der simpele zelfverdediging.

Nederlanders die nog niet aan de Engelsche ziekte lijdende zijn en nog zwart van wit weten te onderscheiden, trekken dan ook uit de Engelsche hongerblokkade, die ook wij thans aan den lijve voelen, een geheel andere conclusie. Deze namelijk, dat het inderdaad ongehoord is, dat een kleine plutocratenkliek op het Engelsche eiland millioenen Europeesche vrouwen en kinderen tot den hongerdood kan veroordeelen en aan een totale verarming prijs geven, wanneer hun kapitalistische belang dat eischt. En dat het daarom hoogste tijd is, dat eens en vooral aan deze Engelsche voogdij over het Europeesche vasteland een einde wordt gemaakt.

Ook in dit opzicht vervult het nationaal-socialistische Duitschland een Europeesche zending. Een innerlijk zwak en verscheurd Europa is de beste waarborg voor de instandhouding van Engelands kapitalistische wereldheerschappij. De Engelsche politiek van de laatste honderden jaren was op geen ander doel gericht.

In een opgedrongen oorlog heeft Duitschland gepoogd, Europa van deze kapitalistische ketenen te bevrijden. Reeds was de eindfase in het zicht, toen Moskou het uur gekomen achtte, Europa in den rug te springen en het inplaats van de ketenen van het kapitalisme de boeien van het bolsjewistische barbarisme aan te leggen. Dat Stalin daarmede zijn meest verbeten vijand, het kapitalisme, in de kaart speelde, is minder ingewikkeld dan het wel lijkt. Een innerlijk verscheurd en door den honger afgemat Europa, is beide partijen even welkom. De eene om het vereerde gouden kalf in stand te houden, de andere om de bloedvlag der bolsjewistische wereldrevolutie te planten.

Maar Duitschland offerde het bloed van zijn zonen niet in den strijd tegen den geesel van het kapitalisme om Europa aan de schorpioenen van het bolsjewisme uit te leveren. En wanneer plutocratie, Jodendom en bolsjewisme in dit uur, arm in arm, het geluk, de welvaart en de vrijheid van den Europeeschen cultuurmensch naar het leven staan dan is er maar één oplossing: dat een vereenigd Europa deze duivelsche drieëénheid vernietigt!

Ons daartoe in te zetten, is onze plicht tegenover het verleden, het heden en de toekomst — van ons en van hen die na ons komen.

Daarvoor is noodig: Europeesch bewustzijn en Europeesch verantwoordelijkheidsbesef, Europeesche offerbereidheid, omdat wij, als Nederlanders, tot Europa behooren!

* * *

Daartoe nu heeft de Rijkscommissaris ons bij herhaling opgeroepen, het laatst en het dringendst in zijn groote rede op het Amsterdamsche IJsclubterrein ten aanhoore van 50.000 Nederlanders en Duitschers. Hebt u deze rede gelezen.... of meent u óók, dat de Nederlandsche pers van geen waarde meer is, omdat er geen berichten meer in het ochtendblad staan, die in het avondblad weer worden herroepen?

Zoo neen, dan mist ge het recht om te spreken, omdat ge dan als de struisvogel uw kop in het zand steekt en er òver u, zònder u beslist wordt. Zoo ja, dan wil ik een vraag stellen. Een vraag, recht op den man af: was dat de rede van den vertegenwoordiger van een militairen overwinnaar, die een overwonnen Volk de rekening presenteert van een verleden, dat tot een heilloozen broederoorlog leidde? Sprak daar de imperialist, die de vrijheid en het eigen nationale leven der volken offert aan de heerschzucht van den overwinnaar?

Neen.... dat was het nièt! Het is begrijpelijk, dat zekere lieden aan de overzijde van het Kanaal, en verblinde Engeland-vrienden in eigen land het ònbegrijpelijk vinden en er min of meer wantrouwend tegenover staan. Alleen Zuid-Afrika reeds leert ons, Nederlanders, dat Engeland er een àndere moraal en een àndere vrijheidsleer op na houdt.... Maar dit raakt dan ook juist de kern van het probleem: het groote verschil tusschen de kapitalistische goudzucht, die natuurnoodwendig tot het grofste imperialisme voert, en de nationaal-socialistische idee van een, naar de wetten der scheppingsorde gebundelde volkengemeenschap, die als gemeenschap, om eigen levenswil, dezelfde belangen te verdedigen heeft.

In dezen geest sprak Rijskcommissaris Seyss-Inquart in zijn groote Amsterdamsche rede, bij den aanvang van den veldtocht in het Oosten, de beteekenisvolle woorden:

„Het ligt niet in het wezen van het nationaal-socialisme en van de door den Führer ontworpen reorganisatie van Europa, den Nederlanders hun nationale eigenaardigheden en zelfstandigheid te ontnemen. Het gaat derhalve niet om de zelfstandigheid van Nederland, maar het gaat om de gelijkgerèchtigheid der Nederlanders in het gereorganiseerde Europeesche gebied. En ik acht het mijn bijzondere taak den terugkeer der Nederlanders in de Europeesche gemeenschap te verlichten en mede te helpen, opdat de Nederlanders in volledige gelijkgerechtigheid aan dezen nieuwen opbouw kunnen deelnemen.

Nederlanders! Gij leeft bovenal in Europa en niet op zee of in de Overzeesche gewesten. Gij deelt bovenal Europa's bestel en zijt mede verantwoordelijk voor Europa's lot. Wat in het Oosten geschiedt, hetzij in Duitschland dan wel in de groote Oostelijke Europeesche gebieden, is voor u geen schouwspel en in ieder geval niet maar een verstoring van uw rust, doch uw lot. Dit hebt gij geslachten lang over het hoofd gezien en daarom heeft de ontwikkeling u overstelpt, toen het lot van Europa aan de orde kwam".

In het bijzonder het driemanschap van de Nederlandsche Unie zou ik in aansluiting op dit hartstochtelijk beroep op het nationale geweten de dringende vraag willen stellen: Waar, mijne heeren, wáár in de geschiedenis, is de militaire overwinnaar van vrijwel een geheel werelddeel te vinden, die een overwonnen volk n i e t den weg wijst naar den hoek van zijn nationale vernedering, maar naar den morgenstond van zijn nationale en Europeesche bevrijding? De leiding van dit gepleisterde graf van het Nederlandsche negativisme heeft een ontzaglijke verantwoording voor de toekomst van ons land en volk op zich geladen door dit beroep op het nationale geweten van de hand te wijzen. Want het is te klein, veel te klein voor dezen grooten tijd, dat wanneer de Rijkscommissaris ons toeroept „Nederlanders, blikt naar het Oosten; te lang reeds ontbrak gij bij het vervullen van onzen gemeenschappelijken plicht" het driemanschap na tien dagen daarop antwoordt: Ja, alles goed en wel, maar wij vergeten het Westen lekker ook niet!

Dat immers werd van ons niet gevraagd; er werd van ons

niet gevraagd, ons koloniaal bezit maar vast af te schrijven en de haven van Rotterdam te dempen! Integendeel: de toekomst van Indië moge nu nog ondoorzichtig zijn (Amerika heeft zich bereids over Curaçao en Suriname „ontfermd"!), Rotterdam wordt het Londen van het Europeesche vasteland!

Hoe dit echter ook zij, het is beneden critiek, dat in een uur, waarin mede over Nederlands lot en toekomst wordt beslist, mannen die onder de leuze „Eerst de massa dan het ideaal" een klein of een groot millioen uit hun evenwicht geslagen, Europa-vreemde Nederlanders voor een appel en een ei in hun schuilkelder wisten te vangen, met kinderachtige schooljongensargumenten werken, die aan de kern van het probleem zonder meer voorbij gaan.

Ik weet wel, dat dit soort argumenten politieke analphabeten erg „flink" in de ooren klinkt, dat sommige menschen het erg „dapper" vinden, wanneer de geestelijke naaktloopers, die het Unie-blaadje plachten vol te schrijven, liever heelemaal geen letter meer op papier zetten dan hun bedekt gestook te onderwerpen aan de Duitsche censuur, waarom ze zelf hebben gevraagd. Maar dan moet toch eens en vooral worden vastgesteld, dat heel deze jammerlijke krachtpatserij niets anders is dan een doodelijk gevaarlijk dobbelspel met de toekomst van ons nationale leven.

Nederland heeft zijn lot in eigen handen. Maar zoo goed het een verschrikkelijke vergissing is geweest, dat wij met nietsdoen en uitsluitend vertrouwen op „de anderen" zouden blijven die wij waren, zal het een verschrikkelijke vergissing blijken te zijn, te meenen dat wij met niets-doen onze vrijheid zullen herwinnen. Wie wacht op de raven over het Kanaal of den Atlantischen Oceaan wacht op de gieren, die het ten eeuwigen dage op Europa's vrijheid hebben gemunt.

Nederland kan zijn vrijheid verdienen. Verdienen, als volk, verdienen, omdat-het-niet-wil-parasiteeren, overal dáár waar over Europa's lot voor eeuwen wordt beslist.

Verdienen, wanneer het zich tot Europa bekent, en de bereidheid toont, Europa's lot te deelen in voorspoed en in tegenspoed; wanneer het dapper en vastberaden de lasten aanvaardt, die Europa's vrijheidsoorlog ieder onzer oplegt. Verdienen, wanneer het zijn gekunstelde liefde voor Albion aflegt, dat ons om vuig materieel gewin tot vijfmaal toe beoor-

loogde en den kunstmatigen haat jegens ons machtige Duitsche nabuurvolk afzweert, zonder welks welvaart wij tot economischen ondergang zijn gedoemd. Verdienen, wanneer wij het gekunstelde gebed voor Stalin verwisselen voor de natuurlijke blijdschap, dat het bolsjewistische beest uit den afgrond wordt vermorzeld.

* * *

Bij het spreken over onze toekomstige Nederlandsche vrijheid hebben wij maar „iets" noodig: onze blijkbaar op non-activiteit gestelde Nederlandsche nuchterheid.

Om te beginnen: vrij en zelfstandig in den volstrekten zin van het woord is geen volk ter wereld ooit geweest of zal het ooit worden; immer zal die vrijheid gebonden zijn aan (wisselende) natuurlijke normen. Het is bijna tragi-komisch, dat w ij het volkomen eens zijn met een uitspraak van het Engelsche regeeringsblad „The Times" van 5 Juli 1941 — een uitspraak waarvan de lieden in den schuilkelder van de Unie, die voor Nederlands „vrijheid" op Engeland hopen, wel hevig geschrokken moeten zijn! —, waarin het heet:

> „Iedere politieke onafhankelijkheid in de traditioneele beteekenis van het woord zal voor de afzonderlijke staten niet meer mogelijk zijn. Men moet zelfs toegeven, dat het kortzichtig is aan te nemen dat Hitler slechts wordt gedreven door een grenzenlooze persoonlijke of nationale eerzucht. De toenemende afhankelijkheid van elkander vormt een niet te veronachtzamen feit en dit feit zal zelfs door de nederlaag van Hitler en Duitschland niet worden gewijzigd. Integendeel, men moet constateeren, dat de indeeling van Europa in zelfstandige en geïsoleerde eenheden niet meer kan functionneeren. De zelfstandigheid der afzonderlijke staten kon slechts zóólang effectief zijn, als het hun mogelijk was, zich neutraal te houden. Door den modernen totalen oorlog bestaat deze mogelijkheid niet meer".

Ziehier een leelijke streep door de idylle van een „vrij" Nederland als resultaat van een Engelsche overwinning, hoe onwaarschijnlijk die dan ook moge zijn! Het is de „vrijheid", die de Engelsche minister Baldwin trouwens in 1938 al heel kernachtig omschreef met de woorden: „Engelands grens ligt aan den Rijn!"

Deze reeds thans aangekondigde àfhankelijkheid van buiten-Europeesche grootmachten, als weldoordacht resultaat van de kapitalistische krachtenverhoudingen in de wereld, is een afhankelijkheid, die voor Nederland niets anders zou beteekenen dan slavernij aan de plutocratenkliek van de Londensche city en de Jodenmacht in Amerika, en is eenvoudig monsterachtig, vergeleken bij de nationale vrijheid, welke het nationaal-socialisme voor alle Europeesche cultuurvolken p r i n c i p i e e l in stand wenscht te houden. Het volksche fundament immers van de nationaal-socialistische idee, is teneenenmale in flagranten strijd met iederen aanslag op de kernwaarden van het eigen nationale leven. Die te ontwikkelen en volledig tot onplooiing te brengen als de waardevolste en scheppende bestanddeelen voor de levenskracht en grootheid van een volk, veeleer haar principieele opgave. Met behoud en versterking van deze nationale vrijheid, wil het nationaal-socialisme i n g e b o n d e n h e i d a a n E u r o p a 's l o t , t o e k o m s t e n t a a k i n d e w e r e l d, de nieuwe Europeesche volkengemeenschap opbouwen — ieder volk op zijn eigen plaats.

Het p r i n c i p i e e l e verschil springt duidelijk in het oog. In het Engelsche kader is slechts ruimte voor de nationale vrijheid der kleine volken, voor zoover brute machtsberekening dit toelaat, en Engelands geschiedenis is voldoende borg, dat er dan van nationale vrijheid heelemaal geen sprake meer kan zijn.... Lijnrecht daartegenover staat de nationale vrijheid van het door den Führer ontworpen plan van een nieuw Europa: onvoorwaardelijke nationale vrijheid, die haar logische en natuurlijke grenzen vindt in de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid als Europeesche mogendheid voor het lot en de toekomst van ons werelddeel.

Dat in een zoodanig nieuw Europa Duitschland de leidende macht zal zijn, is op grond van het bloedoffer van zijn zonen, de grootte en de gezondheid van zijn bevolking, niet meer dan logisch en wij zouden zeggen: voor een kind begrijpelijk. Eveneens dat een op den bloei en de welvaart van eigen leven gericht nieuw Europa niet wel denkbaar is met een nationaalsocialistisch geregeerd Duitschland en een „democratisch" geregeerd Nederland.

Nationale vrijheid zal voor Nederland derhalve niet beteekenen, herstel van het parlementarisme (welbeschouwd ver-

langen daar overigens alleen onze afgedankte kamer- en gemeenteraadsleden maar naar terug!), het voeren van een buitenlandsche politiek, die gericht is op Engeland of Amerika, kortom een buitenlandsche politiek die strijdig is met de levensbelangen van gehéél Europa, en b.v. een defensie-politiek, die zou leiden tot een herbezetting van de Grebbelinie. In één zin: nationale vrijheid zal voor Nederland niet beteekenen, dat er in „vrijheid" een politiek kan worden gevoerd, die natuurnoodwendig tot een herhaling zou leiden van het drama van 10 Mei 1940. Menschen wien deze „vrijheid" voor oogen zweeft, haken in feite overigens alleen maar naar de „vrijheid" om, als natie, politieken, economischen en militairen zelfmoord te plegen!

Nationale vrijheid beteekent voor Nederland wèl: behoud van eigen taal, eigen zeden, eigen gebruiken, eigen gewoonten en eigenaardigheden, kortom het behoud van alles, wat in diepste wezen het eigen nationale leven bepaald.

Dit alles aangepast aan het natuurlijke leidersbeginsel, in staat en maatschappij, zooals dit na een donkeren nacht van democratische verdwazing overal in Europa op eenigerlei wijze tot uitdrukking komt, en de erkenning, dat in een sterk Duitschland en een sterk Europa niet alleen de economische welvaart, maar ook de natuurlijke veiligheid van ons Vaderland verankerd ligt, zal Nederland eenmaal blijmoedig en zelfbewust uit zijn uitzichtloos negativisme verlossen, om met overtuiging en daadkracht een waardevolle stut te zijn van het nieuwe Europa, dat in dit uur in bloed en tranen geboren wordt.

* * *

Het is zonder meer duidelijk, dat de Nationaal-Socialistische Beweging en haar Leider Mussert in dit revolutionnaire proces een rol van historische beteekenis zal spelen. Het is een hardnekkige vergissing te meenen, dat de N.S.B. de groote verzoening tusschen Duitschland en Nederland juist in den weg staat, omdat die N.S.B. in het verleden — en uiteraard ook nu — te zeer met de Duitsche gedachtenwereld accoord is gegaan. Er bestaat een neiging, ten zooveelsten male, de N.S.B. als zondebok te laten fungeeren, „die het gedaan heeft". Veeleer spelen psychologische factoren hier een rol. Er zijn tienduizenden Nederlanders die bij hun contact met

de Duitschers en bij het aanhooren of lezen van een redevoering als die welke ik hierboven van den Rijkscommissaris memoreerde, in den grond van de zaak met hun eigen figuur geen raad weten. Hun hart zegt ja, welgemeend en eerlijk, maar er is „iets" wat hen weerhoudt de toegestoken hand der kameraadschap te aanvaarden. Dat iets — ik herhaal het — is het knagende pijnigende „waarom"? van vijf dagen oorlog. Ten onrechte meenen zij, dat dat „iets" de N.S.B. is die — ware zij voor den 10en Mei aan de macht geweest (dit veronderstelt dus tevens een dieper geworteld besef van doel en beteekenis der Europeesche revolutie) — het in diepste wezen nuttelooze offer aan bloed en tranen ons volk had kunnen besparen.

Instinctief voelen zij dit wel aan; het ronduit erkennen vergt den moed van het eigen vonnis over fouten, die men dikwijls zelf mede bedreven heeft. Daarom slaan zij soms plotseling door naar het andere uiterste en schreeuwen: „wij prefereeren de aansluiting bij Duitschland boven de N.S.B.!" Minder verdwaasde fanatiekelingen daarentegen willen marchandeeren.

Zij zien niet in, dat de onontkoombare beslissing, waarvoor ons volk in dit uur van zijn lotswende staat, geen tien of twintig schakeeringen kent. Dat het gaat om het scherp stellen van de antithese, of, om met den Rijkscommissaris in zijn Nieuwjaarsrede 1941 te spreken: „Wie niet voor ons is, die is tegen ons".

Zij zijn bang, dat de N.S.B. „te dicht" bij het Duitsche standpunt staat en te hard-op „vóór!" zegt. Zelf zijn ze half voor, niet omdat zij — althans de verstandigen en eerlijken onder hen — de mogelijkheid, laat staan de wenschelijkheid, van een Engelsche overwinning nog openlaten, maar vanwege dat onverteerbare brok 10-15 Mei 1940, dat zij steeds duidelijker leeren zien als de verschrikkelijkste vergissing van onze geschiedenis.

Een andere verklaring is er niet. Al het andere zou hen — geestelijk althans — in het Engelsche kamp brengen en dat willen ze zelf niet. Zij echter moeten beseffen, dat men nimmer het standpunt van een vriend „te dicht" kan benaderen, nimmer met méér overtuiging de toegestoken hand der kameraadschap kan aanvaarden dan wanneer men dien vriend op

het alles beslissende terrein van eigen levensrechten onvoorwaardelijk vertrouwt.

Aanvaarden (volledig vertrouwen) of afwijzen (wantrouwen) is het dilemma. Wie het laatste heel doet of het eerste half, zit reeds achter het geestelijk prikkeldraad van Churchill. Marchandeeren is ònkameraadschappelijk en getuigt niet van het vertrouwen, dat thans in de eerste plaats noodig is, en ook van meer waarde is dan een met alle kunstmiddelen der moderne reclame en de macht der pastoors gebouwd politiek Babylon als de Nederlandsche Unie.

Dan is integendeel juist de Beweging, ongeacht haar aantal, die los van alle feiten en omstandigheden van het oogenblik, onder den felsten druk een open oog heeft gehad voor de dynamische krachten, die de Europeesche revolutie voortbewegen, als door de historie aangewezen, om de brug tusschen Duitschland en Nederland te bouwen. Wie hier als leider, óók als éénderde leider, of als vormer van de openbare meening in pers en periodiek aarzelt of traineert, wie onder het volk verwarring sticht door het oprichten van andere groepen en daarmede het suggereeren van andere oplossingen, erger nog: wie openlijk of bedekt de massa tegen deze Beweging op grond van menschelijke feilen en psychologisch te verklaren suggesties in het harnas jaagt, speelt een verderfelijk spel met onze nationale toekomst.

Wanneer hier en daar in de eerste dagen na den oorlog een N.S.B.-er wat al te hard van stapel is geloopen, gelieve men te bedenken, dat menschen, die uit hun cellen de toebereidselen zagen maken op de schepen, die hen naar Engeland moesten brengen die als honden tot Calais en Duinkerken zijn weggesleept en vijf dagen in den loop van een revolver of mitrailleur hebben gekeken, ietwat anders tegenover Duitsche soldaten staan, die hen van een wissen dood redden, dan degenen die met Nederlandsche gemoedelijkheid gedurende de vijf oorlogsdagen het verloop der gebeurtenissen via hun radiotoestel in de huiskamer volgden, of, erger nog, het geweld der Duitsche wapenen van nabij aanschouwden.

* * *

Zoo staat de N.S.B. met een onwrikbaar geloof in de nationale wederopstanding van ons volk.... temìdden van dit volk. Wantrouwen, wanbegrip en domme haat omgeven haar.

Duizenden harer leden hebben vrijwillig lange jaren achtereen een gemakkelijk leventje verwisseld voor de moeiten, lasten en zorgen, die iedere politieke organisatie met zich brengt.... alleen maar om hun land te verraden!

Eenvoudig arbeiders hebben hun laatste penning geofferd, om de Beweging in de moeilijkste uren van haar bestaan financieel overeind te houden.... alleen maar om hun land te verraden!

Er zijn colporteurs in afgelegen uithoeken in Drente, die nu jaren achtereen, iederen vrijen Zaterdagmiddag weer aan, weer of geen weer, 40 K.M. en meer per fiets afleggen om vijf of zes couranten aan den man te brengen.... alleen maar om hun land te verraden!

Mannen van positie en naam hebben vrijwillig den smaad van het N.S.B.-er-zijn aanvaard.... alleen maar om hun land te verraden!

Om het lidmaatschap van de N.S.B. zijn ouders van hun kinderen gescheiden en kinderen van hun ouders, families uiteen gerukt, vriendenbanden verbroken.... alleen maar om hun land te verraden!

Zonder de geringste vergoeding gingen onze W.A.-mannen de roode arbeidersbuurten in om te colporteeren.... alleen maar om hun land te verraden!

Zij namen het risico, door een overmachtige, opgehitste tegenpartij te worden neergestoken.... alleen maar om hun land te verraden!

Al deze tienduizenden, rijk en arm, jong en oud, hebben tien jaren lang dapper al het vuil verdragen dat over hen werd uitgestort, dapper de geestelijke terreur getrotseerd, zich met heel hun werkkracht blijmoedig en zonder belooning aan de Beweging gegeven, hun geld en soms hun leven ervoor geofferd.... alleen maar om hun land te verraden!

En in dit uur staan, vrijwillig, duizenden harer leden in de voorste linies van het Russische slagveld.... alleen maar om hun land te verraden!

Ziet men dan zelf den waanzin van de beschuldiging niet in? De tienduizenden N.S.B.-ers als landverraders brandmerken, is het Nederlandsche volk zèlf beleedigen!

Nochtans wordt de beschuldiging uitgesproken, alsof het om de diefstal van een lucifersprikje handelt. En niettemin is het de taak van de N.S.B. door dezen berg van vooroordeel en

wanbegrip heen te breken, omdat ons Volk weer in Vrijheid moet leven!

* * *

Niemand beter dan de oude strijders in de Beweging weten, hoe hoog die berg van vooroordeel en wanbegrip ten aanzien van het nationaal-socialisme en de N.S.B. in Nederland is. Wie zou niet huiveren, wanneer een overtuigde volksgenoot, die eerlijk mee wil werken, een man met een dubbelen academischen titel voor zijn naam als laatste voorwaarde voor zijn toetreding nogmaals de plechtige verzekering vraagt, dat het niet onze bedoeling is, „zooals in Duitschland" (!), alle gebrekkige- en oude menschen boven de zeventig af te slachten, de scholen te sluiten en de dominé's en pastoors in de klokkehuizen van hun eigen kerken op te hangen! ?

Wij vragen van de eerlijke zoekers onder ons volk een open oog voor de moeilijkheden van de N.S.B., en van de Duitschers een open oog voor de moeilijkheden van.... ons volk. Het oude spreekwoord, dat wie wind zaait, storm zal oogsten. geldt nu eenmaal ook voor een in anti-nationaal-socialistischen geest opgevoede massa, al namen dan degenen die den wind zaaiden lafhartig de beenen, toen de storm op kwam steken....

In vijfmaal vier en twintig uur werd dit volk uit democratisch droomenland met beide beenen in een nationaal-socialistische werkelijkheid-in-oorlogstijd neergezet.

Arm volk, arme leiders.... arme journalisten! Wij hebben geen hart van plaatijzer, en ons eigen beroep te lief, om niet iets te voelen van de tragiek die schuil gaat achter een betoog, waarin de schrijver omwille van het abonné-aantal het nationáál-socialisme min of meer afwijst om datzelfde betoog, wijl de schrijver de teekenen des tijds verstaat en het goed met zijn volk meent, te besluiten met een hartstochtelijk pleidooi voor een.... sóciaal-nationalisme! Anderen weer zien kans met ongetwijfeld bewonderenswaardige geestelijke acrobatiek, zonder het begrip nationaal-socialisme zelfs maar te noemen, een pleidooi te leveren voor een samenleving, waarin de nationale en sociale gedachte levende werkelijkheid is geworden. Ik geloof, dat dit uur van onze geschiedenis mannen en vrouwen vraagt, die ons misleide volk eerlijk en duidelijk durven zeggen waar het op staat, zonder omwegen en doekjes voor

't bloeden. Wanneer dat geestelijke en materieele offers vraagt, zooveel te beter: naar Mussert's woord bij de ontzetting uit zijn ambt, blijkt de liefde tot de natie eerst uit de offers, die men bereid is voor haar te brengen.

Wanneer het niettemin langs dezen omweg zou gelukken, kan ik de heeren verzekeren, dat de N.S.B. met een samenleving, waarin de nationale en sociale gedachte levende werkelijkheid is geworden, óók genoegen neemt, omdat het het doel is waarvoor zij tien jaren lang heeft geleden en gestreden.

Intusschen protesteere men niet, wanneer de N.S.B. recht op het doel afstevent, en niet prááát, waar alleen de daad redding kan brengen!

Mussert gaat haar daarbij voor; zijn politieke soldaten volgen hem in trouw en toewijding. Zooals hij in 1935 dwars tegen de „publieke opinie" in, duidelijk en klaar de lijnen heeft uitgestippeld en de ontwikkeling niet de „publieke opinie", maar hèm in het gelijk stelde, zoo geeft hij ook nu de marschroute aan en zal naar onze stellige overtuiging de ontwikkeling hem opnieuw in het gelijk stellen.

Dat Mussert een eerlijke vaderlander is, wien de nationale vrijheid als een kostbaar kleinood ter harte gaat, behoeft hij niet meer te bewijzen, dat hééft hij bewezen! Door zijn Volk, dat-hem-nìet-begreep, met hoon en verdachtmaking overladen, pleitte hij voor dit Volk bij hem, die door het lot geroepen is de bouwmeester van het nieuwe Europa te zijn: Adolf Hitler. Niemand minder dan de Rijkscommissaris Seyss-Inquart zelf, die als oog- en oorgetuige aanwezig was bij het historisch bezoek van Mussert aan Hitler, slingerde het in een rede voor den Nederlandsch-Duitschen cultuurkring alle miezerig-kleine hitsers, lasteraars en eerroovers in het gezicht:

> „Ik kan u verzekeren dat juist die Nederlandsche mannen die men boosaardig en onnadenkend verraders noemen wil, bij de opperste leiding van het Rijk heel goede en waardige vertegenwoordigers van de Nederlandsche zaak en de Nederlandsche vrijheid zijn geweest over welk laatste punt door het Rijk nooit eenige twijfel was gelaten!"

Eenmaal zal ons Volk er zich voor schamen, dat het een Duitscher moest zijn, die de hoogste eer van een gaven Neder-

landschen mensch in bescherming moest nemen tegen de drek en modder van zijn eigen Nederlandsche volksgenooten. Inplaats van deze flitspuiterij te plegen, zouden zij verstandiger doen er eens over na te denken, welke Nederlander van formaat in Mussert's plaats de hoogste levensbelangen van ons volk beter, en met meer kans op succes, had kunnen verdedigen! ? Zonder Mussert en zijn Beweging zou ons Volk geen andere toekomst meer hebben dan een provincie of protectoraat van het Groot-Duitsche Rijk te worden. En weer was het Mussert, die resoluut en met alle kracht stelling nam tegen het annexionnistisch drijven van een handvol, grootendeels uit de N.S.B. verwijderde lieden, en ook nog wel enkele eerlijke idealisten, die alleen maar vanwege de boomen het bosch niet meer weten te onderscheiden.

Men moet de tranen der dankbaarheid in de oogen van oude strijders in de Beweging hebben gezien, toen hun Leider het bevel gaf, het „Nederduitsch-Wederduitsch" van de Nederlandsche straten te verwijderen, om ten volle den afgrond van wanbegrip te kunnen peilen, die de N.S.B., tengevolge van laffe ophitsing en hartelooze verleugening, van breede lagen van ons volk scheidt.

Nochtans was het alweer Mussert die ons Volk de plechtige verzekering en belofte kon schenken:

> „Zij die spreken over of streven naar aansluiting van Nederland bij Duitschland of over annexatie van Nederland door Duitschland, handelen in strijd met den uitgesproken wil van den Führer".

Nederland dankt het aan Mussert, aan de offers, den onvermoeiden arbeid en het verbluffende doorzettingsvermogen van een door liefde voor hun volk voortgestuwde minderheid, de N.S.B., dat deze voor geen dubbelen uitleg vatbare belofte reeds thans in vollen oorlogstijd kon worden gegeven. Door hun persoonlijkheid en arbeidskracht in het welbegrepen belang van hun volk, bewust en met overtuiging, in te zetten bij de loyale samenwerking met de bezettende overheid, hebben zij den weg geëffend Nederlanders in staat te stellen op de belangrijkste posten van het Nederlandsche openbare leven vruchtbaren arbeid te verrichten bij de inschakeling van Nederland in den Germaanschen Statenbond, die onafwendbaar komende is, of de eeuwige „anti"-Nederlanders het

goed vinden of niet. Zij zijn niet de „bedienden" der Duitschers, zooals hun hoonend wordt toegevoegd, noch deden zij het om een baantje. Het zijn nu eenmaal geen democraten, die hun notariskantoor in Haarlem aanhielden, toen het „souvereine" Volk hen als minister van Sociale Zaken naar Den Haag riep! Persoonlijk ken ik een geval, waarin een voortreffelijk advocaat zijn practijk, die hem een vorstelijk inkomen opleverde, aan den kant zette, om voor nog geen vierde deel van zijn vroeger inkomen het wethouderschap in een groote gemeente op zich te nemen omdat Mussert van hem vergde, op die post zijn volk te dienen. Alleen de wetenschap, dat de grootheid en de vrijheid van het Vaderland het begin- en eindpunt is van al zijn doen en handelen, en hij daarvoor zoo noodig offers wil brengen, schenkt zulk een man de kracht, blijmoedig en met opgerichten hoofde den hoon te verdragen, waarmede een volk-dat-ook-hem-nog-niet-begrijpt hem nochtans overlaadt.

* * *

Maar vóór alles en boven alles zal Nederland zijn toekomstige vrijheid te danken hebben aan de thans reeds meer dan tienduizend Nederlandsche nationaal-socialisten, die aan en achter het Oostelijk front den dood trotseeren, om ons volk het leven te verzekeren!

Mussert is een te zelfbewuste Nederlander, om een parasiet te zijn! Hij acht ons Volk te hoog, om in een overwinning te deelen, die anderen in bloed en tranen hebben gewrocht. Daarom riep hij zijn mannen op, huis en hof te verlaten, om in het onmetelijke Rusland schouder aan schouder met de Duitsche soldaten met de wapenen in de vuist mede te helpen, Europa — dat is ook Nederland — van het bolsjewistische beest uit den afgrond voor eeuwig te verlossen. Mussert stelde de verlossende daad, tegenover alle gepraat in duizend preeken en tienduizend boeken over de hellemoraal van Moskou bij elkaar. Mussert riep: toen gingen zij bij duizenden en duizenden; zij werden in een korte spanne tijds opgeleid tot goede soldaten; zij verlossen Nederland nu reeds uit het heillooze isolement, waarin het ten aanzien van Europa tengevolge van zijn geschiedkundige en koloniale ontwikkeling was geraakt: zij koopen Nederland vrij met de trouw van hun Germaansche hart en den inzet van hun leven!

Zij, en hun dappere vrouwen en verloofden, die onder de kennisgeving van hun sneuvelen voor Lemberg en Krakau en Moskou, een doodstijding die hen als mensch het hart moet scheuren, de fiere geloofsbelijdenis durven schrijven: Hij stierf voor onze vrijheid en Europa's toekomst.

Zooveel geloof en zooveel daadkracht, zooveel tranen en gebeden, zooveel bloed en oorlogsjammer zullen niet om niet gegeven zijn. Het nieuwe Europa komt, en Nederland zal daarin zelfbewust, fier en vrij, de plaats innemen, die het als parel aan den Germaanschen stam op grond van zijn gaven en den vlijt van zijn handen toekomt.

Dan moge de berg hoog zijn en de weg steil: de wetenschap dat aan gene zijde, óók voor ons volk, het paradijs ligt van den waren Vrede, zal het thuisfront de kracht schenken, in dit uur van onze lotswende met meer trouw dan ooit zijn Vaderlandschen plicht te doen.

Mussert gaat ons voor. Hij vraagt van ons: Nederlanders te zijn, bereid ons volledig in te zetten voor onze nationale toekomst. En hij mag dat vragen, omdat hij zichzelf geeft, volledig en met inzet van al zijn krachten.

In Mussert's handen is de toekomst van ons nationale leven en onze vrijheid in veilige handen. Daarom kùnnen wij ons ook geven, ondanks hoon en laster en verdachtmaking, in de zege-zekere wetenschap:

Het verleden leeft in ons,
Het heden hoopt op ons,
De toekomst straalt voor ons,
God zij met ons!

Nu dan: gij, Dietsche Gouwen, reikt elkaar de hand. Dempt de klove, die ons Volk van den weg naar zijn wederopstanding scheidt.

Dan zal een dankbaar nageslacht eenmaal getuigen, dat wij weliswaar den oorlog hebben verloren, maar den Vrede hebben gewonnen.

Met Mussert voor Nederland; met Hitler voor Europa!

NIEUWE BOEKEN VOOR DEN NIEUWEN TIJD

Dr MARTIN LUTHER

OVER DE JODEN EN HUN LEUGENS

Bewerking van P. E. Keuchenius

Ing. *f* -.65

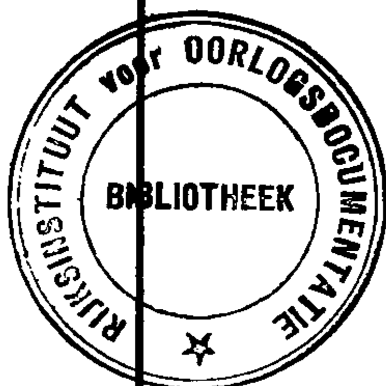
FREEK DE JAGER

WAAROM MUSSERT?

(met foto-omslag)

(21e-100e duizendtal)

Ing. *f* -.26

M. MEULDIJK

ARBEIDSDIENST

(1e-20e duizendtal)

Ing. *f* -.26

R. W. DAHMEN VON BUCHHOLZ

DE VOLKSONTBINDENDE INVLOED DER VRIJMETSELARIJ

Ing. *f* -.26

L. MEULDIJK

POLITIEKE EN SOCIALE OMWENTELING IN NEDERLAND

Ing. *f* -.40

Tot dusver verschenen in DE DELTA-REEKS:

Eug. Meulenbergh: Herinneringen uit den Boerenoorlog (1899-1902) geillustreerd f -.42½

Johan Ponteyne: Tegen de decadenten f -.65

Mr G. Sluyters: Nederland en de Joden in de geschiedenis f -.65